

Tiểu Quy Mô Chiến Tranh

Contents

Tiểu Quy Mô Chiến Tranh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	23
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	45
10. Chương 10	50
11. Chương 11	56
12. Chương 12	60
13. Chương 13	63
14. Chương 14	68
15. Chương 15	72
16. Chương 16	78
17. Chương 17	82
18. Chương 18	88
19. Chương 19	92
20. Chương 20	97
21. Chương 21	102
22. Chương 22	106

Tiểu Quy Mô Chiến Tranh

Giới thiệu

Thể loại: đô thị tình duyên, hoan hỉ oan gia, gương vỡ lại lành, 1×1Edit: VũBeta: NaNaKết cục cuối

1. Chương 1

Sắp đến năm 2007, Trầm Hàn cùng Trần Xuyên đã xảy ra một lần đại chiến thế giới, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, hậu quả cũng có chút nghiêm trọng, đại khái có thể tóm gọn trong hai chữ: chia tay.

Lúc Trần Xuyên thu dọn đồ đạc, Trầm Hàn cảm thấy vô cùng phần nộ. Đầu tiên, phải nói hẳn không phải vì chuyện chia tay, hẳn phần nộ vì Trần Xuyên đã âm mưu từ lâu!

Trần Xuyên thoát nhìn tâm tình không tồi, tuyệt không giống người vừa mới thất tình, ngâm nga bài hát quen thuộc của mình rồi chuyển sang phòng bên cạnh. Nếu nhớ không lầm, chủ nhân phòng kia hai tháng trước di dân đã treo biển bán nhà. Nói cách khác, từ hai tháng trước Trần Xuyên đã có ý định cùng mình tách ra rồi, có khi còn trước cả đó nữa! Nhận thức như vậy làm cho Trầm Hàn rất không thích rất không vui, nhưng hẳn cũng ráng nhịn, bất động thanh sắc ngồi trên sofa xem Chú Oán, cả phòng đều âm âm nhạc nền khùng bố của bộ phim này.

Giờ phút này, Trần Xuyên đang cắn răng dùng hết khí lực vận chuyển tủ quần áo thật lớn.

Ép mình cả nửa ngày, Trần Xuyên quay lại đứng trước TV, nói, “Tôi mang DVD đi đây, lúc mua tổn cũng không ít tiền.”

Trầm Hàn lạnh giọng nói: “Đem CD trả lại tôi.”

Âm nhạc khùng bố dừng lại, Trần Xuyên đem đĩa ném cho Trầm Hàn, ôm lấy DVD liền hướng cửa thẳng tiến, thậm chí còn quay đầu cười cười nói “bái bai”.

Dây cung trong lòng Trầm Hàn đứt cái phụt, hẳn đứng lên kêu ối chửi.

Trần Xuyên đứng ở cửa, một lát sau thấy Trầm Hàn ôm đồng hồ lớn cùng quần lót nhét vào ngực của hắn, nói: “Của anh, anh tự mang đi.”, xoay người, cố sức ôm con Husky đang ngủ say ở trong góc ném thẳng vào trong ngực của hắn: “Của anh, mang đi luôn”, cuối cùng cởi ra thắt lưng trên quần mình ném cho hắn, nói: “Ok, bây giờ anh có thể cút.”

Trần Xuyên cũng không khách khí ôm đồng hồ lớn đi ra ngoài, quay đầu muốn cùng hắn nói chúc ngủ ngon thì đã bị một cánh cửa lớn sập vào mặt, tiếng sập cửa lớn đến mức lỗ tai hắn kêu ong ong. Tính tình thật kém, sách sách sách.

Cửa đóng, cả thế giới thanh tĩnh.

Trầm Hàn quay đầu nhìn căn phòng có vẻ lạnh lẽo, hấp hấp cái mũi. Chết tiệt, giống như bị cảm rồi. Hắn lấy tay thu dọn căn phòng bị Trần Xuyên lục lọi loạn thất bát tao, cảm thấy hơi đói liền đi nấu mì ăn liền, phần một người, đơn giản tiện lợi. Ngấm lại, chia tay cũng rất tốt, bớt việc rất nhiều, không cần mỗi ngày phải vất óc suy nghĩ thay đổi thức ăn đa dạng nấu cho tên kia ăn.

Lúc trước thật không lí trí mới dọn đến ở chung, bây giờ nghĩ lại có khi nào lúc trước hắn bị mớ heo che mắt không, như thế nào có thể nhìn trúng Trần Xuyên. Hừ, cái loại hàng thứ phẩm này!

Biết trước như vậy đã chẳng làm a! Con mẹ nó tuổi thanh xuân đều lãng phí trên một người như vậy. Trầm Hàn đếm ngón tay, tính xem từ khi biết hắn đến giờ đã qua bao nhiêu năm, sáu năm còn kém một tháng, con mẹ nó bảy năm chịu đựng, không khỏi có chút xót xa. Nhớ lúc đầu, hai người tình nồng ý mật hận không thể đem một cái kẹo chia nhau cùng ăn, bây giờ lại biến thành như vậy. Thời gian quả nhiên vô tình a, cứ như vậy đem một đôi tình nhân ép thành hàng xóm! Trầm Hàn buồn bực nhất là cái điểm ấy, cái lý luận “không làm người yêu thì làm bạn” không dùng được trên người hắn. Bạn trai trước hắn còn hi vọng lúc sống đừng nhìn thấy nhau nữa, như thế mới tốt. Hàng xóm sao, Trầm Hàn giật nhẹ khóe miệng tự giễu, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp nha

~Đầu óc Trần Xuyên quả thực đã bị sét đánh trúng!

Trầm Hàn cảm thấy đau đầu, tùy tiện thu dọn phòng bếp xong liền lên giường nằm ngủ.

Ngủ đến thật say, không có nằm mơ.

Sáng sớm tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy muốn về nhà. Trần Hàn chính là phái hành động, nghĩ cái gì liền làm cái đó, thu thập chút đồ rồi khóa cửa ra ngoài. Quê ở thành phố S, lái xe đi đường cao tốc khoảng hai giờ chiều thì đến nơi.

Trần Hàn là nhỏ nhất trong nhà, trên hắn có 4 bà chị. Năm ấy chưa có khái niệm kế hoạch hoá gia đình, mọi người đều muốn có một đứa con trai nối dõi tông đường, gia đình nhiều con gái cũng không có gì lạ.

Ba mẹ lúc bốn mươi mấy tuổi mới có hắn, có con trai lúc già nên không khỏi có chút cưng chiều. May nhờ mấy bà chị vẫn đối hắn nghiêm khắc, mới không đem hắn dưỡng thành kẻ gây hại cho xã hội như mấy đứa con nhà giàu. Sau khi các chị lấy chồng vẫn thường xuyên trở về thăm ba mẹ, điểm ấy Trần Hàn thế nào so không được, hắn có điểm ấy này a... Nhưng mà cũng không có biện pháp, công ty nhiều việc, không có nhiều thời gian rảnh trở về nhà.

Chị cả chị hai đều đang ở đây, sớm đã giúp ba mẹ đi mua đồ tết, nhìn thấy Trần Hàn thì tức giận trách móc: “Cũng biết trở về sao!”

Trần Hàn cười lấy lòng: “Em nhớ mọi người a. Ba và mẹ đâu rồi?”

“Ba mẹ đi dạo rồi, lát nữa sẽ trở về. Em đó, trở về cũng không thông báo một tiếng. Trần Xuyên không về với em sao?”

Trần Hàn “ách” một tiếng, ngại ngùng nói: “Năm nay đến phiên anh ấy trực công ty, không đi được.”

“Khó trách tiểu tử em mới chịu về nhà, ra là cô đơn lẻ bóng a.” Chị cả chế nhạo, Trần Hàn liền cười, có điểm miễn cưỡng nên than mệt liền đi lên lầu ngủ.

Chuyện hắn cùng Trần Xuyên đã nói với người nhà từ 4 năm trước, cũng huyên náo một trận đến oanh oanh liệt liệt. May mắn hai người thẳng lưng gồng gượng chống đỡ, kết quả xuân về hoa nở. Đáng tiếc có thể cùng nhau vượt qua mưa gió, lại không thể cùng ngắm cầu vồng.

Thái bình thịnh thế, tình yêu lại không thể lâu dài, không khỏi có điểm châm chọc.

Trần Hàn nhìn chằm chằm trần nhà thở dài, tắt di động đi ngủ.

Lúc tối liền bị mẹ đánh thức, bảo hắn xuống lầu ăn cơm. Người một nhà vây quanh vô cùng náo nhiệt, mẹ hắn không ngừng gấp rau cho hắn, ân cần thăm hỏi. Ba hắn thì ngồi một bên tiếu nuối: “Trần Xuyên không tới à, nếu tới thì có thể bồi mình uống vài chén rồi.”

Trần Hàn cười đối phó, nói: “Ba, con uống với ba.”

“Thôi thôi, mày uống vài chén thì đã gục rồi.”

Trần Hàn lại quay đầu lấy lòng mẹ nói: “Mẹ, món này nướng thật ngon nha!”

“Thích thì ăn nhiều vào, ở bên ngoài rất ít tự nấu ăn phải không?”

Trần Hàn cắn dưa: “Dạ, nhiều lúc bận quá chỉ có thể ăn tạm thức ăn nhanh, vừa đắt lại không ngon. A! Thiếu chút nữa quên mất.” Nói xong ném chiếc dưa chạy ra ngoài, khi trở vào trong tay cầm một chai rượu đỏ. “Trần Xuyên bảo con mang về, anh ấy không có thời gian về nên cũng chỉ có thể dùng vật phẩm hiếu kính thôi.”

Chuyện mình và Trần Xuyên chia tay vẫn còn phải giấu, mình thật là tốt hết sức, đến nước này rồi mà vẫn giúp vớt vát thể diện cho hắn.

“Đều là người trong nhà còn mua cái này làm gì?” Chị cả nói, “Lại là chủ ý của em phải không?”

“Sao có thể a! Em đâu có cho mua, là anh ta tự mua. Tính tình của anh ấy mọi người cũng không phải không biết. Đúng rồi! Mẹ, con có mua áo bành tô cho mẹ, giữ ấm rất tốt.”

“Chỉ cho ba mẹ thôi à, còn mấy người chúng tôi thì sao?” Chị hai cười híp mắt hỏi.

“Có có! Chờ em kiếm được nhiều tiền sẽ mua cho chị cái nhẫn kim cương!” Trần Hàn đùa cợt nói.

Buổi tối lúc đi ngủ mới phát hiện di động không có điện, hèn chi không thấy reo. Trần Hàn lấy đồ ra sục, mở di động liền thấy có tin nhắn gửi đến, là Trần Xuyên.

“Em lặn đi đâu rồi, nhận được tin nhắn thì gọi điện thoại cho tôi.”

Trần Hàn chẳng thèm để ý, di động lại vang lên, vẫn là Trần Xuyên.

“Anh làm cái gì vậy?” Trần Hàn ấn nghe rồi than thở.

Ngữ khí của Trần Xuyên cực kỳ bại hoại: “Em chết đi đâu vậy! Sao không nghe điện thoại?”

Trần Hàn xem thường nói: “Tôi đi đâu mắc mớ gì tới anh?”

Trần Xuyên đáp: “Tôi gõ cửa không thấy em trả lời, cũng không thấy em ra ngoài, tôi sợ. . . .” Ngữ khí đột nhiên gấp gáp “Em không biết là tôi sẽ lo lắng sao? OK cả ngày nay chưa có ăn gì!”

Trần Hàn có điểm đau lòng, nhưng tuyệt đối không phải đau lòng Trần Xuyên, mà là đau lòng con chó tên OK kia. “Vậy thì sao, tôi cũng không phải người của anh, anh lo lắng cái gì?! Sợ tôi làm chuyện đại dột? Anh yên tâm, tôi sẽ sống rất tốt. OK là chó của anh, nó thế nào cũng không liên quan đến tôi!”

Trần Xuyên đề tiện nói: “Bạn bè với nhau phải lo lắng chứ sao.”

Trần Hàn đáp: “Anh có việc mau nói có rắc mau thả! Không có việc gì thì cúp!”

Trần Xuyên hỏi: “Em đang ở đâu?”

Trần Hàn tức giận: “Ở nhà!”

Trần Xuyên lại hỏi: “Khi nào thì trở về?”

“Chuyện của anh à? Mẹ nó, Trần Xuyên, tôi đã nói với anh, anh không có việc gì thì đi mua thức ăn cho OK đi! Chuyện của tôi, không cần anh quan tâm!”

Cúp điện thoại, Trần Hàn cảm thấy vô cùng tức giận. Đã không thích thì đừng có giả bộ quan tâm, không ngại khiến người khác buồn nôn sao!

Trần Xuyên thật con mẹ nó hết thuốc chữa!

Tối 30, người trong nhà đều tề tựu đông đủ, bày ra bốn bàn vô cùng náo nhiệt. Trần Hàn đã sớm có dự kiến, nhảy vào bàn trẻ em ngồi, cùng mấy đứa cháu trai cháu gái chơi đùa. Chưa được bao lâu, hắn đã bị mấy anh rể xách trở về bàn chủ, nói: “Cậu một đại nam nhân còn cùng trẻ con chơi đùa cái gì?”

Trần Hàn nói xạo mình không uống được, sợ làm mất hứng của mọi người.

“Không uống được thì không cần uống, cậu dù sao cũng phải bồi ông cụ chứ!”

Trần Hàn bất đắc dĩ quay lại bàn chủ ngồi, đổ đồ uống vào trong chén. Quả nhiên, lập tức liền có người mở miệng hỏi: “Trần Xuyên đâu? 30 tết dù sao cũng không cần trực ở công ty chứ. Trần Hàn, cậu gọi điện thoại hỏi một chút.”

Trần Hàn mặt không đỏ thỏ không gấp nói: “Gọi rồi, anh ấy còn chưa về nhà, đang ở công ty.”

“Ông chủ của cậu cũng kỳ cục quá đó! Tết mà cũng không cho người ta trở về mừng tết niên à?”

“Chức vị lớn a, hết cách rồi. Mẹ, ăn cái này đi, rất ngon.”

“Trần Xuyên cũng vậy, lâu thế rồi cũng không thấy gọi điện tới.”

Trần Hàn cười đến không chê vào đâu được: “Anh ấy ngay cả thời gian ăn cơm còn không có, lần sau em sẽ bắt anh ấy bồi tội với mọi người. À, anh rể hai, sản phẩm nghiên cứu của công ty anh đã tung ra thị trường chưa?”

“Làm sao nhanh như vậy a, gần đây còn dính một chút rắc rối tài chính nữa! Cậu không biết chó thủ tục cho vay của ngân hàng rắc rối lắm.”

“Làm sản phẩm cái gì! Mua cổ phiếu đi, dạo này thị trường chứng khoán cũng rất náo nhiệt.”

Trầm Hàn uống một ngụm Coca, trong lòng cũng vui vẻ, đề tài dờ đi vô cùng hoàn mỹ, mấy anh rể đối kinh tế rất hứng thú, hần lại lười đi ứng phó về chuyện Trần Xuyên.

Cơm nước xong, thu dọn thu dọn, xem tivi xem tivi, chơi mạt chược chơi mạt chược, Trầm Hàn dẫn theo mấy đứa cháu đi xem bắn pháo hoa.

Tuy nói thành phố có lệnh cấm, nhưng ai có thể quản, khắp nơi đều bắn từng bùng. Trầm Hàn châm quả pháo một trăm phát bắn tận trời, lui sang một bên giữa đầu xem pháo hoa nổ rộ, ánh sáng lấp lánh phản chiếu trên mặt.

Hần nhớ ngày này năm trước đã ở bên cạnh Trần Xuyên. Bọn họ bắn pháo hoa, bó lớn bó lớn, rất đẹp, cũng rất vui vẻ.

Hiện tại phỏng chừng tên kia rất tịch mịch đi, một mình mừng năm mới thật đủ cô quạnh.

Trầm Hàn kỳ thật không phải tuyệt tình như vậy. Hắn đã nghĩ chỉ cần Trần Xuyên xuống nước gọi điện thoại cho hắn, hắn có phải chạy cũng sẽ chạy trở về ôm Trần Xuyên. Đáng tiếc lại không có như vậy. Trong lòng không khỏi có điểm mất mát, nói đúng hơn là đau lòng, Trầm Hàn biết, Trần Xuyên thật sự muốn chia tay. Đâu phải cứ nói quen thì quen chia thì chia đâu, nguyên bản tình cảm cùng giới cũng không thật ổn định, qua vài năm như vậy cũng đâu phải chuyện dễ dàng, mà tử triền lan đánh cũng không phải chuyện mình biết làm. Khi yêu cuồng nhiệt thì tin tưởng trăm năm, hiện tại xem ra đã ngậy thơ quá rồi, sau nhiệt tình cũng chỉ còn lại dầu muối tương dấm mà thôi, khó tránh khỏi cảm thấy chán ghét nhau.

Tình yêu tan biến có phải liền như nước với lửa hay không?

Ở trong lòng rửa đối phương trăm ngàn lần, Trầm Hàn vẫn không thể phủ nhận Trần Xuyên thật sự tốt. Hắn mềm lòng a, nghĩ đến làm cái gì chứ, tự mình muốn một thêm sao.

Trầm Hàn phun một ngụm nhiệt khí, đem Trần Xuyên quăng sau đầu, ôm lấy cháu trai ba tuổi bên chân cùng nó xoay tròn, treu đùa làm cho đứa bé cười to.

Vừa định vào nhà cùng ba mẹ xem TV thì điện thoại lại vang lên, Trầm Hàn nhìn thấy số điện thoại báo tay không ngừng run lên, là Trần Xuyên.

Hắn đi ra ngoài nghe điện thoại, nhẹ giọng nói: “Anh đẹp trai, tìm tôi có việc gì?”

Trần Xuyên cười thực thần bí: “Đoán xem tôi đang ở đâu?”

“Ở đâu là ở đâu?”

“Núi XX!”

Núi XX ở trong thành phố này, cách trung tâm không quá nửa giờ. Nói cách khác, Trần Xuyên đang ở đây.

Trầm Hàn ngồi xổm người xuống trộm mừng thầm, nói: “Mẹ nó, đến thì cứ đến, muốn chơi lạt mềm buộc chặt à, thật tâm thường.”

Trần Xuyên muốn ăn đánh nói: “Em đừng hiểu lầm a, tôi lên núi là muốn xem mặt trời mọc đầu năm, nơi này chính là nơi xem rất tốt nha.”

Trầm Hàn vừa nghe liền giận tím mặt. Mẹ nó, một chính mình còn ở chỗ này chờ mong! Hắn nói: “Trần Xuyên, anh có thể cút!”

Trần Xuyên ở đầu điện thoại bên kia vui mừng nói: “Em tức giận cái gì? Chẳng lẽ đang chờ điện thoại lấy lòng của tôi? Vậy thật sự xin lỗi nha, tôi chưa từng nghĩ đến điều đó.”

Trầm Hàn cười lạnh: “30 tết, anh không cần tìm tôi gây sự, không phải nói chuyện với tôi anh còn ngại nhảm chán sao? Anh có phải thật sự không muốn tiếp tục quan hệ với lão tử? Ok, như ý anh muốn, tôi sẽ xóa số của anh, phiên anh cũng xóa số của tôi. Cảm ơn!”

Trầm Hàn không đợi Trần Xuyên trả lời liền cúp máy. Đem một bụng tức vào nhà, cũng lười đi miễn cưỡng cười nữa, trằm mặt ngồi ở một bên.

Bà cụ không nỡ a, cho nên đi qua bồi hấn nói chuyện phiếm: “Mày bị làm sao vậy? Trần Xuyên chọc tức hả?”

“Không có.”

Bà cụ cười, nói: “Cãi nhau là chuyện bình thường. Mẹ với ba mày, lúc còn trẻ cũng là ba ngày thì một ngày âm ỉ, va va chạm chạm luôn rất khó tránh khỏi. Lại nói đêm 30, mày không bồi nó, nó phồng chùng trong lòng rất khó chịu, cho nên nói chuyện có chút quá mức mày cũng tha thứ đi.”

Hấn khó chịu? Phồng chùng trong lòng đã sớm vui mừng đến phát điên rồi! Trần Hàn bĩu môi đáp: “Đã biết.”

“Lúc nào thì mày về?”

“Chắc là lúc nào hết nghỉ xuân.”

“Không về sớm chút bồi Trần Xuyên sao?”

“Mẹ! Bồi hấn còn không bằng con ở cùng mọi người vài ngày a!” Trần Hàn làm nũng.

“A, trời mưa rồi, ngày mai nhiệt độ xem chừng lại giảm xuống.”

Trần Hàn có điểm kinh ngạc, nhìn mưa âm ỉ ngoài cửa sổ, lập tức cười to, nghĩ tới vẻ mặt táo bón của Trần Xuyên khi mắc mưa liền cảm thấy rất vui. Xem mặt trời mọc hả? Tốt lắm, đáng đời anh!

2. Chương 2

Trần Xuyên bị cảm, OK cũng bị cảm.

Hấn chẳng những không thấy được mặt trời mọc, mà còn bị mưa xối ướt nhẹp, mẹ nó dự báo thời tiết thiệt chẳng đúng gì hết!

Hấn hơn nửa đêm lái xe xuống núi, vốn tính da mặt dày về quê Trần Hàn ở một đêm. Bất quá lúc nói chuyện điện thoại lại chọc giận Trần Hàn, khi gọi lại thì phát hiện hấn tắt điện thoại, vấn đề này thực sự nghiêm trọng. Dấu hiệu khi Trần Hàn tức giận chính là không tiếp điện thoại, hấn tắt máy liền biết đã giận lắm rồi. Cứ như vậy, Trần Xuyên cũng không đi tìm Trần Hàn nữa. Trần Xuyên cảm thấy có điểm vô tội, không phải là nói vài câu vui đùa thôi sao, Trần Hàn sao lại hẹp hòi thành như vậy chứ?

Hấn hắt hơi một cái, cũng hết cách, đành nhanh chạy xe về nhà.

Hấn ở cửa giảng co nửa ngày, làm cách nào cũng không mở được khóa vào nhà, cuối cùng phát hiện bởi vì theo thói quen đã đi nhầm phòng trọ trước kia. Hấn bật cười, vội vàng dời bước đến phòng bên cạnh mở cửa đi vào, cúi đầu gọi OK vào nhà. OK thể nhưng lại ghé vào cửa nhà Trần Hàn không chịu nhúc nhích, thậm chí là dùng móng vuốt cào cào cửa.

Tiểu súc sinh nhớ Trần Hàn.

Trần Xuyên hắt hơi một cái, đưa tay qua ôm OK, nặng nề cảnh cáo: “Chúng ta dọn nhà rồi! Nhà của chúng ta ở bên cạnh!”

Lúc con người yếu ớt, tự nhiên sẽ nhớ đến rất nhiều chuyện. Trần Xuyên chính là người như thế, hấn choàng chăn ngồi uống thuốc cảm, vô cùng tưởng niệm canh gừng Trần Hàn nấu, một chén uống xuống bụng vừa ấm lại thoải mái.

Hấn ngồi trên sofa xem TV, cảm thấy hơi lạnh, định ôm OK cho ấm áp. Vừa kêu vài tiếng OK, OK lại hé miệng không thèm để ý tới hấn.

Phản rồi phản rồi! Tiểu súc sinh cũng tạo phản rồi! Trần Xuyên vô cùng buồn bực, nghĩ đến một câu, bạn bè xa lánh!

Nói thật, ý niệm chia tay xuất hiện trong đầu hắn đã không phải là ngày một ngày hai rồi. Lúc đầu phát hiện ý nghĩ này, hắn cũng hơi hoảng sợ. Không phải là Trầm Hàn không tốt, nói thật chứ, Trầm Hàn so với mấy tình nhân trước kia của mình tốt hơn gấp mấy chục lần.

Lúc trước khi tình yêu cuồng nhiệt thì hận không thể mọi phút mọi giây đều ở cạnh nhau, nhưng bây giờ thì sao? Mỗi ngày nhìn thấy đầu tóc bù xù cùng gỉ mắt của đối phương, vì chuyện cái khóa cửa mà cũng cãi lộn, đi ra ngoài gặp bạn bè cũng phải trở về giải thích, việc nhà thì làm mãi không hết, làm tình cũng chỉ làm theo thông lệ. Tóm lại, tình yêu cuồng nhiệt khi đặt chung với sinh hoạt liền trôi đi hết.

Nhiệt tình biến mất, cuộc sống liền nhàm chán. Cuộc sống không có tình cảm mãnh liệt thì trôi qua như thế nào?

Nghĩ như vậy Trần Xuyên liền yên lòng. Việc chia tay này cũng vì tốt cho cả hai, đỡ phải sau này tranh cãi càng ầm ĩ chỉ tổ mệt thêm.

Hắn đi đến cạnh cửa, ôm lấy OK thuyết giáo nó, nói: “Chúng ta bây giờ ở riêng rồi. Lúc chia tay quan tòa đem mày phán cho tao, hiện tại tao mới là chủ của mày. Trầm Hàn kia chỉ là một người qua đường, mày có hiểu chưa? Ừ, mày phải nhận rõ chủ của mày mới có đồ ăn ngon.”

OK kêu vài tiếng, Trần Xuyên coi như nó đã hiểu, hài lòng buông nó xuống, đi vào nhà ngủ. Nghệt mũi làm hắn rất khó chịu, trở mình đến trở mình lui cũng không ngủ được, mấy ngày nay vẫn ở trong tình trạng mất ngủ.

Trần Xuyên phiền chán đứng dậy, phát gốc hồi lâu cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không được, tinh thần rồi sẽ gục hết cho mà xem. Trần Xuyên tưởng rằng đó chỉ là vấn đề thói quen, hắn vẫn chưa quen ngủ giường mới, vậy thì quay về phòng Trầm Hàn ngủ thôi.

Hắn lục tung tìm cái chìa khóa, cuối cùng từ cái áo bành tô dưới tủ tìm ra. Trần Xuyên vui mừng, may mà hắn có dự tính trước, lúc chia tay cũng không trả lại chìa khóa cho Trầm Hàn, bây giờ xem hữu dụng chưa.

Dù sao Trầm Hàn cũng không ở nhà, Trần Xuyên liền nghênh ngang đi sang phòng bên cạnh. OK thực hưng phấn, chờ Trần Xuyên mở cửa liền xông vào, chạy loạn khắp nơi, tìm bóng dáng người chủ cũ.

Trầm Hàn có điểm thích sạch sẽ, gia cụ đều phủ vải trắng lên. Nói ra cũng thấy kỳ quái, Trần Xuyên vừa vào phòng liền thấy buồn ngủ. Hắn vừa ngáp vừa suy nghĩ, quả nhiên là vấn đề hoàn cảnh a.

Hắn không khách khí nằm lên giường, phát ra tiếng thở dài thoải mái, nhắm mắt lại đi ngủ.

Sáng sớm tỉnh dậy, sửa sang lại, cam đoan Trầm Hàn nhìn không ra dấu vết trong phòng ngủ mới thật tự nhiên đi ra mở tủ lạnh. Trầm Hàn chưa không ít thức ăn nhanh, Trần Xuyên tìm một bịch bánh bao rán, dùng lò vi sóng hâm nóng, sau đó quay đầu đi pha cà phê. Trầm Hàn này cũng rất biết hưởng thụ, chuẩn bị đồ ăn cần cái gì đều có cái đó.

Ăn uống no say liền thu dọn đồ đạc rồi dụ dỗ OK ra ngoài, đem cái chìa khóa giấu biệt luôn. Sau đó, hắn mang OK đến bác sỹ thú y, thuận tiện ghé mua mấy hộp thuốc cảm.

Trầm Hàn ở quê không ít thời gian, nếu hôm sau không phải đi làm, hắn cũng chưa muốn quay về đâu! Bà cụ cho hắn rất nhiều đồ ăn mang về, nói là chia cho Trần Xuyên ăn đỡ thèm. Mang theo bao lớn bao nhỏ bước khỏi thang máy, liếc mắt liền thấy OK ghé vào cửa nhà mình, Trầm Hàn vui vẻ kêu lên một tiếng, OK nhanh chóng hướng hắn chạy tới, cái đuôi vẫy vẫy vô cùng hưng phấn.

Trầm Hàn ngồi xổm người xuống với tay đến ôm nó, nhíu mày, sau đó mắng: “Mẹ nó, Trần Xuyên có phải ngược đãi mày hay không? Sao vừa thối vừa gây thế này?”

Vội vàng ôm nó vào nhà, mở tủ lạnh tìm chút thịt tươi, chuẩn bị nấu cho nó một bữa cơm ngon, lại phát giác có nhiều thứ tự nhiên không cánh mà bay. Hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy, mở bếp đem thịt nấu chín cho OK ăn.

Trầm Hàn nói với OK: “Mày đi theo Trần Xuyên sớm hay muộn cũng bị vứt bỏ, thôi thì mày theo tao đi.”

OK vẫy vẫy đuôi tiếp tục ăn, Trầm Hàn tiếp tục nói: “Bây giờ mày muốn theo tao thì kêu một tiếng, muốn theo Trần Xuyên thì kêu hai tiếng.”

OK tiếp tục cắn thịt, không để ý đến hần.

Trầm Hàn bĩu môi: “Đúng là mắt công tao thương mày!”

Đem vải trắng phủ lên gia cụ, Trầm Hàn lấy nước chuẩn bị dọn dẹp một chút, phòng không có người ở hơn mười ngày quả nhiên thật bẩn.

OK ăn no vậy quanh Trầm Hàn chạy vài vòng, Trầm Hàn vỗ vỗ nó cho nó dừng lại. Nó quay đầu hướng phòng ngủ chạy đi, sau khi chạy ra thì ngậm một cái quần lót màu xanh. Lúc đầu Trầm Hàn cũng không nghĩ gì, sau đó mí mắt giật giật vài cái mới cảm thấy không thích hợp. Hần từ trong miệng OK túm lấy quần lót, nổi giận mắng: “Con mẹ nó, cái quần này còn không phải là của Trần Xuyên? Ngày đó không phải mang đi hết rồi sao?”

Trong lòng Trầm Hàn dâng lên tức giận, hần vọt vào phòng ngủ, càng nhìn càng phát hỏa. Chăn thì hỗn độn, trên gối còn có tóc, dao cạo râu trong phòng tắm dùng xong cũng không cất kỹ, bồn cầu không chà nhiễm thì một tầng vàng, muốn ghê bao nhiêu thì gớm bấy nhiêu. Con mẹ nó Trần Xuyên!!!

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, Trầm Hàn liền xông ra ngoài. Trần Xuyên bị dọa nhảy dựng lên như gặp quỷ, xoay người liền muốn chuồn đi. Trầm Hàn nổi giận gầm lên một tiếng: “Trần Xuyên, con mẹ nó anh đứng lại cho tôi!”

Trần Xuyên kiên trì xoay đầu lại hi hi ha ha chào hỏi. Trầm Hàn cười lạnh, đá đá quần lót trên đất, nói: “Quần lót của anh biết bay phải không?”

Trần Xuyên đáp: “Sáng nay tôi thay xong quên lấy về.”

“Anh đúng là cái đồ mặt dày!”

Trần Xuyên cười lấy lòng: “Đây là do phòng bên cạnh ngủ chưa quen ấy mà...”

Trầm Hàn lười cùng hần dong dài, nói: “Đưa chìa khóa cho tôi.”

Trần Xuyên nóng nảy, la hét: “Dựa vào cái gì hả?! Lúc mua phòng này tôi cũng chi ra nửa tiền mà!”

Trầm Hàn trừng hần một cái: “Trên giấy chứng nhận bất động sản là tên của tôi, cảm ơn nhiều.”

Trần Xuyên vẫn không chịu: “Em đừng keo kiệt, chỉ ngủ mấy đêm thôi chứ có làm gì đâu!”

Trầm Hàn trầm mặt, đáp: “Tôi keo kiệt không phải mới ngày một ngày hai! Đưa chìa khóa cho tôi, sau đó cút đi.”

Trần Xuyên rung chân, hạ quyết tâm không trả, dù sao không trả Trầm Hàn cũng không thể động tới mình.

Sau đó Trần Xuyên vẫn ngoan ngoãn dâng chìa khóa, chủ yếu là do Trầm Hàn xuất tuyệt chiêu, lấy OK uy hiếp hần.

OK đi theo hai người cũng gần hai năm, ở chung sớm có cảm tình. Lúc đầu là Trần Xuyên muốn mua nhưng Trầm Hàn không cho, cũng xảy ra chiến tranh lạnh không nhỏ. Sau Trầm Hàn lại nhượng nhịn, Trần Xuyên vui mừng đi ra cửa hàng ôm nó trở về, đặt tên cho nó là OK, tự mình bố trí ổ chó, mua đồ chơi, cho ăn, coi nó như con mà nuôi, bất tri bất giác đã trở thành tử huyệt của Trần Xuyên. Trầm Hàn cũng rất tinh quái, phạm đụng đến chuyện lớn mà bất đồng ý kiến, hần luôn lạnh giọng phun ra hai chữ OK, Trần Xuyên lập tức ngoan ngoãn đi vào khuôn phép, một chút phản kháng cũng không dám.

Phải nói, OK cũng là đồ chó ngốc. Minh đối với nó tốt như vậy mà nó cũng không đánh mình, mỗi ngày chỉ biết bám lấy cái tên Trầm Hàn chẳng có gì tốt lành. Trần Xuyên miễn bàn có bao nhiêu buồn bực.

Trầm Hàn trực tiếp nâng OK đi tới cửa sổ, Trần Xuyên vừa thấy hành động này của hần liền hoảng, nhanh móc ra chìa khóa đưa cho Trầm Hàn.

Trầm Hàn cười: “Coi như anh thức thời.” Rồi đem chó trả lại cho hần. Trần Xuyên lập tức ôm chó chạy mất dạng.

Ra khỏi cửa Trần Xuyên trầm mặt giơ lên OK cảnh cáo: “Mày thấy chưa! Trầm Hàn là cái đồ tâm ngoan thủ lạt, hần vừa định ném chết mày! Tao xem mày về sau còn dám đi theo hần nữa không?!”

“Nguyên lai anh còn hiểu tiếng chó a!” Phía sau truyền đến thanh âm cười nhạo của Trần Hàn. Trần Xuyên vội vàng quay đầu đáp trả: “Liên quan cái rắm gì tới em!”

Trần Hàn đem quần lót ném cho hắn, nói: “Của anh, mang đi giùm cái! Về sau không có chuyện gì thì đừng có xuất hiện trước mặt tôi. Tôi vừa nhìn đến anh liền thấy phiền.”

Trần Xuyên vui mừng cười: “Em phiền cái gì hả? Có phải đối với tôi còn chưa dứt tình, nhưng mà SORRY a.”

Hai mắt Trần Hàn hướng lên trời từ kẽ răng phun ra câu khinh thường: “Đồ hoa thủy tiên*, cứ tiếp tục ôm cái mơ tưởng hảo huyền đó của anh đi!” Nói xong liền đóng sầm cửa lại.

*Hoa thủy tiên trắng (Narcissus) biểu tượng cho sự sang trọng và kiêu sa nhưng ý nghĩa của nó lại là yêu chính mình và tính ích kỉ.

Trần Xuyên nói: “Chắc chắc tính tình thật kém, OK mà nói phải không?”

Bởi vì vật dụng bị Trần Xuyên mang đi không ít, trong nhà liền có vẻ rộng rãi. Trần Hàn cân nhắc muốn đi mua thêm chút đồ dùng, liền lái xe đi cửa hàng gia dụng.

Mua rất nhiều nhưng không có Trần Xuyên đi cùng, Trần Hàn tiêu tốn không ít tiền uống phí. Chủ yếu là Trần Hàn đối với giá đồ vật không có khái niệm, cho nên cũng không biết cò kè mặc cả, nhìn trúng cái gì liền trực tiếp chà thẻ, ông chủ vui mừng liền bồi hấn đi khắp nơi.

Xài càng nhiều tiền, ông chủ vui mừng a hứa hẹn đưa đồ đặc về nhà miễn phí.

Trần Xuyên mang chó đi dạo về, thấy Trần Hàn đang bảo công nhân vận chuyển đồ đặc, da mặt dày đến gần, nói: “Mua đồ đặc nữa à, chắc tốn không ít tiền đi?”

Trần Hàn đáp: “Không liên quan gì đến anh.”

“Nha, ghế dựa này sơn bong hết rồi. Trần Hàn bộ em không biết xem hàng à.”

Trần Hàn nhìn cái ghế dựa kia, chân ghế thật đúng là có bong sơn, trong lòng thầm mắng ông chủ kia, thế nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Tôi thích đồ cũ, anh nghĩ anh quản được chắc!”

Trần Xuyên cười ha ha, nói: “Thích đồ cũ hả? Vậy ra đồng rác lượm cũng tốt lắm!”

Trần Hàn tự nói với mình phải bình tĩnh, không thể cùng tiểu nhân chấp nhặt.

Sau đó công nhân cầm hóa đơn lại nói: “Trần tiên sinh, đồ đặc đều đã chuyển xong rồi, ngài kí tên xác nhận đi.”

Trần Xuyên thò đầu ra xem, liếc mắt một cái nhìn giá phía trên, đoạt lấy tờ giấy kêu to: “Con mẹ nó, có lầm hay không?! Một cái tủ treo quần áo hơn năm ngàn? Mẹ nó, là đồ hiệu gì? Còn nữa còn nữa, cái ghế dựa này rõ ràng chất lượng kém như vậy mà dám bán năm trăm? Con mẹ nó giựt tiền cũng đừng giựt như vậy chứ?!”

Trần Hàn đoạt lại, nào kém hóa giận, nói: “Trần Xuyên, liên quan cái rắm gì anh! Ai mượn anh xem?! Lão tử thích đốt tiền vậy đấy!”

Trần Xuyên đáp: “Đúng là không phải chuyện của tôi, nhưng người coi tiền như rác như em cảm thấy thực hãnh diện đúng không?!”

Trần Hàn mắng: “Con mẹ nó anh cút đi!”

Trần Xuyên nói: “Tôi cút ngay đây, thật đúng là con mẹ nó, làm như tôi thích đi quản chuyện em lắm vậy!”

Trần Hàn thực buồn bực, bị nghĩ là coi tiền như rác là chuyện nhỏ, bị Trần Xuyên giễu cợt mới là chuyện lớn!

Hắn tức giận sờ di động, chửi rửa ông chủ một trận, thẳng đến lúc người kia giảm một nửa giá tặng thêm một bộ trà cụ tinh mỹ, Trần Hàn mới thôi cơn tức.

Thực đáng giận! Trần Xuyên, con mẹ nó quản cái gì mà quản!

Trầm Hàn cảm giận đi lên lầu .

Hôm sau đi làm nhưng trời lại mưa to, không khí vì vậy ẩm lạnh rất nhiều. Trầm Hàn tìm áo bành tô mặc lên, cầm ô run run đi ra ngoài. Thời điểm xuống lầu, thấy Trần Xuyên mồm cắn bánh mì. Trầm Hàn giả bộ không phát hiện, ngay trước mặt hắn thông dong bước qua, mở ô đi vào màn mưa.

Trần Xuyên vội nuốt bánh mì, kêu to: “Trầm Hàn! Trầm Hàn!”

Trầm Hàn bước nhanh đến hướng xe, ngồi xuống, nổ máy rồi mở hệ thống sưởi. Hôm nay lạnh thật, tiếng mưa rơi cũng khá lớn!

Trầm Hàn từ kính chiếu hậu nhìn thấy Trần Xuyên nhìn mưa than thở, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu sáng khoái.

Trần Xuyên từ trước tới giờ vốn không có thói quen mang ô. Ai nha nha, vậy ở trong lầu không ra ngoài được thì làm sao bây giờ? Trầm Hàn thương cảm hắn một chút rồi chuyển tay lái, nghêu ngao hát lái xe rời khỏi khu nhà.

Trần Xuyên nhìn đuôi xe Trầm Hàn chạy đi, ý tưởng nhờ hắn che ô giúp mình hoàn toàn tan biến. Hắn nhìn màn mưa khê cắn môi rồi xông ra ngoài, chạy đến xe của mình.

Tìm khăn giấy lau nước trên người, lục đến tấm ảnh chụp cùng Trầm Hàn thật lâu trước kia, Trần Xuyên nhìn nhìn rồi xé toang.

Đầu năm đến muộn ảnh hưởng không tốt, Trần Xuyên liền lái đến con đường gần đó. Con đường này có hơi hơi quanh co, nhưng khoảng cách có thể giảm bớt một nửa. Nghĩ tới mình đến công ty sớm hơn Trầm Hàn, Trần Xuyên có điểm vui mừng, đem xe đỗ xong rút chìa khóa rồi rời khỏi gara.

Trầm Hàn đến sau nhìn thấy chỗ đỗ xe của mình bị chiếm tức giận muốn chết, đành phải đem xe đỗ ở chỗ khác, đỗ xong liền chạy tới đập mạnh vài cái vào xe của Trần Xuyên mới bớt giận sửa sang sắc mặt đi ra ngoài.

Vào đại sảnh công ty, trợ lý Tiểu Trương đã chạy tới: “Quản lý sớm a, vừa nhận được thông báo, cấp trên nói 9 giờ họp.”

“Mẹ nó, có để cho người ta sống hay không a, mới ngày đầu tiên đã họp?” Trầm Hàn đi vào thang máy, Tiểu Trương đi theo, cười nói: “Quản lý đã quên rồi sao, trước giờ vẫn vậy mà.”

“Hừ, tôi biết rồi.” Thang máy dừng ở lầu 5, Trầm Hàn bước ra, quay đầu nói: “Phiền cậu pha cho tôi ly cà phê, cảm ơn nhiều.”

Tiểu Trương tuân lệnh hướng phòng giải khát chạy tới, đột nhiên nhớ lại tổng giám đốc từng nói qua không cho Trầm quản lý uống cà phê, liền rót sữa đi vào.

Trầm Hàn lật xem văn kiện, không để ý bưng chén đưa lên miệng, mới uống một ngụm liền toàn bộ phun ra, hắn có điểm cảm tức nói: “Tiểu Trương, tôi muốn là cà phê! Cảm ơn nhiều!”

Tiểu Trương đáp: “Quản lý anh đã quên rồi sao? Tổng giám đốc từng dặn không cho phép anh uống cà phê.”

“Con mẹ nó Trần Xuyên!” Trầm Hàn hộc ra một hơi, vẫy tay bảo Tiểu Trương lại đây, gõ mặt bàn mắng: “Tổng giám đốc thì tính là cái gì, tôi mới là lão đại của bộ thiết kế! Hiểu hay không? Mau đi đổi ly cà phê lại đây!”

Tiểu Trương gãi gãi đầu, bưng sữa lui ra ngoài, túm lấy một thành viên bộ thiết kế hỏi: “Cậu nói xem quản lý lớn hơn hay tổng giám đốc lớn hơn? Tôi nên nghe quản lý hay là nghe tổng giám đốc?”

“Ai tâm tình không tốt liền nghe người đó, không cần thiết chia hòng súng vào người mình là được!”

Tiểu Trương vỗ tay bảo hay, phi thường có đạo lý, liền chạy nhanh đi đổi cà phê cho Trầm Hàn.

Trầm Hàn tùy tiện cầm văn kiện lên tầng cao nhất họp, khi ngồi xuống bên cạnh quản lý phòng kế hoạch liền thấy hai mắt Phương Kỳ quảng thâm rất nặng, vỗ vỗ vai hắn hỏi: “Tối hôm qua lại thức đêm chơi game?”

“Đương nhiên, truyền thống tốt đẹp đó mà!” Phương Kỳ cười hi hi nói.

“Cậu đang nghĩ tí nữa lên ngủ trộm đúng không?”

“Người hiểu tôi chỉ có Trầm Hàn thôi! Nhớ hỗ trợ cho tôi nha, cảm ơn rất nhiều!”

“Mẹ nó, cậu cũng không phải không biết ánh mắt lão nhân kia sắc bén như thế nào! Cậu muốn ngủ à, hừ, vậy cố trộm mắt mà ngủ đi!”

Phương Kỳ buồn bực, thấy thư ký Lục Trần của tổng giám đốc tiến tới cho mọi người cốc trà nóng liền quay đầu trêu chọc: “Lục thư ký, hơn mười ngày không gặp lại xinh đẹp hơn rất nhiều, không phải là luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh gì đó chứ?”

Lục Trần đứng ở bên cạnh Trầm Hàn rót trà vào chén cho hắn, quay đầu cười đối Phương Kỳ tự nhiên phóng khoáng nói: “Cảm ơn Phương quản lý khen ngợi, Ngọc Nữ Tâm Kinh thì tôi luyện không được, nhưng Phòng Sói Tâm Kinh thật đã có xem qua.”

Phương Kỳ vui mừng nói: “Lục thư ký vẫn là hài hước và mê hoặc như trước nha.”

Lục Trần cười: “Thế nào so được Phương quản lý anh a.”

Lục Trần chuyển đi nơi khác rót trà, Phương Kỳ ghé sát vào tai Trầm Hàn nói: “Mẹ nó, cái nhỏ này càng ngày càng khó lường, cậu không sợ Trần Xuyên nhà cậu bị cô ta thu phục sao?”

Trầm Hàn tay nắm cốc trà ấm, cười lạnh: “Thích thu thì thu, hiện tại tôi cũng không quản.”

Phương Kỳ bày ra tư thế khoa trương thấp giọng nói: “Có phải lại giận hờn nữa hay không?”

“Tôi cũng không phải trẻ con.” Trầm Hàn hớp ngụm trà nói. “Lần này là thật, chúng tôi chia tay rồi.”

Phương Kỳ sững sốt: “Không phải chứ! Trước khi nghỉ tết hai người không phải còn tốt lắm sao?”

“Chẳng lẽ chia tay cũng phải chọn ngày tốt? Sự thật chính là như vậy! Về sau chuyện của Trần Xuyên không liên quan đến tôi.”

Phương Kỳ nói nhỏ: “Tin tức này so với bom nguyên tử còn nổ mạnh hơn. Tôi đã nghĩ hai cậu sẽ ở cùng nhau đến bạc đầu.”

“Bây giờ làm gì có chuyện ngây thơ như vậy. Cứ bình thường thôi, không hợp thì tan.”

“Không phải chứ, nếu nói không hợp thì cũng đã không hợp hết sáu năm rồi, sao bây giờ mới bảo không hợp?”

Trầm Hàn cười, xem như mọi chuyện chẳng có gì. Dù sao đầu năm nay cũng không phải không có người đó mình sống không nổi, có lẽ hiện tại người đang khóc chính là Trần Xuyên đi!

Loại hội nghị này luôn thực nhằm chán, đơn giản chỉ là tổng kết thành tích năm trước, bàn đến kế hoạch năm mới.

Phương Kỳ ngồi cạnh Trầm Hàn không ngừng gật gù, muốn ngủ lại phải cố gượng, tổng giám đốc đại nhân cứ y như hổ đang rình mồi í.

Trần Xuyên tóm tắt tình huống công ty năm trước, Trầm Hàn ngồi xoay bút chơi, nhằm chán tính sổ lần bút rơi trên mặt bàn, đột nhiên nghe được Trần Xuyên gọi tên mình, vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy Trần Xuyên nói: “Thị trường năm trước điều tra cho thấy, sản phẩm đồ chơi công ty chúng ta thiết kế ra số lượng tiêu thụ không quá lạc quan. Vấn đề chủ yếu là do bộ thiết kế chẳng có ý tưởng gì mới, không gọi nổi hứng thú của giới trẻ, nhiều công ty cũng có những sản phẩm tương tự. . .”

Con mẹ nó Trần Xuyên có ý gì?

“Tôi hi vọng năm nay bộ thiết kế có thể cho ra những sản phẩm vừa lòng mọi người. Trầm quản lý, nhờ cậu.”

Trầm Hàn cảm tức nhưng lại phải nén giận. Hắn đứng lên, hướng mọi người khom người nói: “Tôi sẽ cố gắng, mong các vị yên tâm.”

Chủ tịch vỗ tay nói: “Năm trước mọi người đều đã cực khổ, năm nay hi vọng thành tích đổi mới. Hội nghị hôm nay chấm dứt tại đây. Trần Xuyên, cậu ở lại đến phòng làm việc của tôi.”

Trần Xuyên thu thập tài liệu, đáp ứng.

Trầm Hàn hung hăng trừng hấn một cái, tính dùng ánh mắt mưu sát hấn. Trần Xuyên nhìn sang một cái, cười cười.

Phương Kỳ chụp vai Trầm Hàn nói tiếp: “Cũng không thể trách Trần Xuyên, công tư phải phân minh chứ.”

Trầm Hàn hừ lạnh cùng Phương Kỳ ra phòng họp, thấp giọng mắng: “Tuyệt đối là lấy việc công trả thù riêng! Tôi cho cậu biết, năm trước bản thiết kế sản phẩm của bộ phận thiết kế đều đã đưa hấn xem qua. Mẹ nó, là cái tên nào la hét rằng nó rất tuyệt!”

Phương Kỳ đỏ mặt hơi hột nói: “Vấn đề phụ phụ hai người không nên để dây vào công tác đi.”

Trầm Hàn buồn bực: “Tôi biết rồi. Thôi tôi đi xuống.”

Phương Kỳ làm cái thủ thế OK, cười: “Tôi phải tìm một chỗ ngủ cái đã.”

“Cậu ít chơi game thôi!” Trầm Hàn vẫy vẫy tay, đi xuống lầu.

Tiến vào văn phòng bộ phận thiết kế, Trầm Hàn liền hung hăng quăng văn kiện lên bàn, tiếng vang thật lớn làm cho mọi người ở bộ phận thiết kế sững sốt.

Trầm Hàn một hơi hét: “Nhìn xem dưới sàn coi! Bẩn như vậy không ai biết quét dọn sao?”

Có người ứng lập tức quét.

“Nhìn cái mặt bàn này nữa, có phải các người đều mù hết rồi hay không! Bụi dày như vậy mà cũng không thấy hả!”

Lập tức lau!

“Kính nữa!”

Lập tức lau!

“Có phải đợi tôi nói các người mới chịu làm hay không!”

“Không phải, chúng tôi lập tức tổng vệ sinh!”

“Lẹ lên đi! Trong vòng nửa giờ nơi này phải sạch sẽ hết!”

Mọi người tuân lệnh, tản ra chạy bốn phía.

Trầm Hàn lấy văn kiện vào phòng riêng của mình, mọi người vội vàng sắp lại một trận phân tích: “Trầm quản lý giống như ăn phải thuốc nổ, có phải trên hội nghị bị ai phê bình không?”

“Ai, chắc là cấp trên phê bình chứ ai, chỉ xui cho chúng ta.”

“Thôi, ai bảo hấn là quản lý chứ, làm việc đi.”

Nửa giờ sau Trầm Hàn xuất hiện ở cửa, lạnh lùng thông báo: “Ngày mai mỗi người nộp lên một bản thiết kế cho tôi.”

A....

“A cái gì mà a! Ngày mai 9 giờ nộp lên hết cho tôi! Tôi nói cho các người biết, ai cũng đừng nghĩ trốn, người nào không giao liền cắt khỏi bộ phận thiết kế!”

Mọi người khúm núm.

Trầm Hàn lại nói: “Đừng nghĩ làm qua loa cho có nhé, trình độ thiết kế của các người bao nhiêu tôi đều biết. Hãy làm cho tôi thấy người tôi tuyển không phải là đồng rác!”

Mọi người vâng dạ.

Trầm Hàn chỉ chỉ Tiểu Trương nói: “Cậu đi ra bảo bộ phận nhân sự bộ thiết kế của chúng ta cần hai nhân viên mới.”

Tiểu Trương đáp ứng, liền chạy ra ngoài.”

“Được rồi, mọi người làm việc cho tốt, E ON!”

3. Chương 3

Buổi tối tan tầm, Trầm Hàn đi siêu thị một chuyến, mua một ít đồ cần thiết trở về. Ở trong tiểu khu đỗ xe xong, bước ra liền thấy xe Trần Xuyên quẹo vào. Hắn khinh thường hừ một tiếng, sau đó hướng thang máy đi. Không nghĩ tới Trần Xuyên lại đuổi tới, vô liêm sỉ nói: “Mua nhiều đồ vậy sao, buổi tối có tiệc à?”

Trầm Hàn đáp: “Trần tiên sinh, chuyện này hình như không liên quan đến anh.”

Trần Xuyên nói: “Em còn tức giận chuyện trên hội nghị hôm nay? Tôi cũng hết cách thôi, có trách hãy trách bộ phận thiết kế mấy người thiết chẳng có ý tưởng gì mới. Em nên về suy nghĩ lại cẩn thận, dù sao cũng phải làm ra chút thành tích cho nhóm cổ đông xem chứ.”

Trầm Hàn cười, nói: “Cám ơn nhiều, tôi sẽ cố gắng, mong Trần tổng giám đốc yên tâm.”

“Sao phải gọi khách khí như vậy?”

“Đều là người ngoài mà, như vậy mới có lễ độ.”

“Người ngoài là như thế nào, chẳng lẽ chia tay thì không thể làm bạn sao?”

Trầm Hàn cười: “Dĩ nhiên là không. Tình nhân tự dưng trở thành bạn bè, nhìn thế nào cũng thấy buồn cười.”

Trần Xuyên thấy hắn nói như vậy cũng không biết đáp trả thế nào, đành im lặng.

Sau đó Trầm Hàn lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, đột nhiên nghĩ nghĩ... Quần áo trên người Trần Xuyên vì sao càng nhìn càng quen mắt như vậy?

Con mẹ nó, cái bộ đồ đó không phải là quà giáng sinh năm trước mình tặng hắn sao?

Trầm Hàn vô cùng buồn bực. Cái tên Trần Xuyên này cũng quá vô sỉ đi! Rõ ràng đã chia tay rồi vẫn còn dám mặc đồ của mình tặng lượn qua lượn lại. Đây không phải là muốn cho mình thấy cảnh nhớ người sao?

Trầm Hàn càng nghĩ càng bực tức, gọi điện thoại cho Phương Kỳ đem mấy chuyện xấu của Trần Xuyên kể lể một phen. Phương Kỳ chỉ chọc chọc nói: “Đâu có gì đâu, chắc anh ta quen mặc bộ đồ đó rồi, có thể mặc vào rất thoải mái đi, mà có khi anh ta cũng chẳng nhớ là cậu tặng ấy chứ!”

Trầm Hàn vẫn không tin, nói: “Làm gì có ai lại quên đồ người khác tặng chứ?”

Phương Kỳ cười cười: “Nói thật đi, có phải cậu vẫn còn tình cảm với anh ta hay không a, nếu còn thì mau làm hòa đi.”

Trầm Hàn nghiêng răng nghiêng lợi: “Xì, ai thèm còn tình cảm với hắn!”

Phương Kỳ nói: “Cậu nha, nhìn xem phản ứng mạnh như vậy.”

“Tôi chỉ là nhìn không quen thôi!”

Phương Kỳ tiếp tục trêu chọc: “Cậu cứ cậy mạnh đi!”

Trầm Hàn xổ ra một trận: “Cậy mạnh cái rắm! Cậu không biết tên Trần Xuyên này thật sự là cái đồ vô sỉ, vừa lưỡi biếng, lại sĩ diện hão, hơn nữa còn là kẻ vô cùng trắng hoa. Lúc cùng tôi ở một chỗ vẫn không

quên đi quyền rũ người khác, nói dễ nghe chút là phong lưu, nói khó nghe chút là cặn bã! Tôi hiện tại muốn mắng chửi nhất chính là hần!

Phương Kỳ nói: “Xem cái bộ dạng thâm cừu đại hận của cậu kìa, nói đến trắng hoa thì hai người cũng tương xứng đi! Năm trước không phải cậu còn đi gặp bạn trên mạng sao?”

“Xi, đó là kết giao bạn bè bình thường thôi, có gì đâu chứ? Bây giờ không lẽ tôi không được kết giao bạn bè sao?”

Phương Kỳ tiếp tục xỉa xói: “Cậu xem lại đi, dựa vào cái gì cậu đi với người khác thì là kết giao bạn bè, còn hần lại là cùng người thông gian? Lại nói, lần đó nếu không phải bộ dạng đối phương không vào được mắt cậu, cậu sẽ tốt bụng buông tha hần chắc?”

Trầm Hàn vênh mặt nói: “Tôi cũng không có xấu tính như vậy.”

“Có!”

Trầm Hàn oa oa la hét với Phương Kỳ: “Cậu đến tốt cùng có phải là bạn của tôi hay không vậy!”

“Là bạn của cậu nên tôi mới nói lời thật a. Kỳ thật hai người đều là như vậy, có đối phương rồi mà vẫn còn tâm hoan thâm nhạc. Đàn ông là vậy mà, tất cả mọi người cũng có thể hiểu. Đồng tính quen nhau rất khó làm cho đối với đối phương một lòng một dạ với mình, hơn nữa đàn ông rất dễ xúc động, bị người trêu chọc một cái phía dưới liền lên rất nhanh, thân thể phản bội cũng thực bình thường, tâm phản bội mới khó có thể tha thứ.”

Trầm Hàn không thể không thừa nhận Phương Kỳ nói rất đúng. Hần có điểm lúng túng, nói câu bái bai xong liền cúp điện thoại.

Thông báo tuyển dụng của phòng thiết kế vừa dán lên, đã có người gọi điện thoại đến phỏng vấn. Trầm Hàn tuyển người rất kĩ. Đầu tiên, hần sẽ chú ý phương diện lễ phép, cẩn thận từ chi tiết nhỏ đến vấn đề lớn là nguyên tắc làm việc của hần. Có người gọi đến alo một tiếng, hần liền cúp điện thoại, nếu gọi lại cũng sẽ không nhận. Con mẹ nó, gọi điện thoại cho người khác trước tiên phải nói xin chào, alo cái gì mà alo! Cũng có người gọi tới trước tiên nói xin chào, Trầm Hàn lại chê giọng của người ta không dễ nghe, người vừa đến đã muốn đem đuổi đi. Sau đó điện thoại càng lúc càng nhiều, hần liền bắt đầu phiên, đơn giản rút dây điện thoại ra. Chuyện tuyển người vì vậy liền giao cho trợ lý Tiểu Trương đi làm.

Sáng nay thu được bản thiết kế cũng không làm Trầm Hàn vừa lòng. Hần có điểm đau đầu cùng tức giận, quả nhiên tất cả đều là một đám thùng rỗng kêu to! Hần cầm bút lên, rồi lại buông xuống, trong lòng lộn xộn hết cả. Tâm nếu không tĩnh sẽ không có biện pháp đi thiết kế cái gì.

Tất cả đều là do Trần Xuyên quậy phá!

Hôm qua Trầm Hàn nằm mơ, mà mơ thì cũng được đi, thế nhưng mơ cái gì không mơ lại mơ thấy Trần Xuyên, mơ thấy mình giặt quần áo cho hần, mà còn đang giặt cái áo bành tô màu lam mà mình tặng hần, cũng chính là món đồ hôm qua Trần Xuyên mặc trên người! Trần Xuyên mặc quần tam giác ngồi xổm bên cạnh mình, miệng đóng đóng mở mở nói cái gì đó. Cái gọi là ngày nghĩ tới đêm mơ đến thật sự đã được kiểm chứng trên người Trầm Hàn.

Trầm Hàn vô cùng buồn bực, tại sao Trần Xuyên cứ như âm hồn bất tán ám hần vậy chứ!

Trầm Hàn phát ngốc lên mạng chơi game, sau đó xem vận mệnh của chòm sao. Trên mạng nói hai tháng này chòm sao Thủy Bình được phần hồng tinh cao chiếu, hoa đào tràn đầy. (kiểu như có số đào hoa)

Trầm Hàn vỗ bàn. Con mẹ nó, đây cũng thật quá không chuẩn rồi! Hoa đào tràn đầy cái gì, lão tử đã bị người ta đá, à không đúng, là lão tử đá người ta! Trầm Hàn nổi điên một hồi, rốt cuộc lại yên lặng. Hần dựa vào lưng ghế buồn bực, vì sao hần đá người lại cảm thấy mình so với người bị đá còn khó chịu hơn?

Trầm Hàn nghĩ, có thể là vừa tách ra nên cảm xúc đau buồn cũng khó tránh khỏi. Có lẽ nếu kiếm cho mình một chút việc để làm sẽ khiến tâm tình khá hơn chăng? Vì thế, hần liền đứng dậy mở cửa khí thể mười phần nói: “Tiểu Trương, đi báo cho những người buổi sáng gọi buổi chiều đến phỏng vấn!”

Tiểu Trương cung kính hỏi: “Buổi chiều sao?”

“Chẳng lẽ đợi sang năm!”

Tiểu Trương cúi đầu khom lưng, nhanh lật xem danh sách những người đã gọi tới buổi sáng, cầm điện thoại gọi lại.

Trầm Hàn vừa lòng gật đầu, trở về văn phòng một chút lại đi ra, ánh mắt sắc bén nhìn một đám người bên ngoài nói: “Tất cả bản thiết kế đều không đủ tiêu chuẩn, các người thật sự là bất tài hết sức! Ngày mai nộp thêm một bản nữa!”

Trong lòng mọi người âm thầm kêu khổ nói không thành lời. Ai bảo quản lý tâm tình kém, thành bia ngấm bắn của hắn cũng không có biện pháp, chỉ có thể tự trách mình xui.

Tiểu Trương đi thu dọn phòng làm việc, sửa sang sắp xếp lại mặt bàn. Quản lý cũng thật sự là tâm tình bất định, nói phỏng vấn liền phỏng vấn, thời gian chuẩn bị cũng không cho người ta...

Tiểu Trương kỳ thật cũng rất buồn bực, nhớ ngày đó cô được quản lý nhận vào, sớm biết phải đi phòng thiết kế thì thà đi chỗ Phương quản lý còn hơn. Theo như Tiểu Lý cấp dưới Phương quản lý nói, Phương quản lý đại khái chính là nam nhân ôn nhu dễ nói chuyện nhất trong toàn công ty.

Đi theo tổng giám đốc cũng không tồi, đáng tiếc không có dung mạo đi làm thư ký a. Hiện tại Tần thư ký cùng tổng giám đốc rất bị phụ nữ công ty bài xích, người đẹp lại có năng lực mạnh, dĩ nhiên không thể tránh khỏi bị người ta ghen ghét.

Tiểu Trương cười, có lẽ làm một người bình thường mới tốt.

Trần Xuyên đang gọi điện thoại tình cờ đi ngang qua cửa phòng thiết kế, lại lui trở về, hỏi: “Thu dọn nơi này làm gì thế?”

Tiểu Trương đáp: “Buổi chiều quản lý muốn dùng phòng này để phỏng vấn.”

Trần Xuyên tiến lại gần, tiếp tục hỏi: “Quản lý của mấy người đang ở văn phòng sao?”

“Vâng.”

“Vậy sao điện thoại gọi không được?”

Tiểu Trương bắt đầu dĩ cười: “Chắc quản lý đã rút dây điện thoại rồi.”

Trần Xuyên cười thầm, thật đúng là chẳng thay đổi gì cả. Trước kia giận dữ với mình, liền không muốn tiếp điện thoại của mình, cũng xài cái chiêu rút dây điện thoại.

Trần Xuyên nói: “Cô nói với quản lý một tiếng, buổi chiều tôi phỏng vấn cùng cậu ta.”

Tiểu Trương đang nghĩ sao anh không tự đi mà nói, vẫn phải đáp: “Vâng.”

Buổi trưa Trầm Hàn đi lên nhà ăn trên lầu, sau lại đổi ý ấn thang máy xuống căn tin công nhân ở lầu một. Bộ giỡn chảnh! Lúc ăn cơm còn phải nhìn mặt tên họ Trần, làm sao mà nuốt nổi?

Hắn vào căn tin, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hướng cửa gọi đồ ăn thẳng tiến. Bác gái bán cơm nhanh chóng xới cơm cho hắn, còn cố nén cơm xuống, cuối cùng làm thành một cái chén đầy bụng. Trầm Hàn dở khóc dở cười, muốn gọi thêm món ăn nên hướng cái bàn khác đi đến.

Trầm Hàn đưa mắt nhìn đằng xa thấy không còn chỗ ngồi, hắn bĩu môi tính quay về văn phòng ăn, đột nhiên bên cạnh có người đứng dậy thu dọn đồ ăn nhường chỗ cho hắn, lễ phép nói: “Quản lý, anh ngồi đi.”

Trầm Hàn nói cảm ơn rồi ngồi xuống im lặng ăn cơm.

Một hồi sau, quần chúng lại nổi lên xôn xao. Trầm Hàn giương mắt nhìn, Phương Kỳ thế nhưng lại đang hướng nơi này đi đến.

Phương Kỳ gọi cơm rồi chạy nhanh ra ngồi đối diện Trầm Hàn, cười nói: “Khéo thật nha.”

Trầm Hàn ngạc nhiên: “Cậu cũng tới đây trốn người?”

“Đúng vậy!” Phương Kỳ bới ra phần cơm nói: “Lão nhân* kia a, cứ đem ánh mắt dán trên người tôi, tôi có thể không trốn sao?”

*Lão nhân ở đây chắc là chỉ ông chủ tịch.

Trầm Hàn đồng tình nói: “Thật đáng thương.”

“Dù sao có thể trốn thì cứ trốn, không thể trốn liền giả ngu. Cậu nói xem con gái của lão ta có phải không ai muốn hay không, sao cứ phải đẩy cho chúng ta?”

Trầm Hàn cười: “Theo tôi thấy thì có thể lấy được, vừa đủ xứng với cậu.”

“Được cái gì, không phải nói con gái của hần nhìn trúng. . . .” Trầm Hàn liếc mắt một cái, Phương Kỳ vội vàng chuyển mồm: “Là nhìn trúng Trần Xuyên a!”

Trầm Hàn “à” một tiếng: “Chưa có nghe ai nói đến hết, là thật hay giả vậy? Nếu thật thì nên chúc mừng Trần Xuyên rồi, từng bước từng bước thăng tiến a.”

“Cậu ăn dấm chua cái gì, nếu để ý thì cứ việc nói thẳng.”

Trầm Hàn gắt: “Nếu không muốn tôi ném cơm lên đầu cậu thì cậu mau câm miệng!”

Phương Kỳ hừ hừ hai tiếng nói: “Không đúng sao? Tôi nghe nói công chúa của lão Hoa suốt ngày làm phiền Lục thư ký. Ai biểu mọi người đều truyền nhau nói người vợ Trần Xuyên không cho ra ánh sáng chính là Lục Trăn. Hắc hắc, lại nói, Lục thư ký cũng thật đáng thương a, làm tấm bia cho cậu lâu như vậy.”

Trầm Hàn nghiêng răng: “Phương Kỳ cậu có phải ngứa da muốn ăn đánh hay không?”

Phương Kỳ cười gượng hai tiếng: “Thôi ăn cơm ăn cơm.”

Trầm Hàn vênh mặt nói: “Bây giờ cũng chẳng sao hết, cô ta muốn trực tiếp lên làm “vợ cả” thì cứ để cô ta làm. Dù sao tôi và Trần Xuyên cũng chẳng có tình cảm sâu đậm gì, phỏng chừng hần còn đang rất thích thú ấy chứ.”

Phương Kỳ nói: “Lời này cậu nói với tôi cũng vô dụng a. Đi, đi mà nói với Lục Trăn.”

Trầm Hàn chọc chọc cơm: “Tôi không rảnh diên với cậu. Lại nói, tôi vẫn cảm thấy kỳ lạ a, tại sao lão già ấy cứ phóng mắt đến trên người các cậu, tôi cũng không kém gì đúng không?” Điểm ấy Trầm Hàn như thế nào cũng không phục, hần không rõ mình kém bọn họ điểm nào.

Phương Kỳ cắn chiếc đũa chỉ bảo nói: “Tại có tin đồn nói con người cậu quá kém.”

“Tôi làm sao?” Trầm Hàn vô cùng ủy khuất.

“Có người nói cậu đi KTV hát thì dở chứng sờ mông nhân viên, nói cậu ở chung với phụ nữ thì không ngừng khiến người mang thai sinh non, còn nói thân thể người ta đều đã bị cậu làm cho hoa tàn cây héo.”

Trầm Hàn hoảng hốt. Này con mẹ nó ai dám phạo tin đồn nhảm!!

Trần Xuyên!

“Mẹ nó Trần Xuyên muốn làm cái gì??” Trầm Hàn vỗ bàn, trong phòng ăn lặng ngắt như tờ.

Phương Kỳ kéo áo hần: “Cậu mới là muốn làm cái gì đó! Ở nơi đông người phát diên trông khó coi quá, mau ngồi xuống ngồi xuống.”

Trầm Hàn tức giận ngồi xuống, vẫn không ngừng mắng chửi: “Mẹ nó, cái tên Trần Xuyên khốn nạn vậy mà cũng nói được!”

“Đó là do trước kia, lão già ấy bảo cậu cùng con gái của hần ăn một bữa cơm, Trần Xuyên vì nóng nảy nên mới nói như vậy, lúc đó hần cũng sợ chứ sao.”

“Vậy không lẽ hần nói như vậy là đúng chắc? Khó trách tôi cứ thấy ánh mắt lão già kia nhìn tôi rất không bình thường. Mẹ nó, giống như xem tôi là sắc ma ấy! Trong khi tôi còn là một thanh niên vô cùng tốt! Trần Xuyên con mẹ nó tính không cho tôi cưới vợ đây mà. Cậu nói xem lúc đầu tôi tại sao lại không nhìn ra hần lòng dạ đen tối như vậy?”

Phương Kỳ nói: “Cũng không thể nói như vậy, cái này có liên quan tới tâm tình của cậu. Nếu lúc trước biết Trần Xuyên nói như vậy, cậu phỏng chừng cậu đã cảm động rơi lệ, hiểu được nỗi lòng của hắn, nhưng bây giờ.”

Trầm Hàn ném đĩa xuống: “Tôi phải đi chuẩn bị phỏng vấn, tạm biệt.”

Phương Kỳ bắt chước hình dáng cái loa nói: “Trầm đại ca, đừng tức giận a, sớm sinh nếp nhăn đó!”

Trầm Hàn sắc mặt xanh mét đi tới thang máy, dùng sức ấn lầu 5. Có người kêu chờ một chút chạy vào chung, nói: “Tôi đi lầu 5, cảm ơn nhiều.”

Trầm Hàn không hé răng, nhìn đèn chớp lóe nhảy từ tầng trệt lên tầng trên.

Lúc ra thang máy, người nọ đột nhiên kêu lên: “Trầm Hàn.”

Trầm Hàn quay đầu nhìn lại, nheo mắt sửng sốt, trong lòng thoáng hiện lên hai chữ: xong rồi. Có một loại cảm giác hoàn toàn vô lực xông vào trái tim hắn, đứng trước mặt hắn hiện giờ chính là Thạch Qua, tình nhân cũ mình theo đuổi lại không biết quý trọng từ rất lâu trước kia.

Trầm Hàn chỉnh chỉnh sắc mặt nói: “A, Thạch Qua đấy à, đã lâu không gặp.”

Thạch Qua vẫn giống như năm đó, có điểm ngưng ngưng đáp: “Đã lâu không gặp.”

Trầm Hàn hỏi thử: “Hôm nay cậu tới là.”

Thạch Qua nhìn hắn cười: “Tôi phỏng vấn.”

Trầm Hàn tùy tiện kiếm một cái cớ bỏ chạy. Hắn chạy vào phòng kế hoạch, giống như ăn trộm khép lại cửa ban công của Phương Kỳ, ở tại chỗ đi tới đi lui. Nội tâm của hắn bắt đầu rối rắm, chẳng lẽ buổi sáng trên mạng nói đào hoa là ám chỉ việc này?? MY GOD, để tôi chết đi cho rồi!

Phương Kỳ bưng cà phê tiến vào, kinh ngạc nói: “Trầm Hàn, cậu vô văn phòng tôi làm gì? Muốn trộm tài liệu cơ mật?”

“Có bị trộm cũng là đáng đời cậu, cửa phòng lúc nào cũng mở toang như vậy!” Trầm Hàn tựa vào mặt bàn bất an, nói: “Xong rồi, tôi xong rồi.”

Phương Kỳ quái dị nhìn hắn: “Xem cậu kìa, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Thạch Thương đã trở lại.”

“Ai?”

Trầm Hàn phiền chán: “Là học đệ lúc đại học năm 2 tôi theo đuổi ráo riết á, cậu quên rồi sao?”

Phương Kỳ đang uống cà phê phun ra, giật mình nói: “Không phải là cái tên mà cậu bắt cá hai tay xong muốn chia tay hắn liền từ nước ngoài chạy về liều mạng khóc lóc thảm thiết muốn quay lại với cậu đó chứ?”

Trầm Hàn “a” một cái, chớp chớp mắt thực ngây thơ nói: “Bộ thảm tới vậy luôn hả?”

“Mẹ nó, còn có thể không thảm sao! Lão tử theo hắn suốt ba ngày sợ hắn làm chuyện đại dột, xỏ hết tài ăn nói mới khuyên được hắn xuất ngoại! Tôi nói cậu cũng thật đủ đề tiện, đem người kéo tới cho đã rồi không nói hai lời liền đem người ta ném đi! Cậu có thể sống đến bây giờ quả thực đúng là kỳ tích, nếu là tôi thì tôi đã sớm lấy dao chém chết cậu!”

Trầm Hàn không biết xấu hổ cãi: “Lúc đó là tôi còn trẻ chưa hiểu chuyện có được không!”

“Cậu bây giờ bộ hiểu chuyện rồi chắc?”

“Mẹ nó Phương Kỳ!? Cậu bây giờ muốn làm gì? Sao cứ lôi chuyện tuổi trẻ điên khùng ra mà nói hoài chứ!”

“Hiện tại đều đã qua tuổi thiếu niên rồi, hắn chắc không đến mức vẫn còn tình cảm với cậu đi. Có khi cậu lại tự đoán mò thôi.”

“Tôi vừa nhìn ánh mắt của hắn một cái liền biết hắn vẫn còn rất lưu luyến đối với tôi.” Trầm Hàn thập phần khẳng định nói

Phương Kỳ giả nôn mửa: “Nhiều năm như vậy rồi mà tật xấu tự yêu bản thân mình của cậu vẫn không thay đổi a.”

Trầm Hàn u ám nói: “Tôi tự kỷ so ra vẫn còn kém Trần Xuyên! Cậu nói xem, gia đình nhà Thạch Thương tốt như vậy, hấn sao lại chạy đến công ty chúng ta muốn phỏng vấn làm một nhân viên quen? Tôi con mẹ nó buổi sáng trong điện thoại như thế nào lại không có nghe ra giọng của hấn?”

Phương Kỳ lười cãi với hấn, ngồi xuống, khởi động máy nói: “Có gì đâu, dù sao cũng là cậu phỏng vấn, cậu không cho hấn thông qua hấn có thể ở lại sao?”

Trầm Hàn nói: “Tôi buồn phiền chính là vì điểm ấy, chuyện vô sỉ như vậy tôi không làm được.”

Phương Kỳ cười nhạt một tiếng như đáp trả. Trầm Hàn tức giận vỗ bàn mắng: “Cậu rốt cuộc có yêu anh em hay không vậy!”

“Cậu đừng nói yêu tôi chứ, nếu không Trần Xuyên lại hoài nghi hai ta có gian tình.”

“Mẹ nó, sớm muộn cũng có một ngày lão tử cường gian . . . , cho tin vịt trở thành sự thật luôn!” Trầm Hàn cầm giận đi ra ngoài.

Phương Kỳ vui sướng, lớn tiếng nói: “Ban đêm tôi ngủ không có đóng cửa đâu, hoan nghênh cậu nửa đêm tới chơi a.”

“Hoan nghênh ai tới chơi?” Trần Xuyên từ ngoài cửa đi vào, “Trầm Hàn vội vàng đi đâu vậy?”

Phương Kỳ nhin không được nhìn quyền lịch, nghĩ nghĩ: “Hôm nay là ngày gì a, hai phụ phụ đều chạy tới phòng làm việc của mình?”, ngoài mặt vẫn lễ phép đáp: “Không có gì, cậu ta chắc là đang chuẩn bị đi phỏng vấn. Tổng giám đốc anh có chuyện gì không?”

“Chủ tịch nói buổi chiều muốn cậu ra sân bay đón con gái bảo bối của ông.”

Phương Kỳ khê nguyên rủa một tiếng, giả bộ bận rộn nói: “Buổi chiều tôi có cuộc họp a.”

Trần Xuyên cười: “Nhanh thôi mà , đón xong là được, nếu còn thời gian cũng có thể cùng công chúa đi ăn tối, chuyện tốt sao lại không chịu làm?”

Phương Kỳ buồn bực nói: “Chuyện đưa đón công chúa trước giờ không phải đều do anh làm sao?”

Trần Xuyên vui vẻ đáp: “Tôi có việc bận a, cho nên mới đề cử cậu với chủ tịch, lão ấy cũng rất để ý cậu.”

Phương Kỳ vỗ bàn, nổi giận nói: “Mẹ nó Trần Xuyên! Anh có cần phải hãm hại tôi như vậy không? Chuyện tôi cùng Trầm Hàn uống say ngủ chung giường đã sớm qua tám trăm năm rồi, dấm chua này anh ăn được cũng quá lâu rồi đi!”

Hồi đó hấn cùng Trầm Hàn đi uống rượu, có uống hơi nhiều chút, kết quả hôm sau tỉnh lại đã thấy nằm chung với Trầm Hàn ngủ trên giường lớn, lại còn bị Trần Xuyên bắt ngay tại chỗ. Phương Kỳ lúc đó phải chỉ trời thề rằng không có phát sinh gì với Trầm Hàn, sau đó hướng Trần Xuyên nói “Anh không tin nhân cách của tôi cũng nên tin Trầm Hàn a.”

Ai ngờ Trần Xuyên bởi một câu “Không tin được nhất chính là cậu ta”, đem Phương Kỳ phán tội chết. Sau đó, mỗi ngày Trần Xuyên không có việc gì cũng phải tìm một chút chuyện cho Phương Kỳ làm. Phương Kỳ cũng không dám nói gì, chưa từng nghĩ tới ý chí trả thù của Trần Xuyên lại mạnh như vậy.

Trần Xuyên cười, vẻ mặt vô tội nói “Tôi hãm hại cậu cái gì chứ, tôi là đang cố gắng giúp cậu thăng chức nha.”

Phương Kỳ lười cùng hấn nói nhảm, chọc tới hấn chỉ có thể trách mình xui.

Trần Xuyên tâm tình rất tốt, ngâm nga bài hát sau đó đi ra ngoài .

4. Chương 4

Trầm Hàn hít một hơi thật sâu, rót ly cà phê bưng qua cho Thạch Qua, vẻ mặt thập phần ôn hòa nói: “Làm ấm tay đi, ngoài trời rất lạnh.”

Thạch Qua thoải mái tiếp nhận, lại cười nói tiếng cảm ơn.

Trầm Hàn hỏi: “Sao cậu lại muốn đến công ty này làm việc?”

Thạch Qua trả lời rất chuyên nghiệp: “Không phải nói công ty này phúc lợi rất tốt sao? Vậy nên tôi muốn tới thử.”

Trầm Hàn chà xát tay: “Ý tôi không phải như vậy, tôi là đang nghĩ tới gia đình cậu. . . .”

“Ba mẹ tôi cũng muốn tôi rèn luyện thêm.”

“Rèn luyện rất tốt, người trẻ tuổi phải chăm chỉ rèn luyện.” Trầm Hàn gật gật đầu.

Thạch Qua tiếp tục nói: “Quan trọng nhất là nhìn thấy tên người phỏng vấn là anh. Lúc đầu tôi không biết có phải là trùng tên hay không, chỉ ôm vận may đến nhìn thử xem, thật không nghĩ tới đúng là anh thật.”

Trong lòng Trầm Hàn lộp bộp một tiếng, thầm kêu xong rồi, quả nhiên! Hắn nói: “Thạch Qua a, chuyện của chúng ta đã qua lâu lắm rồi.”

Thạch Qua nhìn hắn, sau đó gật gật đầu.

Trầm Hàn cố gắng giảng giải hàm súc: “Kỳ thật cậu cũng biết tôi là người thế nào, cậu không cần đối với tôi. . . . có ý kia. Cậu hiểu không?”

Thạch Qua vui vẻ nói: “Anh không cần phải lo lắng, tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn nhìn một chút người cuối cùng đứng bên cạnh anh là người như thế nào? So với tôi có tốt hơn hay không, ít nhất để tôi cảm thấy cam tâm tình nguyện bị vứt bỏ.”

“Nhưng chuyện đã qua lâu như vậy. . . .”

“Nhưng tôi vẫn không cam lòng.”

Một câu đánh gãy lời Trầm Hàn...

Trầm Hàn thầm mắng mình đây là tạo nghiệt gì! Hắn thở dài đứng dậy nói: “Tôi phải đi chuẩn bị chút chuyện, lúc phỏng vấn cậu nhớ cố lên, tôi sẽ không qua loa đâu.”

“Tôi sẽ.” Thạch Qua cười, hung hũ thành trúc*

*Trong lòng đã có dự tính trước.

Trầm Hàn trở về văn phòng liền bắt đầu lo lắng, hắn biết Thạch Qua là người rất kiên nhẫn.

Thạch Qua thấp hơn Trầm Hàn. Trầm Hàn hồi đó chơi cũng thật điên, ngay lập tức theo đuổi theo hắn. Thạch Qua không thể gọi là đẹp, nhiều lắm là thanh tú thôi, nhưng khí chất cao ngạo trên người hắn hấp dẫn Trầm Hàn. Nữ nhân đều nói nam nhân dễ tiệt, Trầm Hàn cũng không phải không thừa nhận, càng áp chế thì càng đuổi càng hăng, tốn không ít thời gian công sức mới đuổi tới được. Đến khi ở cùng một chỗ mới phát giác Thạch Qua kì thật rất trẻ con, tính tình lại bướng bỉnh cố chấp giống như trâu. Sau đó ba mẹ của hắn đưa hắn xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, Thạch Qua muốn Trầm Hàn chờ hắn học thành trở về. Trầm Hàn ở trước mặt vui vẻ gật gật đồng ý, xoay lưng liền tìm tình nhân khác, không tới một tuần sau đã gọi điện thoại đường dài nói lời chia tay. Thạch Qua không nói hai lời liền bay trở về, tình huống thật sự ngoài tầm kiểm soát, đó là lần chia tay nghiêm trọng nhất và cũng uất ức nhất trong cuộc đời Trầm Hàn.

Hắn nghĩ đến chuyện cứ như vậy qua đi, chưa từng nghĩ Thạch Qua vẫn chưa bỏ xuống được. Muốn nói mình không áy náy là nói dối, lúc còn trẻ làm việc ngông cuồng chỉ để ý bản thân vui vẻ là được, đâu rảnh xem người khác cảm giác thế nào. Đến sau này nghĩ lại, nếu còn có lương tâm, hiển nhiên sẽ cảm thấy những chuyện mình đã làm thật đáng sợ. Làm thương tâm biết bao nhiêu người, phản bội lòng tin của biết bao nhiêu người, thay đổi cuộc sống của biết bao nhiêu người, tất cả đều là tội nghiệt.

Trầm Hàn nghĩ, vô luận như thế nào cũng không thể lưu lại Thạch Qua. Cái tên đó cứ sống trong quá khứ, sợ là càng lún càng sâu.

Lúc chiều tối hắn đi đến phòng phỏng vấn, vừa vào cửa liền nhìn thấy Trần Xuyên đã ngồi ngay ngắn ở đằng kia. Hắn nheo mắt lại, tức giận nói: “Anh làm gì ở đây?”

Trần Xuyên chỉ chỉ bằng tên trước mặt: “Công ty thông báo tuyển dụng nhân viên, anh làm sao mà không chú ý cho được.”

“Thôi miễn giùm, anh mau cút lên lầu hưởng máy sưởi của anh đi.”

Trần Xuyên nghiêm mặt, có chút nghiêm túc nói: “Em nghĩ anh đang giỡn chơi sao? Anh đây là đang làm việc, đứng đắn vô cùng. Trầm Hàn, em bao nhiêu tuổi rồi, có thể đừng đem chuyện cá nhân xen vào công việc hay không? Bộ thiết kế là một trong những bộ quan trọng nhất công ty, tuyển chọn nhân viên dĩ nhiên anh có quyền hỏi đến.”

Trầm Hàn bị hắn nói như thế, đáng vẻ kiêu ngạo liền sụp xuống, im lặng nuốt tức giận cảm văn kiện ngồi vào một bên, ý bảo Tiểu Trương bắt đầu phỏng vấn.

Mọi chuyện đều là do Trần Xuyên tiến hành, Trầm Hàn chỉ ở một bên nhìn tư liệu của người đến, thỉnh thoảng hỏi thăm kinh nghiệm công tác. Nếu vừa lòng hắn sẽ hướng Trần Xuyên gật đầu, bảo người ta đi lên trước chờ tin tức.

Sau đó đến lượt của Thạch Qua, Trầm Hàn sửa sang lại sắc mặt, lật xem sơ yếu lý lịch của hắn. Hình như mới từ nước ngoài trở về, này thời gian thực mẹ nó thật trùng hợp! Trầm Hàn thầm mừng mình, sớm biết thế tuyển tuyển cái mông a!

Trần Xuyên hỏi vài vấn đề đơn giản, Thạch Qua không có một chút luống cuống, thoải mái trả lời. Trong khi Trần Xuyên lộ ra nụ cười vừa lòng, Trầm Hàn trong lòng lại nóng nảy, nhanh chen vào hỏi: “Kinh nghiệm công tác vẫn chưa có gì. Thật xin lỗi, chúng tôi chỉ tuyển người ít nhất đã từng công tác hai năm.”

Thạch Qua nhìn về phía hắn trả lời: “Kinh nghiệm công tác không phải dựa vào tích lũy à? Hay là nói tôi tùy tiện điền vài năm kinh nghiệm thì mấy người sẽ tin? Công tác đơn giản là nhìn trúng năng lực của người đó, tôi không cho là năng lực của tôi thấp hơn so với mấy người đã từng công tác vài năm kia.”

Trần Xuyên nói: “Cậu có mang bản thảo thiết kế tới không?”

Thạch Qua trả lời: “Có.”

Trần Xuyên cảm thấy rất hứng thú, nói: “Có thể nhìn xem một chút không?”

Thạch Qua lấy ra bản thảo thiết kế trong túi giấy mà hắn mang theo, hai tay đưa tới trước mặt Trần Xuyên. Trần Xuyên lật mấy tờ, có vẻ rất hài lòng: “Nếu vào công ty của chúng tôi, phương diện tiền lương cậu có ý kiến gì không?”

Thạch Qua đáp: “Tôi hiện tại chỉ là nhân viên mới, tiền lương phúc lợi tùy công ty định đoạt.”

Xem tình hình có vẻ Trần Xuyên chắc chắn sẽ tuyển hắn, Trầm Hàn vô cùng nóng nảy, vội vàng đá vào chân Trần Xuyên dưới bàn, ý bảo đợi chút. Trần Xuyên đầu thềm để ý hắn, nói luôn: “Ngày mai cậu qua đây nhận thông báo đi.”

Thạch Qua giống như không ngạc nhiên mình đã trúng tuyển, đứng dậy hướng Trần Xuyên nói lời cảm tạ: “Tổng giám đốc, về sau xin chiếu cố nhiều.”

Trần Xuyên cười, chỉ chỉ Trầm Hàn nói: “Đây mới là thủ trưởng trực tiếp của cậu.”

Thạch Qua hướng Trầm Hàn đang ngốc lăng cười, nói: “Thủ trưởng, về sau xin chiếu cố nhiều.”

Trầm Hàn hoàn toàn ỉu xiu. Hắn thì muốn đem phiền toái đuổi ra ngoài, Trần Xuyên lại cố đem phiền toái mời tới nơi!

Sau khi Thạch Qua rời đi, Trần Xuyên cười híp mắt cầm bản thảo thiết kế của hắn cho Trầm Hàn xem, cười nói: “Nhân tài hiếm có a. Em nhìn một cái đi, bản vẽ này ý tưởng rất tốt.”

Trầm Hàn không có tâm trạng cùng hân thảo luận gì đó, mắng: “Con mẹ nó anh chộc đến phiền toái lớn cho tôi rồi!”

Trần Xuyên không cho là đúng, nói: “Em sợ hấn vào giành chức vị của em sao?”

Trầm Hàn hừ hừ, chỉ có cái chức vị đơn giản như vậy chắc! Phỏng chừng hấn là muốn đem cả người mình thu vào luân. Một phen đối thoại ban nãy, Trầm Hàn có thể cảm giác được khí chất của Thạch Qua đều đã thay đổi, trở nên có điểm đáng sợ.

Trầm Hàn không còn tâm tình tiếp tục phỏng vấn, vẫy vẫy tay nói “Giao cho anh” xong liền đứng dậy ly khai.

Trần Xuyên lớn giọng nói: “Ê, tối nay em đi xem OK đi! Nó nhớ em đó.”

Trầm Hàn lạnh giọng đáp: “Lúc đang công tác vui lòng không nói chuyện tư.”

Trần Xuyên mắng: “Em cũng hẹp hòi vừa thôi!”

Trầm Hàn quay đầu liếc: “Trong lòng tôi đang rất phiền. Tôi cảnh cáo anh, đừng có chộc tôi!”

Trần Xuyên hứ một cái, nói thầm, tôi còn phiền hơn!

Lúc tối, Trầm Hàn cùng Phương Kỳ đi đánh bi-da. Phương Kỳ cứ luôn miệng cần nhần oán giận Trần Xuyên.

Trầm Hàn giữ bóng cho cân bằng không rảnh đếm xỉa hấn: “Anh ta làm cái gì không liên quan đến tôi, chúng tôi đã chia tay rồi.”

Phương Kỳ cười nhạo: “Tôi cá không đến một tháng hai người sẽ lập tức làm hòa.”

“Tôi với hấn bây giờ không phải là vấn đề quan trọng! Mẹ nó vấn đề chính là Thạch Qua a!”

“Vậy thì có làm sao chứ? Dù sao cậu với Trần Xuyên đã chia tay rồi, cậu quay lại với Thạch Qua cũng không tồi đâu. Vả lại trong ấn tượng của tôi Thạch Qua không tệ nha.”

“Vậy à? Vậy sao cậu không ở chung với hấn đi? Cậu không biết hấn cố chấp bao nhiêu đâu, nói thẳng ra chính là cố hủ. Hồi trước cả ngày tôi đều phải ở với hấn, ngẫu nhiên muốn đi ra ngoài mua thức ăn nếu để hấn phát hiện không chừng liền bị hấn ngũ mã phanh thây.”

Phương Kỳ đánh quả bóng đen rơi vào lỗ, sau đó vòng sang bên cạnh Trầm Hàn nói: “Xem ra hấn còn có chút nhân tính nha, biết tìm đầu sỏ gây chuyện xử lý trực tiếp. Không giống như ai đó lại đi kiếm chuyện với đối tượng cậu gặp ở ngoài!”

Phương Kỳ bày xong tư thế, sau đó nói: “Tôi thấy cậu với Trần Xuyên thật sự rất kì quái. Sao hai người lại có thể cho phép đối phương đi ra ngoài làm chuyện bậy bạ rồi tự nhiên lại nổi máu ghen?”

Trầm Hàn cười: “Cho nên mới nói chỉ có đàn ông mới hiểu được đàn ông. Không phải cậu từng nói đàn ông rất dễ xúc động sao? Tôi còn ngần không được sinh lý của mình, lấy cái gì đi nghiêm khắc với người khác? Tình dục và tình yêu có thể tách ra, không lẽ cậu không biết? Ghen dị nhiên là khó tránh khỏi, bởi vì là tình nhân ở chung với nhau, trong tiềm thức sẽ nhận định đối phương là của mình, có ham muốn giữ lấy. Hấn ôm người khác trên giường mình không biết thì thôi, nếu để cho mình biết nội tâm chắc chắn sẽ không thoải mái rồi.”

Phương Kỳ lắc đầu: “Vẫn không thể hiểu nổi hai người.”

“Không có gì tốt như bây giờ. Chia tay, đại cát đại lợi.”

Trầm Hàn tiếp tục nói: “Nếu hỏi tại sao tôi cùng Trần Xuyên có thể ở chung nhiều năm như vậy, đơn giản chính là hai bên trên mặt cảm tình rất ăn ý. Bởi vì có điểm cân bằng như vậy, quan hệ hai bên mới có thể tiếp tục phát triển rồi nghĩ đến chuyện thần thoại thiên trường địa cửu.”

“Nói

cách khác hiện tại hai người đã phá vỡ thế cân bằng?”

Trầm Hàn cười khổ: “Cũng không thể nói như vậy. Tôi kì thực cũng không biết chúng tôi tại sao lại trở nên như vậy? Dù nói chán ghét đối phương nhưng vẫn còn có chút nhớ nhung. Tôi thì không sao cả, nhưng Trần Xuyên không muốn tiếp tục nữa, tôi cũng không có biện pháp.”

Phương Kỳ cười cười: “Hai người còn là em bé trong nhà trẻ à? Ăn no không có việc gì làm liền tìm chút chuyện đến ép buộc nhau.”

Trầm Hàn cười: “Cuộc sống phải có điểm thăng trầm thì mới thể thú vị chứ.”

Cùng Phương Kỳ đi ăn khuya, lúc lái xe hơi về thì trời đã gần sáng, thật là có chút muộn. Vung vẩy cái chìa khóa đi lên lầu, tâm tình Trầm Hàn đã không còn buồn bực như lúc trước. Hắn bắt đầu nghĩ thoáng hơn, dù sao phiền toái muốn tới cũng sẽ tới, đối mặt so với trốn tránh có vẻ tốt hơn. Hơn nữa, bây giờ hắn xem như là độc thân, có chuyện gì với Thạch Qua cũng đâu có gì đâu, tóm lại sẽ còn không bị gán hai chữ gian phu nữa.

Trầm Hàn còn chưa mở cửa, cửa phòng bên cạnh đã mở ra. Trần Xuyên ló đầu ra hỏi: “Sao em về trễ vậy?”

Trầm Hàn liếc hắn một cái, nói: “Đi ăn khuya.”

“Đi với ai?”

Động tác mở cửa của Trầm Hàn dừng một chút, hắn quay đầu kì quái nhìn Trần Xuyên: “Tôi đi ăn với ai còn phải xin phép anh sao?”

Trần Xuyên đáp: “Vậy thì không cần. Bất quá thời sự nói gần đây cướp bóc rất nhiều, tôi chỉ sợ em về muộn gặp nạn thôi. Nói sao đi nữa em cũng là người quyền cao chức trọng, xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì công ty biết làm sao?”

“Mẹ nó!” Trầm Hàn bực mình mắng: “Không phải chuyện của anh! Thật sự là miệng chó không mọc được ngà voi! Tôi không rảnh nghe anh nói nữa, tâm tình lão tử đang tốt, nhìn cái bản mặt anh thiệt chẳng có gì hay ho!”

Trầm Hàn vào phòng, không khách khí đóng cửa cái rầm.

Trần Xuyên tự kiểm chuyện cho mình mất mặt, cũng rút đầu về khóa cửa lại.

Hắn quay về sofa xem tivi, OK không có tinh thần cũng dựa vào trên sofa, TV đang chiếu phim Hàn Quốc.

Đầu năm nay phòng ở không có cách âm, thanh âm cách vách đều có thể nghe rất rõ. Trần Xuyên đem tâm mất chuyển qua vách tường, rất nhanh lén chỉnh tiếng TV nhỏ xuống, dựng thẳng lỗ tai đơn giản đi đến bên tường.

Căn cứ vào hiểu biết của hắn đối với Trầm Hàn, đầu tiên Trầm Hàn sẽ mở tủ lạnh lấy một lon nước có ga, uống một ngụm rồi đặt lên bàn. Bingo, quả nhiên bên kia truyền đến tiếng cửa tủ lạnh khép lại cùng tiếng lon nước ngọt va chạm với mặt bàn. Nội tâm Trần Xuyên bắt đầu không hiểu vì sao đột nhiên hưng phấn, OK cũng nhảy tới gần, ngồi chồm hổm ở bên cạnh hắn.

Hiện tại Trầm Hàn chắc là vào phòng ngủ, sau đó lấy áo ngủ xong đi tắm nước nóng. Trầm Hàn không thích dùng sữa tắm, chỉ thích bôi xà phòng, mỗi khi từ phòng tắm đi ra trên người luôn có mùi thơm tươi mát dễ chịu.

Trần Xuyên tuyệt không cảm thấy hành vi của mình vô cùng quái dị, hắn tắt TV luôn sau đó nhanh chóng rời phòng ngủ, nghe được tiếng nước chảy cùng tiếng hát của Trầm Hàn cách một vách tường thì vô cùng đắc ý, hắn lại đoán đúng chuyện Trầm Hàn làm. Đột nhiên nội tâm của hắn lại bắt đầu rối rắm, vừa tắm vừa hát cho thấy tâm tình của Trầm Hàn rất vui. Tâm tình Trầm Hàn tốt sở dĩ vì đi ăn khuya với người ta, đương nhiên trọng điểm nằm ở con người chứ không phải thức ăn.

Trầm Hàn cùng ai đi ăn khuya?

Hắn nghe được tiếng cửa mở bên kia, Trầm Hàn đi ra ngoài uống hết lon nước. Trần Xuyên thở dài, sớm đã nói với hắn hơn tám trăm lần, lúc trời lạnh không được phép uống nước lạnh, vẫn không nghe lời của mình.

Uống xong nước tắt hết đèn Trần Hàn sẽ lên giường bật đèn bàn xem sách. Đây là thói quen nhiều năm của hắn, trước khi đi ngủ phải xem sách nửa giờ mới có thể nằm xuống, nếu không thì không ngủ được. Có một ngày Trần Xuyên “hiếu học”, tùy tiện với tay lấy quyển sách ở đầu giường của hắn xem vừa nhìn chính là —— “Cách đối phó với trứng thối”.

Trần Xuyên gãi gãi đầu đột nhiên ý thức được hành vi của mình vô cùng biến thái, trong lòng kinh hách không ít. Hắn nhanh chóng lên giường, đắp chăn che kín mình.

Lăn qua lăn lại cũng không ngủ được, Trần Xuyên bắt đầu nôn nóng, bắt đầu tâm tình ngứa ngáy. Hắn bắt đầu nghĩ kĩ thật “dư tình chưa phai” chính là mình, nhưng lại nhanh chóng phủ định.

Xem xét trên mọi khía cạnh, cuộc chia tay này hắn so với Trần Hàn vui vẻ hơn, cho nên không có chuyện mình sẽ đối với hắn “dư tình chưa phai”. Về phần hành vi biến thái hôm nay, Trần Xuyên xem như chưa từng xảy ra.

Nghĩ như vậy hắn mới thích thú nhắm lại mắt chuẩn bị đi ngủ. Chưa đầy ba giây sau mắt lại mở. . . Mẹ nó! Trần Hàn rốt cuộc đi ăn khuya với ai!

Sáng sớm, Trần Xuyên đeo cái mắt gấu mèo 0.0 đi làm, thực vô cùng khéo ở thang máy đụng phải Phương Kỳ thần thanh khí爽. Hắn buồn bực nheo mắt lại nói: “Tối hôm qua cậu không chơi game à?”

“Đừng có nhắc tới nữa, tôi bị người chém nên tức giận không thêm chơi nữa!” Phương Kỳ nghiêng răng khếch khách: “Đừng để cho tôi biết tên đó là ai, mẹ nó, tôi sẽ làm cho hắn sống không được chết không xong!”

Trần Xuyên hỏi: “Tối hôm qua cậu có cùng Trần Hàn ra ngoài không?”

Phương Kỳ vừa nghe giọng điệu này liền cảm thấy không đúng, trong lòng vô cùng cảnh giác, sau đó thật cẩn thận trợn mắt bịa đặt nói: “Không, tối hôm qua tôi ở nhà sắp xếp kế hoạch công tác.”

Trần Xuyên không lên tiếng nữa, cảm thấy càng nghi ngờ. Nếu không phải là Phương Kỳ vậy thì là ai, vẫn chưa thấy ai theo đuổi Trần Hàn a?

Phương Kỳ vui mừng a. Chắc chắn, rõ ràng quan tâm tới người ta nha, bày đặt chia tay cái gì mà chia tay chứ, đúng là không có việc gì làm liền kiếm chuyện. Phương Kỳ nói: “Ngày hôm qua Thạch Qua đến phỏng vấn có đậu không?”

Trần Xuyên liếc hắn một cái: “Cậu ta là một nhân tài.”

Phương Kỳ “a” một tiếng, khoe miệng khê nhếch, nhìn thấy đèn báo đến tầng trệt liền nói: “Tôi đến rồi, đi trước.”

Phương Kỳ ra cửa thang máy, đem khoe miệng hơi nhếch lên kéo thẳng lại. Mẹ nó, sự tình thật sự thú vị! Tình nhân cũ cùng tình nhân mới tình cảm xung đột mãnh liệt, Trần Hàn đây là tạo phải cái nghiệt gì a!

Trợ lý Tiểu Lý chạy tới nói: “Quản lí, chủ tịch tìm anh.”

Phương Kỳ “a” một tiếng, buồn bực. Mẹ nó! Quả nhiên không thể cười trên nỗi đau của người khác!

5. Chương 5

Lúc Trần Hàn vào công ty đã muộn muộn hơn nửa giờ, tuy nhiên đi sớm về trễ chính là quyền lợi của cấp trên.

Thạch Qua ngồi chờ ở kia đã lâu, thấy hắn đi vào vội vàng đứng dậy. Trần Hàn liếc mắt nhìn hắn nói: “Theo tôi vào văn phòng.”

Đi qua trước bàn của trợ lý Tiểu Trương tranh thủ nói: “Pha cho tôi hai ly cà phê.”

Thạch Qua nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại. Hắn không thật sự đồng ý với việc

mới sáng sớm đã uống cà phê.

Trầm Hàn vào văn phòng, mở hệ thống lò sưởi, cởi áo ngoài của mình, nói: “Tính chất công tác của bộ thiết kế cậu chắc đã hiểu rõ ràng, cho nên tôi cũng sẽ không nói nhiều nữa. Bắt đầu làm việc từ 8 giờ, kết thúc lúc 5 giờ, thường xuyên phải tăng ca, đương nhiên tiền lương sẽ tính lên gấp đôi, về điểm này công ty sẽ không bạc đãi nhân viên.”

Thạch Qua gật đầu: “Tôi biết rồi, người làm việc bằng trí tuệ chưa chắc thoải mái hơn người làm việc bằng thể lực.”

Trầm Hàn lật vài trang xem văn kiện: “Cậu hiểu được là tốt rồi”. Sau đó hắt khẹp lại văn kiện, quay sang hỏi: “Nếu tôi nói phải tăng ca liên tục cậu có than khổ không?”

Thạch Qua sắc mặt nghiêm chỉnh, giọng nói bất giác nâng lên: “Tôi không phải là loại thiếu gia tay không thể khiêng vai không thể gánh!”

Trầm Hàn chau đầu nhìn một cái, lại tới nữa a, hắt đúng thật vẫn như ngày xưa không hề thay đổi, rốt cuộc có biết phân rõ tình huống hay không? Hiện tại mình chính là thủ trưởng của hắt nha!

Trầm Hàn lắc đầu nói: “Thôi cậu ra ngoài đi. Bên ngoài bàn trống rất nhiều, cứ tùy tiện chọn một cái. Thiếu cái gì thì nói với Tiểu Trương, cô ấy sẽ mua cho, nhớ đi qua chào hỏi mấy đồng nghiệp một chút.”

Thạch Qua cảm thấy ngoài ý muốn: “Anh không giúp tôi giới thiệu?”

Trầm Hàn cười: “Giới thiệu làm gì, qua một thời gian mọi người sẽ quen biết nhau cả thôi. Còn nữa, Thạch Qua, cậu tốt nhất xử sự hiền lành một chút, bây giờ không phải đang ở trong trường học, quan hệ giữa mọi người với nhau rất quan trọng.”

Thạch Qua biết hắt ám chỉ cái gì, cười cười đáp: “Tôi đã biết.”

Vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Tiểu Trương đang bưng tách cà phê đi tới, Thạch Qua đưa tay ra ngăn lại, Tiểu Trương a một cái, nói: “Cái này của quản lí.”

Thạch Qua mỉm cười hỏi: “Phòng giải khát ở chỗ nào?”

Tiểu Trương thực ngạc nhiên nhìn hắt, sau đó đưa tay chỉ bên trái. Thạch Qua bưng cà phê đi đến phòng giải khát, bỏ thêm nhiều sữa bột vào bên trong khuấy đều rồi đem cà phê trả lại cho Tiểu Trương: “Bây giờ đưa vào được rồi.”

Tiểu Trương không hiểu tình huống này là thế nào, lại sợ quản lý chờ sót ruột liền vội vàng bưng vào.

Một hồi sau, Trầm Hàn dùng dùng đi ra, nói: “Tiểu Trương, mô hình xe đồ chơi năm trước để chỗ nào?”

Tiểu Trương đứng dậy: “Để tôi đi tìm thử xem.”

Trầm Hàn ừ một cái, dặn thêm: “Về sau pha cà phê đừng bỏ nhiều sữa bột nhé.”

Tiểu Trương theo bản năng nhìn về phía Thạch Qua, Thạch Qua gỡ kính xuống dụi dụi mắt, khóe miệng cười thâm.

Giữa trưa, Trầm Hàn chuẩn bị đi lên lầu ăn cơm. Nếu cứ tiếp tục trốn Trần Xuyên cũng không ổn, cái tên Trần Xuyên kia mình biết quá rõ, hắt rất có thể sẽ cho là mình vẫn còn để ý hắt.

Trầm Hàn đi khỏi văn phòng, bên ngoài nhân viên đều đi ăn hết rồi, chỉ còn lại Thạch Qua đang bận rộn gì đó ở trước máy tính.

Trầm Hàn bước đến gõ bàn hắt: “Cậu không đi ăn cơm?”

Thạch Qua đáp: “Lập tức đi ngay.”

“Ừm, vậy tôi đi trước.”

Ra khỏi cửa phòng bộ thiết kế, Trầm Hàn lại đứng bất động, trái tim bắt đầu mềm nhũn. Thạch Qua vừa mới tới, buổi sáng căn bản làm quen được với ai, nếu đi ăn cơm sẽ phải một mình ngồi cô đơn ở một góc,

hoàn toàn đối lập với khung cảnh náo nhiệt xung quanh, cảm giác như vậy sợ là không phải người nào cũng chịu được.

Trầm Hàn thầm mắng cái tính người tốt dở hơi của mình, lại lui trở về, gõ cửa nói: “Thạch Qua, làm nhanh nhanh chút, chúng ta cùng đi ăn.”

Thạch Qua có điểm thụ sủng nhược kinh. Hắn biết Trầm Hàn kì thật không thích nhìn đến mình, Trầm Hàn ghét nhất là bị người quần chặt lấy, vậy mà bây giờ chính hắn lại làm cái loại hành vi chọc cho Trầm Hàn ghét này. Nhưng là, hắn cũng không có biện pháp, quả thật vẫn chưa cam lòng, chuyện kia nếu không giải được sẽ vĩnh viễn là nút thắt trong lòng hắn.

Muốn giải nút cần phải tìm người thắt nút.

Thạch Qua rất nhanh tắt máy tính, đứng dậy đi về phía Trầm Hàn, nói: “Nhà ăn của cấp trên với nhà ăn của nhân viên không phân ra sao?”

Trầm Hàn đáp: “Nói thế nào đi nữa hai chúng ta coi như cũng là bạn bè, bởi bạn bè ăn bữa cơm không được sao?”

Nghe Trầm Hàn nói như vậy, Thạch Qua cũng không biết đáp cái gì, liền theo Trầm Hàn vào trong thang máy, sau đó nhìn đèn chỉ thị nhảy xuống tầng trệt. Thạch Qua đuổi lười liếm liếm môi, mở miệng: “Quản lí, bây giờ anh. . . .” Nói còn chưa xong cửa thang máy đã mở, ngoài cửa Trần Xuyên cùng Phương Kỳ đang đứng chờ thang máy.

Không nghĩ tới lại gặp nhau, Trầm Hàn giả bộ như không có việc gì hướng hai người kia chào hỏi.

Trần Xuyên cúi đầu nhìn đồng hồ: “Bây giờ không phải nên đi ăn cơm sao, em muốn đi đâu vậy?”

Trầm Hàn hừ lạnh nói: “Cám ơn tổng giám đốc quan tâm, tôi cũng đang chuẩn bị đi ăn cơm đây.”

Trần Xuyên hỏi: “Không lên lầu?”

“Nhà ăn nhân viên là được rồi.”

Trần Xuyên nói: “Em nói chuyện đừng châm chọc người khác có được không?”

Trầm Hàn nói một hồi liền lười cùng hắn lảm nhảm, Phương Kỳ ở một bên hướng Trầm Hàn nháy mắt, Trầm Hàn tức giận đá hắn một cước, bỏ ra ngoài.

Thạch Qua hướng Trần Xuyên gật gật đầu, lên tiếng chào hỏi xong liền đuổi theo Trầm Hàn.

Phương Kỳ hí hóp mắt cảm thán, quả nhiên tình cũ muốn hàn gắn a! Hắn vỗ vai Trần Xuyên, nói: “Bạn tốt, đừng nói tôi không cảnh cáo anh nha, muốn quay lại với Trầm Hàn thì nhanh chân chút, nếu không anh chết lúc nào cũng không biết.”

Trần Xuyên đẩy tay hắn ra: “Cậu đừng nói vậy, tôi rất vất vả mới thoát khỏi cậu ta. Bây giờ muốn tôi quay lại hả? Trừ khi tôi có bệnh a!”

Phương Kỳ gian xảo cười: “Anh cứ tiếp tục cật lực đi, về sau khóc tới chết cũng đừng tìm tôi.”

Trần Xuyên hừ hừ cười, sau lại cảm thấy không thích hợp. Phương Kỳ nói những lời này có phải đang ám chỉ có người theo đuổi Trầm Hàn hay không? Cơn giận trong lòng dâng lên, hắn quay đầu hỏi Phương Kỳ: “Gần đây Trầm Hàn quen bạn mới?”

Phương Kỳ hừ hừ hai tiếng xem như trả lời, trong đầu khinh bỉ Trần Xuyên cực kỳ. Mẹ nó, rõ ràng để ý như thế còn lảm nhảm về không thèm quan tâm, đầu năm nay mấy kẻ biến thái cũng phổ biến quá rồi, không ngại làm người khác ghê tởm hay sao ấy!

Trần Xuyên thấy phản ứng này của Phương Kỳ, cảm thấy khẳng định là có chuyện gì rồi. Thế nhưng hắn là người rất xem trọng mặt mũi, thật sự là không thể mở miệng hỏi Phương Kỳ được —— Người muện tao, nhất định khó chịu.

Tâm tình Trần Xuyên cực kỳ phức tạp, hắn lật xem những tạp chí nghiên cứu tâm lý, làm vài cái trắc nghiệm, đáp án thật thống nhất không hề sai khác cho thấy kỳ thật hắn vẫn còn yêu Trầm Hàn.

Trần Xuyên hừ hừ, chết cũng không muốn thừa nhận. Hắn vẫn kiên quyết cho rằng mình khó chịu là vì Trần Hàn thể nhưng tìm được đối tượng tiếp theo trước hắn, điều này thật sự vô cùng mất mặt.

Mà nếu làm cho hắn mất mặt sự tình liền lớn!

Hắn gọi điện thoại nội tuyến cho Phương Kỳ, nói: “Phương Kỳ a, tối nay chúng ta cùng ăn cơm đi.”

Phương Kỳ ở trong phòng làm việc trộm vui mừng, nhìn một cái, tên Trần Xuyên này chắc đã hết kiên nhẫn rồi, nói: “Ngạc nhiên nha! Anh vậy mà lại mời tôi đi ăn cơm!”

Trần Xuyên đáp: “Không có gì, nói thế nào chúng ta cũng đã quen biết nhau sáu năm, xem như cũng là anh em rồi.”

“Anh với Trần Hàn quen nhau bao lâu thì chúng ta cũng biết nhau bấy lâu, tính ra tốt lắm.”

Trần Xuyên ném phi tiêu lên tường: “Phương Kỳ, quen biết nhau đã lâu bây giờ tôi mới phát hiện cậu dài dòng như vậy. Đi hay không nói một câu thôi.”

“Đi a! Anh mời sao có thể không đi chứ, muốn kêu Trần Hàn tới chơi với anh không?”

Trần Xuyên bĩu môi: “Gọi cậu ta làm gì? Tối phá đám?”

Phương Kỳ cười: “Hiểu rồi.”

Trần Xuyên đặt điện thoại xuống rồi lại cầm lên gọi tiếp: “Lục thư ký, chuẩn bị xe ra sân bay đón khách.”

Trần Xuyên cùng Phương Kỳ đi ăn đồ ăn Nhật, có ghế lô nên nói chuyện dễ dàng nhiều.

Trần Xuyên từ khi bước vào quán liền bày ra một bộ dáng muốn nói lại thôi. Phương Kỳ nhìn cũng thấy mệt thay hắn, vừa nhai sushi vừa nhìn Trần Xuyên: “Anh có việc gì thì cứ nói thẳng ra.”

Trần Xuyên ô một hồi, cắn răng len lén hỏi: “Trần Hàn. . . Ách. . . Cậu ta quen bạn mới rồi à?”

Phương Kỳ sung sướng cười: “Anh cũng không phải không biết cậu ta, tài kết bạn xếp vào hạng nhất a, bạn bè ở đâu cũng có.”

Trần Xuyên liếc mắt nhìn hắn: “Cậu nói nhảm cái gì vậy?”

Phương Kỳ làm bộ bưng tỉnh đại ngộ: “Anh nói bạn bè là nói nghĩa bóng kia sao?”

“Bớt vô nghĩa đi!”

“Vậy thì nói sớm đi.” Phương Kỳ đưa tay lấy miếng cá sống, làm bộ ra vẻ bí mật: “Nói ra sợ hù chết anh.”

“Ồ?”

“Tình nhân cũ của Trần Hàn quay về tìm cậu ta.”

Trần Xuyên hét hồn: “Không phải chứ, đã nhiều năm như vậy rồi còn về tìm cái gì a? Không phải nói ngựa tốt không ăn lại cỏ sao? Còn nữa, Trần Hàn cũng đâu phải cái loại cỏ tốt gì, người này bị làm sao vậy?”

Phương Kỳ khinh bỉ hắn: “Hứ, bản thân mình vẫn còn muốn ăn cỏ xấu Trần Hàn mà dám không biết xấu hổ đi nói người khác!” Hắn cười cười nói tiếp: “Hoàn toàn chính xác, người nọ anh cũng đã gặp.”

Trần Xuyên nghĩ nghĩ thời gian gần đây đâu có gặp người lạ nào a, thuận miệng hỏi: “Là ai vậy?”

“Thạch Qua đó.”

Chiếc đũa trong tay Trần Xuyên rơi xuống đất, hắn lập tức nói: “Không phải chứ!”

Phương Kỳ gật đầu: “Ừm, lúc trước Trần Hàn cũng rất buồn bực, nghĩ muốn đem người đá đi, ai ngờ anh lại khen ngược, đem người mời trở về. Chắc chắn, chiếu theo tình hình trưa nay hai người bọn họ đi ăn cơm chung thì tỉ lệ Trần Hàn quay lại với hắn chắc độ khoảng 80%.”

Đáy lòng Trần Xuyên rối rắm lạ thường, mặt ngoài vẫn ra vẻ không có gì, nói: “Như vậy cũng được sao? Trần Hàn không phải ghét nhất những người thích quấn chặt mình à?”

“Xin anh làm ơn nghĩ kĩ lại a! Tình nhân cũ này cũng qua tuổi thiếu niên rồi mà vẫn si mê không thay đổi trở về tìm anh, thần tiên chắc cũng bị làm cho cảm động huống hồ là Trầm Hàn.”

Trần Xuyên cảm thấy tức giận muốn chết, nhưng hấn vẫn ráng nhịn. Khó trách hấn đã cảm thấy ánh mắt Thạch Qua nhìn Trầm Hàn rất không bình thường!

Phương Kỳ cười: “Cứ tha hồ mà sốt ruột đi, tôi đã sớm nói với anh rồi, muốn quay lại thì làm ăn nhanh lẹ chút.”

“Cái mông tôi ấy!” Trần Xuyên tiếp tục cật mạnh. Hấn vẫn còn cứng đầu, thà rằng chính mình bị nhin mà chết cũng quyết không thừa nhận nội tâm mình dao động.

Phương Kỳ tiếp tục nói: “Anh đúng thật là không ra gì, cúi đầu một chút sẽ chết hay sao a!”

Trần Xuyên đen mặt, lạnh lùng phun ra một chữ “hừ”.

Phương Kỳ chịu không nổi mắng: “Đúng là đồ trâu, anh thực trâu! Bản thân tôi cũng muốn xem anh trâu được đến khi nào!”

Trầm Hàn tan tằm nghịch chìa khóa xe xuống lầu, tình cờ liếc mắt thấy Thạch Qua đang đứng ở cửa lớn chờ xe.

Trầm Hàn ngừng cước bộ, điều chỉnh sắc mặt vội vàng đi qua trước mặt hấn. Thạch Qua mở miệng chào: “Trầm quản lí.”

Trầm hàn dừng bước, vẫy tay cười với hấn: “Cậu còn chưa đi à?”

“Tôi còn đang chờ xe.”

“À. . . Ha ha, vậy cậu cứ từ từ chờ, tôi còn có chút việc, đi trước.” Không có chờ Thạch Qua phản ứng, Trầm Hàn liền vội vàng chạy về phía bãi đỗ xe.

Thạch Qua nhìn bóng lưng của Trầm Hàn, cười một cách nghiền ngẫm. Trầm Hàn giống như còn rất sợ mình, là áy náy, hay là. Để ý mình?

Trầm Hàn lái xe khỏi bãi, mắt nhìn thẳng thấy mặt Thạch Qua. Trầm Hàn thở dài một hơi, không xong rồi, sức ảnh hưởng của Thạch Qua đối với mình thật đúng là rất lớn.

Trần Xuyên chết tiệt! Nếu không phải hấn kiếm chuyện thì mình đã có thể dùng hấn chặn Thạch Qua rồi!

Từ sau kính nhìn Thạch Qua, một mình cô đơn đứng ở đó, “con người tốt” của Trầm Hàn lại bắt đầu trôi dạt.

Bên ngoài gió lớn, Thạch Qua trông có vẻ không mặc nhiều quần áo, lúc tan tằm lại rất đông, nhất thời rất khó gọi được xe.

Trầm Hàn thở dài, mình thật sự không thể không làm người tốt a. Hấn lùi xe đem lại, lấy kính mắt ra đeo nhằm che giấu cảm xúc.

Trầm Hàn hướng Thạch Qua gọi: “Lên xe đi, tôi chở cậu một đoạn.”

Biểu tình Thạch Qua rõ ràng có chút kinh ngạc nhưng cũng không cự tuyệt, mở cửa bước lên xe.

Dọc theo đường đi Thạch Qua cùng Trầm Hàn nói chuyện, Trầm Hàn trong lòng hỗn loạn ngồi nghe, một lát sau mới hỏi địa chỉ nhà Thạch Qua.

“Đường XX, tiện đường không?”

“Tiện, cách chỗ tôi ba ngã rẽ thôi.”

“Thế thì rất gần a.” Thạch Qua cười lật xem tấm CD. “Vẫn còn nghe Suede sao? Tôi nhớ ngày trước anh cũng rất thích.”

Trầm Hàn vừa nghe lời này liền cảm thấy không ổn. Tình nhân cũ cùng bạn nói chuyện quá khứ chứng tỏ hấn muốn quay lại với bạn, tỷ lệ cao tới 100%.

Nhưng là quá khứ chỉ dùng để nhớ mà thôi!

Trầm Hàn cười đến cứng gáy: “Tôi vẫn còn thích, nếu thật sự thích sẽ không thay đổi.” Ngụ ý chính là, tôi chia tay cậu bởi vì tôi không thích cậu.

Nhưng Thạch Qua lại không hiểu được tới đó.

Thạch Qua hỏi tiếp: “Nghe nhạc một chút được không?”

“Đương nhiên là được.”

Thạch Qua đột nhiên hỏi: “Trầm quản lí gần đây anh có người yêu phải không?”

Cái tên Thạch Qua này tại sao tự nhiên lại hỏi trắng ra như vậy?

Trầm Hàn bối rối nghĩ không biết trả lời thế nào mới tốt, cách một hồi đáp: “Phải, có rất nhiều nữa kìa, toàn là người tình ta nguyện, chơi vui là được.”

Thạch Qua liền không nói nữa. Trầm Hàn mừng thầm, nếu hình tượng hoa hoa công tử của mình làm hấn thất vọng thì đúng là không thể tốt hơn.

Đến đường XX, Trầm Hàn thả Thạch Qua xuống xe. Thạch Qua cách cửa kính vẫy tay tạm biệt hấn, Trầm Hàn gật đầu thật mạnh xem như đáp lại.

Thạch Qua vừa xuống xe, Trầm Hàn liền thả lỏng rất nhiều, ngâm nga hát theo nhạc. Đột nhiên hấn dừng lại, mẹ ơi CD này không phải là Thạch Qua tặng à?

Con mẹ nó, sao mình còn chưa ném đi vậy trời! Trầm Hàn buồn bực cào tóc, Thạch Qua không phải sẽ nghĩ mình vẫn còn lưu luyến hấn chứ?

Mẹ nó! Đây là chuyện gì a!

Trầm Hàn trở về nhà, quăng mình lên sofa, cảm thấy đặc biệt mệt, thể xác và tinh thần đều mệt.

Nhắm mắt một hồi di động vang lên, Trầm Hàn không có tinh thần bật điện thoại. Phương Kỳ ở đầu kia vui mừng khôn xiết nói: “Cậu đoán xem vừa rồi Trần Xuyên làm cái gì?”

“Chuyện của hấn không liên quan đến tôi.”

“Hứ, đừng làm mất hứng nha! Ban nãy hấn mời tôi đi ăn cơm, mục đích chính là muốn hỏi hôm qua cậu đi ăn khuya với ai. Mẹ ôi, tôi thật vui a!”

Trầm Hàn hừ lạnh: “Vậy thì sao?”

“Vậy chứng minh Trần Xuyên kỳ thật vẫn còn rất để ý đến cậu, nhưng có vẻ hấn chưa bỏ xuống được mặt mũi quay lại với cậu.”

“Vậy thì tốt, tôi cũng không có suy nghĩ đó!” Lòng bàn chân Trầm Hàn ngứa ngứa, hấn liền cúi người gãi chân.

“Chắc chắc, hai người thật là, rất lãng phí sinh mệnh nha.”

Trầm Hàn dựa vào sofa mở ti vi, miễn cưỡng nói: “Đã sớm nói với cậu, Trần Xuyên cái loại người này tôi xem như hiểu rõ, tất nhiên hiểu rõ cũng không cần phải ở cùng nữa. Giờ cậu đừng nói đến chuyện của hấn nữa, nghĩ biện pháp đem Thạch Qua đuổi đi giúp tôi.”

“Thạch Qua? Thạch Qua làm sao?”

“Cậu không biết chứ dạo này quanh cậu ta có áp suất ghê lắm, tôi đứng bên cạnh liền cảm thấy không thở nổi. Để tránh hít thở không thông mà chết, tôi cảm thấy thật sự cần phải đem tòa núi lửa Thạch Qua này chuyển đi.”

“So sánh của cậu đã có thể làm sáng tỏ vấn đề.”

“Vậy cũng không hấn. Thạch Qua là một tòa núi lửa sắp hoạt động, không chừng ngày nào đó bùng phát bạo phát tôi ngăn cản không nổi thì làm sao?”

“Mẹ nó, tôi cảm thấy với tình huống này cậu cần phải mở rộng vòng tay hoan nghênh a!”

“Biến đi, làm như tôi không biết kiểm chế vậy.”

“Cậu nói không sai nha, vẫn còn rất hiểu bản thân.”

Trầm Hàn bất mãn: “Tôi phát hiện cái miệng của cậu càng ngày càng dê tiện, chờ đi, ngày mai tôi khâu lại cho cậu.”

Phương Kỳ cười: “Tôi cảm thấy bây giờ rất tốt, trước mắt cậu còn có hai sự lựa chọn nha: Trần Xuyên, Thạch Qua. Nói thật chứ cậu cùng Thạch Qua không tệ a, hần dù sao đi nữa cũng là O, tất cả đều sẽ nghe theo cậu. Cậu ở chung với Trần Xuyên, chắc ngày nào cũng sẽ bị hần áp.”

“Fuck! Con mẹ nó cậu nghe đũa nào bịa đặt vậy! Lão tử không có!”

“Được rồi được rồi. Thôi, không thèm nghe cậu nói nữa, tôi đi chơi game đây.”

“Cậu sớm muộn cũng chết ở trong game.”

“So với cậu vẫn còn tốt hơn. Cậu đó, sớm muộn cũng chết trong ngực đàn ông.”

Cúp điện thoại Trầm Hàn thấy đói bụng, đi qua phòng bếp tìm đồ ăn. Hần dựng thẳng tai lắng nghe động tĩnh phòng cách vách, một chút thanh âm cũng không có. Trần Xuyên vẫn còn chưa có về, mẹ nó, bảo đảm lại đi quyến rũ người nữa rồi.

*Ban nhạc Suede là 1 ban nhạc rock của Mỹ thành lập năm 1989.

6. Chương 6

Khi Trầm Hàn đi làm tiến vào thang máy thì đụng phải Trần Xuyên, cái tên kia vẫn mặc bộ quần áo mà mình tặng. Trầm Hàn dưới đáy lòng hung hăng khinh bỉ hần, vì ngại còn có người khác xung quanh cho nên không thể khinh bỉ làm lộ quá, mặt ngoài vẫn cười xố lớ chào hỏi: “Tổng giám đốc, sớm a.”

“Không còn sớm.” Trần Xuyên cười: “Đã qua giờ làm việc 1 tiếng 7 phút.”

Con mẹ nó! Không phải anh cũng vậy sao! Trầm Hàn cố nở nụ cười nói: “À không, ngày hôm qua tôi kiểm tra bản thiết kế muộn quá.”

“Vậy chắc mệt nhĩ, buổi sáng đi muộn cũng không đáng trách. Giống tôi nè, tối hôm qua lên giường từ sớm mà lại bị tiếng ngáy của chủ nhân phòng cách vách làm cho không thể ngủ nổi. . . .”

Trầm Hàn khóe mắt run rẩy. Mẹ nó, muốn diễn trò với tôi? Được thôi, chấp anh luôn! Trầm Hàn ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Vậy cũng không tốt nha, dạo này phòng ốc xây càng lúc càng tệ, chủ nhân phòng cách vách ở chỗ tôi hơn nửa đêm mới về nhà, lúc về còn đem cửa đá bang bang bang, một chút khái niệm đạo đức cũng không có.”

Trần Xuyên trừng hần, Trầm Hàn liếc cái xem thường. Anh nghĩ làm khó dễ được tôi chắc!”

Lục thư ký ở phía sau cười trộm, ho khan nói: “Tôi nhớ không lầm tổng giám đốc anh với Trầm quản lí hình như là hàng xóm thì phải.” Trước đó sợ quần chúng nghị luận, hai người đã sớm tuyên bố với bên ngoài cả hai là hàng xóm.

Gió lạnh vù vù, tất cả người trong thang máy đều run lên.

Trần Xuyên có điểm xấu hổ, vội chuyển đề tài: “Hơn nửa đêm kiểm tra bản thiết kế, Trầm quản lí vất vả như vậy có phải là muốn nhanh chóng hoàn thành bản thiết kế không?”

Trầm Hàn cười đắc ý: “Cũng không phải. Dù sao ăn cơm của công ty thì cũng nên làm ra chút thành tích.”

“Nói vậy, tuần này có thể xem bản thiết kế không?” Trần Xuyên cười đến hai mắt tỏa sáng.

. Mẹ nó, lại chơi tôi!

Nhiều người như vậy, Trầm Hàn vẫn còn muốn giữ chút mặt mũi, vì thế vỗ ngực cam đoan: “Tổng giám đốc ngài yên tâm đi, tuần này nhất định sẽ có bản thiết kế đưa cho ngài xem.”

Chữ “ngài” vừa nói vừa nghiêng rằng nghiêng lợi.

Trần Xuyên cười đến vui vẻ: “Vậy tôi chờ nha.”

Ra cửa thang máy, Trầm Hàn liền không giả bộ nữa, gương mặt biến xanh như dây mướp. Vào cửa phòng bộ thiết kế lại càng phát hỏa, chỉ xuống đất rống: “Ai quét sàn nhà vậy! Bụi đầy như thế này mà cũng không thấy hắt?”

Nhân viên bộ thiết kế người người sợ sệt, Tiểu Trương nhẹ giọng nói với đồng nghiệp: “Giọng điệu kiểu này bảo đảm quản lý lại bị ai phê bình rồi!”

Lúc sau, Trầm Hàn triệu tập mọi người họp, nói: “Buổi trưa cho mọi người nghỉ đi ra ngoài xem xét thị trường.”

Mọi người có điểm ngạc nhiên, sau khi bốn mắt nhìn nhau mới lộ vẻ mừng rỡ. Ai cũng thích đi chơi, tuy rằng chỉ có nửa ngày.

Trầm Hàn dừng hồi lâu mới hắt mọi người một gáo nước lạnh, nói: “Tất cả đi dạo ở trong siêu thị chú ý đồ dùng, đồ chơi của trẻ con, ngày mai nộp báo cáo cho tôi.”

“A!”

Trầm Hàn cười đến gian trá: “Tốt nhất là phân tổ làm việc, mau chóng tiến hành đi.”

“Quản lý anh thật không phúc hậu!”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Trên đời không có bữa ăn nào là miễn phí.” Trầm Hàn cười đến vô tội, khi quay đầu nhìn đến Thạch Qua thì nụ cười có điểm cương, đứng đắn nói: “Cậu cố làm cho tốt.”

Thạch Qua cười lại với hắn, cúi đầu xuống.

Đến lúc Trầm Hàn ra khỏi văn phòng, trong đại sảnh chỉ thấy Thạch Qua ngồi một mình vẽ bản thảo. Trầm Hàn đi tới hỏi: “Cậu không đi ra ngoài sao?”

Thạch Qua ngưỡng chừng cười: “Tôi không quen thuộc đường phố ở đây, đi ra ngoài chỉ sợ lãng phí thời gian.”

Trầm Hàn suy nghĩ một hồi, Thạch Qua không quen với các đồng nghiệp, không chừng không có ai dẫn hắn chung.

Được rồi được rồi, Trầm Hàn thừa nhận chính mình không có khí phách, ngày hôm qua luôn miệng cảnh cáo chính mình phải nhẫn tâm với Thạch Qua, nhưng giờ lại không đành lòng.

Hắn ảo não thở hắt ra, nghiêm mặt nói: “Vậy theo tôi ra ngoài đi.”

Thạch Qua ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt vui sướng, chần chừ hỏi: “Có thể sao?”

“Có cái gì mà không thể chứ. Nhanh chút, đừng lãng phí thời gian.”

Thạch Qua xác nhận xong mới đứng dậy mặc áo khoác, Trầm Hàn nhìn quần áo hắn, nhíu mày nói: “Cậu làm sao vậy, trời lạnh như thế mà mặc ít quần áo vậy?”

Thạch Qua cười: “Tôi cảm thấy được mà.”

“Được cái rắm! Ngày mai mặc nhiều quần áo hơn đi, nếu người khác thấy lại nói tôi ngược đãi cậu.”

“Vậy được.” Thạch Qua cười đến thực thoải mái.

Đi siêu thị xong cũng không có thu hoạch gì, Trầm Hàn cảm thấy thật nhàm chán dẫn Thạch Qua đi ngồi quán cà phê ngoài trời.

Trầm Hàn tự nói với mình cái này không có gì to tát. Bận bè mà, ngẫu nhiên ngồi uống cà phê tâm sự chuyện cũ cũng đâu có sao, chỉ cần mình không làm chuyện vớ vẩn thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trầm Hàn khuấy cà phê, bưng lên nhấp một hớp, chất lỏng ấm áp vào bụng, hân nheo mắt cười, thật là thoải mái a.

Thạch Qua buồn cười nhìn biểu tình của hắn, bộ dạng khi Trầm Hàn mỉm cười xem là tốt nhất.

Trầm Hàn cảm giác được tầm mắt của hắn dừng ở trên mặt mình, trong lòng nói thầm có cái gì đẹp mà nhìn rồi cúi đầu khuấy cà phê hỏi: “Cậu ở nước ngoài sống tốt không?”

“Tốt, có người thân chiều cổ mà. Tuy lúc đi trong lòng còn nhớ tới chút chuyện đã xảy ra nhưng sau cũng là hết rồi.”

Trầm Hàn có điểm xấu hổ, nghĩ có lẽ nếu nói ra thì tốt hơn, ngẩng đầu nhìn Thạch Qua: “Cậu cũng biết con người tôi rồi, vô tâm vô phế, theo đuổi người cũng chỉ vì nhất thời cảm thấy thú vị, chơi đã xong cũng không còn hứng thú nữa. Huống hồ con người tôi không chịu nổi tịch mịch, tôi thích cuộc sống náo nhiệt. . . .”

Thạch Qua đáp: “Tôi biết, cá tính của anh với tôi giống như hai thái cực khác nhau.”

“Chính xác!” Trầm Hàn búng tay nói: “Kì thật không phải việc cậu xuất ngoại làm chúng ta chia tay, đó chẳng qua chỉ là ngồi nổ thoi, còn có rất nhiều rất nhiều vấn đề khác.”

“Nói cho cùng là anh không muốn ở chung với tôi nữa.”

Trầm Hàn “a” một tiếng, vẫn thành thực nói: “Có thể coi là vậy.”

Thạch Qua cười: “Tôi hiểu.”

“Tôi biết tôi không tốt. Lúc đầu tôi thật sự có hơi ác liệt, rất đáng bị người khinh bỉ.”

Thạch Qua dời mắt sang chỗ khác nhìn xe cộ qua lại tấp lập trên đường, thản nhiên mở miệng: “Kì thật anh rất tốt, biết chiều cổ người khác, giống như bây giờ vậy. Người ta hay nói khi yêu mình chỉ nhìn thấy ưu điểm của đối phương, tôi xem như hiểu được rồi.”

Trầm Hàn run run, lời này của Thạch Qua là ám chỉ gì đây?

Thạch Qua quay đầu nhìn hắn, trong mắt quang mang chớp, nói: “Tôi biết anh là người tốt.”

Trầm Hàn ha ha cười gượng, trong đầu hung tợn mắng. Mẹ nó! Làm cái mông gì mà nói nhiều thế chứ! Lão tử đã sớm qua thời ngây thơ rồi! !

Lúc Trầm Hàn trở về bị Trần Xuyên ngăn ở trong thang máy.

Trầm Hàn liếc hắn, chửi thẳng vào mặt: “Tôi cảnh cáo anh đó, tâm trạng lão tử đang khó chịu, anh tốt nhất đừng có chọc tôi!”

Trần Xuyên giọng điệu chua lét nói: “Em không phải vừa cùng tình nhân cũ hẹn hò trở về sao? Tâm tình khó chịu cái gì? Lừa quỷ chắc!”

Trầm Hàn mắng: “Anh đừng có dùng cái giọng điệu giống như bắt kẻ thông dâm nói chuyện với tôi! Người khác nhìn vào không biết chuyện còn tưởng hai ta có tình ý đó!”

“Bắt kẻ thông dâm?” Trần Xuyên cười: “Tôi bắt cái gì chứ? Tôi còn ước gì em mau bị ai hốt lệ đi, đỡ phải cả ngày cứ dùng ánh mắt oán hận nhìn anh nữa.”

Mẹ nó, thứ đàn ông không biết xấu hổ!

Trầm Hàn lườm cùng hắn so đo, nói: “Vậy thôi, còn bây giờ anh muốn làm gì đây? Muốn vào thì nhanh vào, muốn ra thì mau rút ra, anh ngăn ở cửa làm cái gì? Tính làm môn thần giữ cửa à?”

Trần Xuyên tự biết đuối lí, xê dịch chân cho Trầm Hàn đi ra. Trầm Hàn hứ một cái, hai tay đút túi quần đi ra ngoài, sau đó nghĩ đến cái gì mới quay đầu cười khế, nói: “À đúng rồi, anh về sau không cần lo lắng tôi sẽ dùng ánh mắt oán hận nhìn anh nữa, mùa xuân thứ hai của lão tử sắp tới rồi.”

Trần Xuyên vừa nghe hai mắt không tự chủ mở lớn, trừng mắt nhìn Trần Hàn tiến vào cửa. Trần Hàn cách cánh cửa sắt vẩy vẩy tay với hắn, trên mặt tươi cười khỏi nói có bao nhiêu sáng lạn.

Trần Xuyên hung hăng mắng: “Đúng là không biết xấu hổ!”

Buổi sáng ra khỏi cửa phát hiện trên đường mấy cửa hàng đều treo quảng cáo chúc lễ tình nhân vui vẻ, Trần Hàn mới giật mình nhớ hôm nay là lễ tình nhân.

Bước qua đại sảnh, một cô nàng trong đại sảnh gọi: “Trần quản lý chờ xíu, anh có quà nha.”

Trần Hàn cứ tưởng lại là cô nàng nhàn chán nào tặng, vẫn tươi cười hướng quầy ký nhận sau đó nói lời cảm ơn, ôm hộp quà đóng gói đẹp đẽ đi lên lầu.

Tiến vào bộ thiết kế, hắn liền không khách khí đem hộp quà ném cho Tiểu Trương bảo giải quyết.

Nhân viên bộ thiết kế đối với cái này dù thấy nhưng không thể trách, cười trên nỗi đau của người khác thậm chí không biết lại là cô gái đáng thương nào đây.

Lúc vừa tới bộ thiết kế, các cô cũng giống như những người khác bị vẻ ngoài bảnh bao của Trần Hàn mê hoặc. Nhưng về sau, nhìn ra bản chất thật của Trần Hàn, nếu có người hỏi nhân viên bộ thiết kế Trần Hàn là người như thế nào, bọn họ cơ bản sẽ tóm gọn trong 4 chữ: Mặt người dạ thú!

Thạch Qua đột nhiên đứng dậy, ngăn lại động tác muốn mở hộp quà của Tiểu Trương, đoạt lấy hộp bước vào văn phòng của Trần Hàn, đem hộp để xuống trước mặt hắn nói: “Tự mình mở ra.”

Trần Hàn liếc một cái: “Thạch Qua, cậu biết cậu đang làm gì không? Tôi chính là thủ trưởng của cậu, thái độ của cậu vậy là sao?”

Thạch Qua giọng điệu vẫn cường ngạnh như trước, nhưng nói nhiều hơn mấy chữ: “Mời quản lý tự mình mở ra.”

Trần Hàn “a” một tiếng, trong lòng rống to. Má ơi, không phải là của hắn tặng chứ?

Trần Hàn thu hồi tầm mắt, cầm văn kiện lật xem giả bộ bình thản như không có gì: “Được rồi, tối nay tôi mở, không có việc gì cậu trước hết ra ngoài đi.”

Thạch Qua đứng yên lặng một hồi mới xoay người đi ra ngoài.

Chờ Thạch Qua vừa đi, Trần Hàn liền nhẹ nhõm. Hắn đi ra bên ngoài cửa sổ nhìn xuống, phân vân không biết đem cái này ném xuống có trúng người ta không.

Đáng tiếc dưới lầu người đến người đi, ném xuống trúng người tỉ lệ cực cao. Trần Hàn dám mạo hiểm, đơn giản liền bỏ ý định.

Mẹ nó, Thạch Qua này muốn làm gì chứ! Fuck, thực đúng là rước cho mình phiền toái!

Hắn gọi điện thoại cho Phương Kỳ, rên rỉ: “Cứu mạng a!”

Phương Kỳ cấp tốc lao xuống, thuận đường thu vài hộp chocolate mới chạy vào văn phòng Trần Hàn, nhìn hắn một cái rồi nói: “Cậu làm cái gì a, không phải vẫn tốt đấy sao? Tôi tưởng cậu bị Thạch Qua cưỡng gian chứ!”

“Cưỡng gian tính cái gì, tôi cũng có thể cưỡng gian lại! Cái này giờ phải làm sao bây giờ?” Trần Hàn chỉ chỉ gói đồ trên bàn.

“Là hắn tặng?”

“Không phải hắn tặng thì tôi gọi cậu làm cái gì?”

“Hắn đã tặng cho cậu thì gọi tôi cũng vô dụng.” Thạch Qua quả nhiên nhịn không được xuất chiêu rồi.

“Mẹ nó, cậu còn cười trên nỗi đau của người khác hả, nhanh chút mở ra nhìn thử cái coi.” Trần Hàn đẩy đẩy.

“Cũng không phải bom, cậu căng thẳng như vậy làm gì!” Phương Kỳ không còn gì để nói với hắn, lấy tay rút sợi ruy băng bằng lụa. Bên trong là một bộ đồ ăn xinh đẹp làm bằng gỗ, hoa văn điêu khắc thực tinh tế.

Phương Kỳ vui mừng, lấy ra chiếc đĩa xem: “Chắc chắc, xem ra hắn rất hiểu cậu nha, biết cậu thích sạch sẽ. Cái này rất cuộc muốn cậu dùng dùng cơm cũng có thể nhìn, thật là đẹp.”

Trầm Hàn cũng có chút kinh ngạc. Hắn thích những món đồ vừa tinh mỹ mà vừa có thể dùng được, hừ lạnh một tiếng giật lại chiếc đĩa: “Nói thế nào cũng đã ở chung rất lâu, sao lại không biết tôi thích cái gì.”

“Xem ra người tặng lễ đã tặng đến tâm cậu rồi.”

“Cậu nói xem Thạch Qua này từ lúc nào thông minh như vậy rồi? Trước kia sinh nhật tôi hắn cũng đâu có biểu hiện gì đâu.”

“Bây giờ khác với ngày xưa.” Phương Kỳ cầm lên một cục chocolate cắn, sau đó nói tiếp: “Trần Xuyên có biểu hiện gì không?”

“Hắn hả? Thôi dẹp đi.” Trầm Hàn đem chiếc đĩa thả lại. “Thật đúng là đầy đủ a, ngay cả thìa cũng có.” Hắn thật sự thích bộ đồ dùng này, gói kỹ lại một lần nữa, chuẩn bị tan tằm mang về nhà.

Phương Kỳ hỏi: “Cậu lấy thật hả?”

“Mắc gì không lấy, dù sao cũng là hắn tặng cho tôi.” Trầm Hàn nói đến hợp tình hợp lý, sắc mặt biến thật nhanh.

“Cậu thiệt tình, đúng là da mặt dày.”

“So ra vẫn còn kém người tự kỉ nào đó, tự lên trang web công ty post bài khen Phương Kỳ thật đẹp trai.”

“Được rồi, tôi nói không lại cậu, mà nói chứ tôi thật chờ mong phản ứng của Trần Xuyên.”

“Đồ biến thái.”

“Cám ơn đã khích lệ.” Phương Kỳ không thêm để ý cười một tiếng, cầm chocolate xong liền bỏ đi.

Giữa trưa, Trầm Hàn cùng Phương Kỳ vẫn tiếp tục đi đến nhà ăn nhân viên ăn cơm. Đang gọi cơm, hắn bị Phương Kỳ kéo đến ngồi bên cạnh Thạch Qua.

Phương Kỳ hướng Thạch Qua tươi cười chân thành chào hỏi: “Còn nhớ tôi không?”

“Phương Kỳ.”

“Wow, trí nhớ không tồi nha!”

Thạch Qua ngượng ngùng cười, sau đó đem tầm mắt chuyển đến người Trầm Hàn. Trầm Hàn đầu lưỡi đi lòng vòng, không được tự nhiên nói: “Cám ơn.”

Thạch Qua lắc đầu: “Nhìn thấy thuận tiện nên mua, tôi nghĩ anh sẽ thích.”

Trầm Hàn cũng hơi thành thực nói: “Tôi rất thích, trước giờ chưa có người nào tặng đồ như vậy cho tôi.”

“Anh thích là tốt rồi.”

Kế tiếp liền không nói chuyện nữa, không khí cũng trở nên xấu hổ.

Phương Kỳ nhìn hai người bọn họ, âm thầm cười nhạo. Không được, tình huống này xem ra chuyện tốt gần tới rồi. Trần Xuyên huynh, huynh tự cầu nguyện đi.

Sau đó Thạch Qua mở miệng hỏi: “Sau khi tan tằm có làm gì không?”

Trầm Hàn vừa nghe lời này đã cảm thấy không ổn, nói thẳng: “Có việc.”

Thạch Qua a một tiếng, biểu tình giống như không để ý.

Đột nhiên có một cô gái bước lại, đỏ mặt hỏi: “Trầm quản lí, nghe nói anh với tổng giám đốc ở gần nhà phải không?”

Trầm Hàn cười gật đầu: “Ai cũng biết mà.”

“Vậy tổng giám đốc đã quen với ai chưa. . . .”

“Thật có lỗi, anh ta không ở một mình.” Trầm Hàn không đợi đối phương nói xong liền trực tiếp dội một chậu nước lạnh.

Phương Kỳ ở một bên phốc một tiếng lập tức bị sặc, khụ khụ không ngừng, ho đến sắc mặt đỏ bừng. Thạch Qua vội vàng lấy khăn tay cho hắn, thân thiết hỏi: “Anh không sao chứ?”

Nữ nhân viên buồn bã rời đi. Trầm Hàn có vẻ thích thú, tiếp tục ăn cơm.

Phương Kỳ cũng ngừng ho khan chụp vai Trầm Hàn nói: “Cậu như vậy cũng quá không phúc hậu rồi đó?”

Trầm Hàn nhún vai: “Tôi đâu có nói sai. Trần Xuyên ở với OK mà.”

Phương Kỳ đỏ mặt hỏi lạnh: “Người ta làm sao biết cậu nói OK là con chó chó!”

“Đó không phải chuyện tôi nha, ai bảo người ta tự hiểu lầm.”

Thạch Qua không hiểu bọn họ đang nói cái gì, ăn cơm xong liền thu dọn, nói: “Quản lí từ từ ăn, tôi đi trước.”

Chờ Thạch Qua vừa đi, Phương Kỳ liền trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Tôi cảm thấy kì thực cậu vẫn còn để ý Trần Xuyên.”

“Bộ có sao?” Trầm Hàn nói xạo, hạ thấp giọng: “Tôi cũng vì muốn tốt cho cô gái kia thôi. Trần Xuyên không phải thích nam nhân à, thay vì để người ta chờ đợi trong vô vọng không bằng sớm một chút đánh vỡ mộng.”

“Được rồi, dù sao hai người các cậu đều thích chơi trò ép buộc.”

7. Chương 7

Tối nay Trầm Hàn trở về, vừa bước ra thang máy liền thấy OK chạy tới, căn góc quần hắn phát ra tiếng gừ gừ.

Trầm Hàn nghĩ rằng nó thấy mình nên hưng phấn, ngồi xuống tính vuốt ve nó, nhưng OK lại kêu một tiếng rồi quay đầu chạy về phòng. Trầm Hàn không hiểu nổi ý của nó, đứng tại chỗ bất động. OK thấy Trầm Hàn không đi cùng với mình, lại quay đầu trở về tiếp tục căn góc quần của hắn, hướng phòng kế bên dùng sức kéo đi.

Trầm Hàn nghĩ, không phải có chuyện gì rồi chứ? Hắn vội vàng hướng phòng Trần Xuyên chạy đến, gọi: “Trần Xuyên! Trần Xuyên!”

“Gọi gì mà như gọi hồn vậy!” Thanh âm Trần Xuyên có vẻ yếu ớt đáp lại. Trầm Hàn vội vàng chạy vào trong phòng ngủ của hắn, chỉ thấy Trần Xuyên chồm chồm nằm phát run, trên mặt đất còn có ô vệt*.

*thứ bắn thiu nôn ói ra

Fuck! Chắc chắn lại ăn ba cái đồ ôi thiu rồi!

Trầm Hàn bắt đầu dĩ nhiên nói: “Anh lại ăn cái gì nữa vậy!”

Trần Xuyên ủ rũ đáp: “Cháo.”

“Ăn cháo cũng có thể biến thành như vậy? Nói nghe coi cháo để hết mấy hôm rồi?”

“Hai hôm...”

“Mẹ nó, nào anh bị hỏng mắt rồi à! Tôi còn không biết hôm nay sao anh không đi làm, hóa ra là biến thành cái dạng như vậy à! Trong nhà có thuốc không? Ai, tôi quên mất, Trần Xuyên anh làm sao có thuốc chứ, chờ tôi một chút.”

Trầm Hàn quay về phòng mình, tìm một gói thuốc bột, đổ ra pha với nước, dùng chiếc thìa khuấy khuấy xong vòng qua về phòng bên cạnh bưng cho Trần Xuyên uống.

“Đợi chút nữa đi toilet xong là tốt rồi.”

Trần Xuyên khó có lúc đứng đắn nói tiếng cảm ơn.

Trần Xuyên yếu thế, Trầm Hàn liền khoa trương. Trầm Hàn hiện tại cảm giác vô cùng sung sướng, ai bảo Trần Xuyên nợ ân tình của mình chứ.

Lúc còn là người yêu, chiều cổ lẫn nhau là chuyện đương nhiên.

Nếu không phải người yêu, SORRY nha, ân tình này mời anh trả lại à!

Trầm Hàn vui sướng nói: “Lễ tình nhân vui vẻ. Í quên, không đúng, là đại tiện vui vẻ!”

Trần Xuyên nén giận đáp: “Tôi cũng chúc em vui vẻ.”

Trầm Hàn ngồi xuống ôm lấy OK: “Tối nay anh như vậy chắc không chiều cổ OK được, đêm nay OK ở với tôi.”

Trần Xuyên tiếp tục nhần nhịn: “Được rồi, chỉ cần em đừng ngược đãi nó.”

“Tôi sao lại đi ngược đãi chó chó!”

Trần Xuyên trong lòng thầm mắng. Fuck, vậy trước kia ai lấy OK ra uy hiếp tôi!

Uống vào ly nước pha thuốc của Trầm Hàn, Trần Xuyên liền buồn bực mấy ngày.

Chủ yếu là Trầm Hàn cái người này đặc biệt kiêu ngạo a, lập tức liền chộp cái việc này đến điều vô dương oai .

Chỉ mới trong một nháy mắt thôi, Trầm Hàn liền biến thành vĩ đại, còn mình tự nhiên trở nên bé nhỏ. Trần Xuyên hiện tại cũng không dám sẵn giọng với Trầm Hàn. Tóm lại chỉ có thể tóm gọn trong ba chữ: “Nợ ân tình”.

Hắn đang suy nghĩ nên dùng chút mưu kế đem cái ân tình quái quỷ này xóa bỏ.

Giữa trưa Trần Xuyên lên lầu ăn cơm, ngoài ý muốn thấy được Trầm Hàn. Trong lòng hắn hết kích động rồi ngạc nhiên, cuối cùng Trầm Hàn cũng dám đi lên ăn cơm rồi sao? Hắn vội vàng đi qua chế nhạo nói: “Khách lâu ngày không tới a, rốt cục không đi làm “sao” trong quần chúng nữa hả?”

Trầm Hàn không để ý tới hắn, bình tĩnh ăn, ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Nhìn tôi làm gì? Nhìn tôi anh có thể no sao?”

Trần Xuyên không biết sao tự nhiên cảm thấy xấu hổ, vội vàng đứng dậy đi ăn cơm .

Cách một hồi Phương Kỳ cũng bưng đồ ăn đi tới, nói với Trầm Hàn: “Tôi còn không biết làm sao ở nhà ăn nhân viên tìm hoài cũng không thấy cậu a, nguyên lai là trở về đây.”

Trầm Hàn hí hóp: “Bây giờ Trần Xuyên không còn là vấn đề nữa rồi, nhưng cái tên dưới lầu kia lại muốn mạng của tôi.”

“Làm gì đến mức đó nha.” Phương Kỳ cười cười, hướng Trần Xuyên ngoắc, ý bảo hắn lại đây ngồi.

Trần Xuyên đi tới, thấy Phương Kỳ đang rất vui liền hỏi: “Làm cái gì mà cười ngu quá vậy?”

Phương Kỳ đề thấp giọng: “Là cái tên Thạch Qua ấy, theo đuổi Trần đại mỹ nhân rất hăng say đó nha.”

Trầm Hàn hừ lạnh: “Phương Kỳ, ăn cơm của cậu đi!”

Trần Xuyên vừa nghe nói như thế, đầu óc vang vang ông ông, cánh tay run lên, tay run rồi giọng nói cũng run theo: “Vậy tiến triển đến giai đoạn nào rồi?”

Phương Kỳ nghĩ phản ứng này có vẻ tốt, liền tiếp tục nhanh tay đổ dầu vào lửa: “Bây giờ còn chưa biết tình huống phát triển thế nào, bất quá trước kia chuyện nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, tôi nói đúng không Trần Hàn?”

Trần Hàn tức giận mắng: “Chẳng lẽ cậu với bạn gái cũng chỉ đắp chăn bông ngày thơ ấu mà nói chuyện phiếm?”

Trần Xuyên trong lòng cũng không biết là tư vị gì. Tuy hắn cũng biết trước kia Trần Hàn rất bậy bạ, nhưng từ trong miệng người khác nghe được Trần Hàn cùng người này người nọ, cảm giác giống như bị mèo ở trong lòng dùng sức cào cào, không thích một chút nào.

Trần Xuyên nói với bản thân phải bình tĩnh. Không sao hết, dù gì bây giờ Trần Hàn cùng mình không còn bất cứ quan hệ gì, mình chẳng có lí do gì phải ghen. Nói vậy nhưng miệng hắn vẫn chua lét: “Vậy sao, trước kia tôi quen bạn gái lần đầu tiên gặp mặt cũng lập tức lên giường.”

Trần Hàn vừa nghe, liền cười lạnh: “Vậy không biết ai đã nói đem thân trong trắng giao tôi nha.”

Trần Xuyên không thèm để ý nói: “Đây không phải là có người thích nghe lời ngon tiếng ngọt sao?”

Trần Hàn muốn ói ra định đập bàn. Mẹ nó, mình đúng là đồ ngu, vậy mà lại đi tin lời hắn nói!

Bên kia Phương Kỳ cảm thấy không khí không ổn, nhanh miệng xen vào: “Hôm nay cơm này ăn ngon quá ta.”

Trần Hàn cùng Trần Xuyên mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, sau đó quay đầu nói: “Tôi nghĩ rồi, thật ra Thạch Qua cũng không tệ.”

Phương Kỳ một bên bị ánh mắt sáng trong suốt của Trần Hàn nhìn chăm chăm, một bên bị ánh mắt căm tức của Trần Xuyên chiếu tới, nội tâm run rẩy trán chảy mồ hôi lạnh. Hắn pha trò nói: “Thạch Qua đúng là không tệ thật, nhưng Trần Hàn cậu không suy nghĩ kỹ hơn sao?”

“Không cần suy nghĩ!” Trần Hàn thản nhiên đáp, ánh mắt muốn ra oai đảo qua Trần Xuyên.

Trần Xuyên biểu tình bình thản, giả bộ không thèm quan tâm, nhưng trong lòng khỏi nói có bao nhiêu ầm ục.

Trần Xuyên nín một bụng tức rất cục ở trong phòng làm việc bùng nổ. Hắn oán hận hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Trần Hàn, ngay cả Thạch Qua cũng không buông tha.

Lục thư ký cầm văn kiện đứng trước cửa đã lâu cũng không dám gõ cửa tiến vào.

Một hồi sau lại nhận được điện thoại của Phương Kỳ: “Trần lão huynh, tan tầm đi hát không?”

Trần Xuyên hiện tại làm gì còn tâm trạng đi hát, nói thẳng: “Không đi.”

Phương Kỳ thấp giọng thủ thủ: “Đừng nói tôi không báo trước với anh nha, Trần Hàn đã mời Thạch Qua đi rồi, rất dễ phát sinh chuyện không hay đó. Tuy nói Thạch Qua thật không tệ, nhưng giao tình của hai ta cũng không tầm thường a. Chỉ cần anh nói một câu, tôi lập tức đem quan hệ của hai người bọn họ rã bẻ gãy liền!”

“Cảm ơn nhiều, nhưng tôi không cần.” Trần Xuyên tiếp tục cật lực cự tuyệt.

Bên kia Phương Kỳ cũng bị hắn làm cho phiền, không kiên nhẫn đáp: “Vậy thôi được, tôi cũng không quan tâm, cứ mặc kệ Trần Hàn cùng Thạch Qua nắm tay nhau vui vẻ về đi.”

Trần Xuyên cúp điện thoại ngồi tự nghĩ. Nắm tay thôi mà, có gì ghê gớm đâu.

Nhưng nghĩ một hồi hắn lại cảm thấy phiền. Nắm cái móng chứ mà nắm a! Nghĩ tới hai tên khốn kia nắm tay nhau dung dăng dung dẻ hắn liền muốn đem dao tới chặt tay của bọn họ.

Trần Xuyên buồn rầu chống cằm, viết lung tung trên giấy. Tiếng đập cửa vang lên, Lục thư ký rót cục dám bước vào, nói: “Tổng giám đốc, ở đây có phần văn kiện cần anh ký tên.”

Trần Xuyên “a” một tiếng lấy bút kí, vung tay đem văn kiện trả lại cho Lục thư ký. Lục thư ký cầm văn kiện đi ra cửa liền nghe được tiếng kêu gào của Trần Xuyên, nghe có vẻ vô cùng thâm trầm.

Má ơi!!

Trần Xuyên như gặp quỷ nhìn chăm chăm tờ giấy trên bàn, tất cả đều là tên Trầm Hàn, bản thân mình vừa này vô thức viết ra.

Sau khi tan tầm, Trần Xuyên vẫn mặt dày đi hát.

Thật vất vả thư giãn một tí, đoàn người ai cũng tận tình nháo. Trần Xuyên một người ngồi một góc nghiêm túc giống như chiến sĩ lâm trận, ánh mắt của hắn chuyển qua Trầm Hàn, lúc này Trầm Hàn đang cùng Thạch Qua đang thân thân mật mật, hắn vừa nhìn đáy lòng khỏi nói có bao nhiêu buồn nôn.

Phương Kỳ nhìn thấy buồn cười, nói thầm: “Cái này nha, Trầm Hàn cũng chỉ là muốn chọc tức anh thôi. Cậu ta trốn Thạch Qua còn không kịp nữa là.”

Trần Xuyên hắc hắc hai tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười .

Thạch Qua cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Hắn không hiểu Trầm Hàn tại sao đột nhiên lại thay đổi, trở nên vô cùng thân thiện với mình. Hắn cũng không buồn nghĩ nữa, liền theo Trầm Hàn vui đùa.

Thạch Qua chọn bài “Vẫn cứ thích em” để chứng tỏ cõi lòng. Trầm Hàn cũng rất hào phóng cầm mic cùng hắn song ca, một bộ vô cùng thâm tình.

Trong lòng Trần Xuyên đứt cái phứt, cũng không quản Trầm Hàn cùng Thạch Qua đang hát hăng say, lấy tay cổ tình ẩn chuyển bài, sau đó quay đầu xin lỗi: “Thật ngại quá, tôi ẩn lộn nút. . .”

Đoàn người còn có thể nói gì?

Thạch Qua cảm thấy rất đáng tiếc , nhưng vẫn đáp “không sao”, tiếp tục cùng Trầm Hàn ngồi một góc chơi trò ong mật.

Trần Xuyên ánh mắt u oán nhìn chăm chăm Trầm Hàn. Phương Kỳ thấy hắn như vậy thật đáng thương, đưa mic qua bảo hắn hát đi.

Trần Xuyên hưng hăng cầm mic, chọn bài “Em thật nham hiểm” bắt đầu cất giọng rống.

Trầm Hàn hít một tiếng nói thầm, nham hiểm so ra vẫn kém anh!

Lúc trở về, chìa khóa xe của Trầm Hàn tự dưng tìm không thấy, sờ khắp túi toàn thân từ trên xuống dưới cũng không tìm thấy cái chìa khóa, có khi nào rơi ở trong phòng không ta?

Trước đó Trầm Hàn còn muốn chở Thạch Qua về, nhưng quay lại tìm cái chìa khóa phỏng chừng sẽ mất khá nhiều thời gian, tìm được hay không còn chưa biết. Bảo người ta đứng chờ cũng không tốt, vậy nên Trầm Hàn nói: “Tôi làm rơi mất chìa khóa, bây giờ phải quay lại tìm xem. Cậu gọi xe về trước đi, cũng đã trễ lắm rồi.”

Thạch Qua cảm thấy rời đi như vậy có điểm không cam lòng. Hôm nay có thể nói là ngày tốt, hắn đã thấy được một ít ánh rạng đông, hắn là phải thừa thắng xông lên mới đúng, vì thế giương cười đáp: “Tôi tìm với anh.”

“Thôi thôi.” Trầm Hàn đi vào KTV nói: “Cậu cứ trở về đi, tuần sau gặp.”

Thạch Qua đang tính bước theo vào, đột nhiên Phương Kỳ xông ra cản. Phương Kỳ cười tủm tỉm chụp vai hắn hỏi: “Cậu ở đâu, tôi tiễn cậu một đoạn.”

Thạch Qua mím môi không biết nói cái gì, nói cảm ơn liền đi theo Phương Kỳ lên xe.

Trần Xuyên nguyên bản còn rất buồn bực , vừa nghe Trầm Hàn đánh rơi chìa khóa liền vui vẻ trở lại.

Chủ yếu là Trầm Hàn ở trước mặt hắn cố ý nói muốn đưa Thạch Qua về nhà. Trong nhận thức của Trần Xuyên, đây là một loại mời gọi, hơn nữa là mời có ngụ ý. Lại nói, Trầm Hàn là một người không biết kiềm chế, nói không chừng xe chạy mới nửa đường lại muốn “chơi” trên xe. Nghĩ tới hình ảnh kia, lòng hắn liền thấy chua!

Trần Xuyên đi theo Trầm Hàn lên lầu tiến vào phòng, về mặt cổ quái trêu chọc: “Đưa tình thất bại rồi nhỉ.”

“Liên quan gì đến anh!” Trần Hàn cúi xuống xem dưới sô pha. “Kì vậy ta, rõ ràng mình không có đi qua chỗ khác, sao có thể biến mất vô lí vậy chứ?”

Trần Xuyên tiến lên đá cái mông đang nhếch lên của hắn: “Thôi đừng tìm nữa, sợ là rơi ở ngoài rồi. Cũng đã trễ thế này, ngày mai quay lại hỏi đi.”

Trần Hàn cũng nghĩ vậy, dù sao nhân viên phục vụ cũng sẽ quét dọn, bây giờ tìm cũng không được gì, đứng dậy vỗ vỗ tay đi ra ngoài .

Trần Xuyên lại cùng đi ra ngoài, hỏi: “Đi đâu thế?”

“Gọi xe!”

“Ngu ngốc, xe miễn phí đây sao không ngồi?”

“Tôi sợ ngồi bị lây trỉ!”

“Này uy Trần Hàn, giờ em muốn sao đây? Tôi chính là hảo tâm ở lại chờ em, đúng là người tốt bị xem thành người xấu!”

Trần Hàn quay đầu kinh ngạc một chút, cho là mình hoa mắt nhìn lầm rồi. Hắn dùng sức nháy mắt mấy cái. Má ơi! Trần Xuyên này là biểu tình gì!!?

Trần Xuyên mím môi, một bộ trẻ nhỏ chịu ủy khuất.

Trần Hàn đối với vẻ mặt như thế không biết làm sao, gãi gãi đầu sẵn giọng nói: “Vây đi thôi.”

“A?”

“Anh không phải muốn làm tài xế miễn phí sao?”

Trần Xuyên liền vui vẻ, quay chìa khóa xe uy phong lẫm liệt đi về phía trước. Trần Hàn đi theo phía sau hắn, cười thầm, Trần Xuyên sao anh có thể ngây thơ như vậy chứ?

Xe chạy một hồi lâu, Trần Hàn cảm thấy yết hầu ngứa, nhịn không được lấy thuốc hút. Trần Xuyên nhíu mày bực mình nói: “Sao bây giờ em còn chưa bỏ!”

“Giả bộ cái gì, làm như anh không có vậy!” Trần Hàn cầm tội chứng hộp thuốc lá trên xe quơ quơ, thuận tiện ném thuốc trên tay, từ bên trong rút ra một điếu ngậm vào: “Anh thực biết hưởng thụ, hút toàn thuốc xịn!”

Trần Xuyên đáp: “Bàn chuyện làm ăn cần dùng. Nói thật, em bỏ thuốc đi, không tốt cho sức khỏe.”

“Anh muốn tôi bỏ vậy anh cũng bỏ đi.”

Trần Xuyên nhìn hắn: “Được, quân tử nhất ngôn.

“Tứ mã nan truy.” Trần Hàn đáp lời, đột nhiên nở nụ cười. Hắn nhớ trước kia cũng từng cùng Trần Xuyên đấu cai thuốc, mỗi khi nhịn không nổi liền trốn trong phòng vệ sinh hút, thỉnh thoảng bị Trần Xuyên bắt gặp hai người liền đùa giỡn một chút.

Khi đó chúng ta đều ngây thơ, vậy nên tình yêu dù đơn giản nhưng vẫn hạnh phúc.

Sáng hôm sau Phương Kỳ sớm tỉnh mơ cầm cái chìa khóa qua, giả bộ nói: “Sorry nha, tôi không biết sao tự nhiên lại cầm nhầm chìa khóa của cậu.”

Trần Hàn lấy gối đầu đập hắn, sáng sớm cũng không để cho người ta yên. Hắn oán hận mắng: “Phương Kỳ cậu cứ giả bộ đi! Tôi biết cậu là Hán gian rồi, đúng là phản đồ, cậu cùng Trần Xuyên cấu kết với nhau làm việc xấu!!”

“Sai rồi sai rồi. Tôi làm Hán gian Trần Xuyên cũng không biết. Lại nói, hai người có làm gì chưa?”

“Làm gì là làm gì?”

“Trần Xuyên vẫn chưa làm gì? Ngày hôm qua hắn ăn nhiều dấm chua như vậy tôi không tin hắn hắt hắt một chút hành động cũng không có.”

“Có.” Trần Hàn tức giận hừ hừ “Chờ tôi xuống xe hẳn liền nói ân tình lần trước coi như trả xong xuôi!”

Phương Kỳ thở dài: “Trần Xuyên đồ heo này thiệt hết thuốc chữa. Cậu cứ quay lại nắm tay Thạch Qua cho rồi đi.”

“Cũng đúng! Nếu không phải cậu lấy trộm chìa khóa của tôi, không chừng tôi đã ngủ với Thạch Qua rồi!”

Phương Kỳ nhú mày: “Cậu thiệt hay giả vậy?”

Trần Hàn rời giường mặc quần áo lại đứng đắn nói: “Tôi nghĩ qua rồi, ở chung với Thạch Qua tôi cũng không có tổn thất gì.”

“Cậu không cần thật tình như vậy chứ.”

“Chẳng lẽ bắt chước cậu mỗi ngày sống trong thế giới internet?” Trần Hàn trợn mắt bước vào phòng tắm, chuẩn bị đánh răng.

Phương Kỳ gật gù: “Cũng đúng, có người bên cạnh cũng tốt. Cuộc sống, tình dục, tâm lý đều có thể thỏa mãn cậu.”

Trần Hàn nhổ ra bọt kem đánh răng nói: “Đúng chứ còn gì nữa, người so với tay phải dĩ nhiên tốt hơn. Nếu không người ta sản xuất búp bê bơm hơi* làm gì chứ?”

*cái này k giải thích chắc cũng hiểu, là búp bê ấy ấy đó mà.

Phương Kỳ vẫy vẫy tay: “Sớm biết cậu là người xem trọng chuyện ấy rồi. Ai, sao tự nhiên tôi cảm thấy thương xót Thạch Qua a.”

Trần Hàn súc miệng: “Đại nhân, vậy cậu cũng thương tôi đi. Bây giờ tôi cô đơn ban đêm tịch mịch khó nhin lắm đó.”

“Khó nhin thì chạy sang cách vách kia, người đàn ông mạnh mẽ kia có thể hòa tan cậu cả một đêm.”

“Tôi thà làm với gối còn hơn!”

Phương Kỳ phốc cười to ra tiếng: “Cậu giỏi lắm, nói không lại cậu. Để tôi đi nhìn thử xem Trần Xuyên dậy chưa.”

“Cần gì phải xem?” Trần Hàn đi tới vỗ vỗ vách tường, lập tức có vài tiếng vỗ đáp lại. “Nghe thấy không, hẳn tỉnh rồi.”

“Nha, phương pháp liên lạc này thật là tốt.”

Trần Hàn ha ha cười: “Tôi nói chứ cái tường này chắc làm bằng bùn quá. Mẹ nó, bọn xây nhà dám bớt xén nguyên vật liệu!!

8. Chương 8

Phương Kỳ đi mua đồ ăn sáng, thuận tiện gọi luôn Trần Xuyên tới, OK vẫy vẫy cái đuôi cũng chạy theo sau.

Trần Hàn nheo mắt nhìn OK, cái bộ lông của nó đều đã bết thành từng cục từng cục, xem ra đã hơn một tuần không tắm rửa rồi. Trần Hàn nhin không được mở miệng: “Đồng chí Trần, phiền anh từ nay về sau lúc đi tắm cũng đừng quên tắm rửa cho con của anh. Sao chỉ biết giữ cho mình sạch sẽ còn con mình thì để như mớ rác vậy?”

Trần Xuyên cắn bánh nướng đáp: “Không thấy tôi không rảnh à?”

“Không rảnh vậy anh cứ bỏ mặc nó như vậy đi. Nếu ai cũng giống anh chắc cửa hàng chăm sóc thú cưng bên ngoài đóng cửa hết rồi.”

“OK hết liên quan tới em rồi, em không cần lo chuyện bao đồng.” Trần Xuyên hừ lạnh.

Trầm Hàn im miệng, bực mình liếc xéo hắn vài cái rồi mới cầm sữa đậu nành nóng hồi lên uống.

Phương Kỳ nhìn hai người bọn họ có vẻ bình tĩnh lại mới quay đầu nói với Trầm Hàn: “Hôm qua lúc đưa Thạch Qua về tôi thuận tiện hỏi hắn hôm nay có muốn qua nhà cậu chơi không, hắn đã đồng ý rồi.”

Trầm Hàn phốc một cái phun hết sữa đậu nành khỏi miệng, lấy khăn tay lau miệng nói: “Cậu làm cái gì vậy! Chuyện quan trọng như vậy cũng không nói với tôi trước?”

Lời này vào tới tai Trần Xuyên liền trở thành Thạch Qua đối với Trầm Hàn rất quan trọng.

Trần Xuyên hai ba cái giải quyết xong bữa sáng, lau miệng, nghiêm mặt dắt OK đi về không thèm nói một tiếng.

Phương Kỳ chớp chớp mắt: “Hắn lại bị làm sao nữa vậy?”

“Ghen tị thôi.” Trầm Hàn nhàn nhã nói, trong lòng lại thầm vui vẻ. Rốt cuộc ai sẽ là người cúi đầu trước đây?

Thạch Qua đi bộ ở chỗ gần nhà Trầm Hàn. Hắn thật sự vui mừng, tùy tiện tìm đại một chỗ đi bộ thể nhưng lại tình cờ gần nhà Trầm Hàn làm cho hắn rất tin vào duyên phận của hai người.

Cái gọi là duyên phận tuyệt đối không tầm thường.

Phương Kỳ mở cửa ra, Thạch Qua chào hỏi vài câu liền đi vào bên trong thăm dò.

“Đừng có nhìn, cậu ta đang thay quần áo.” Phương Kỳ nhảy lên sô pha, ôm gối cười: “Đợi không kịp muốn nhìn luôn rồi sao?”

Thạch Qua có điểm xấu hổ, da mặt mỏng lập tức liền đỏ.

“Tôi vừa nói với Trầm Hàn cậu muốn tới, cậu ta liền phóng đi thay quần áo rồi. Trầm Hàn cái người này không cho phép mình lòi thôi ở trước mặt người khác.”

Thạch Qua hiểu rõ, gật đầu cười.

Vừa lúc Trầm Hàn cầm caravat lắc lư đi ra: “Vào đây đi, cứ tùy tiện xem như nhà mình của mình là được.”

Thạch Qua đứng dậy đi về phía hắn, đưa tay giúp hắn đeo caravat, thủ pháp vô cùng thành thạo.

Trầm Hàn nghi hoặc hỏi: “Trước kia không phải cậu không biết thắt caravat sao?”

“Luyện tập nhiều một chút là biết.”

Trầm Hàn lại bắt đầu phát bệnh cũ, nội tâm cũng bắt đầu mềm mại. Một người nguyện ý vì một người khác thay đổi nhiều như vậy chứng minh cái gì?

Chứng minh là người đó thật sự yêu bạn!

Thạch Qua chỉnh tốt caravat, ngẩng đầu lên cười với Trầm Hàn: “Tốt rồi.”

Nụ cười kia thật đẹp mắt làm Trầm Hàn một trận hoảng hốt. Hắn bắt đầu nghĩ, có lẽ ở chung với Thạch Qua cũng là một lựa chọn không tồi.

Điện thoại trong túi quần vang lên, Trầm Hàn hoàn hồn, cười xin lỗi với Thạch Qua rồi mới đi ra ban công nhận điện thoại.

Phương Kỳ núp ở trên sô pha ngón tay bay lượn ấn phím di động: Trần Xuyên anh thật hết thuốc chữa! Trầm Hàn sắp rơi vào tay giặc rồi, nếu anh không theo đuổi lại cậu ấy mau một chút thì thật sự sẽ xong xuôi đó.

Bên kia Trần Xuyên rất nhanh liền nhả lại: Thay tôi chúc mừng cậu ta.

Phương Kỳ buồn bực, thầm mắng mình nhiều chuyện .

Hắn vỗ vỗ sô pha bảo Thạch Qua ngồi. Thạch Qua bước lại ngồi xuống ở một bên.

Phương Kỳ đứng dậy rót cho hần ly trà: “Ấm tay.”

“Cảm ơn.”

Phương Kỳ lần nữa ngồi xuống, ấn bật bệ trên remote, quay đầu chăm chú nhìn Thạch Qua một chút, đột nhiên ghé sát vào người hần nói nhỏ: “Cậu thật sự thích Trầm Hàn đến như vậy?”

Thạch Qua nhất thời giật mình làm cho nước trà xông vào khí quản. Hần ho liên tục đến đỏ cả mặt.

Phương Kỳ cười to: “Phản ứng ghê gớm thật.”

Thạch Qua ngừng ho đứng lên nói: “Tôi muốn đi xem phòng.”

“Cứ tùy ý đi.”

Thạch Qua đứng dậy nhìn khắp nơi, đại khái là phòng do công ti sắp xếp nên cũng lớn, đồ đạc bày biện ngăn nắp, Trầm Hàn luôn biết cách xử lý phòng ốc gọn gàng. Hần chuyển tầm mắt sang hướng ban công, Trầm Hàn đang tựa vào trên lan can nói chuyện điện thoại, thỉnh thoảng kích động la hét vài câu.

Thạch Qua chờ Trầm Hàn cúp điện thoại mới bước lên trước: “Nhìn từ đây xuống dưới phong cảnh thật không tệ.”

“Ừm, đúng rồi. Buổi tối còn có thể xem cảnh đêm, đèn đóm nổi thành một đoàn rất đẹp.”

Thạch Qua lấy tay thỉnh thoảng vỗ lan can, nói: “Anh còn nhớ không, chỗ trước kia chúng ta ở cảnh đêm cũng rất đẹp.”

Trầm Hàn a một tiếng: “Đúng rồi, phòng thuê đó giá cũng đắt, bên cạnh còn có một cái công viên, chim hót hoa nở.”

“Đầu đường còn có một cửa hàng trà sữa, là loại trà sữa mà anh thích nhất, mỗi lần đi qua anh đều muốn mua.”

“Đúng đúng, bên cạnh nhà kia còn nuôi một con chó Nhật, mỗi lần nhìn thấy tôi nó đều cắn không ngừng.”

“Cũng không phải nha, ai bảo anh không có việc gì lại đi lấy thuốc đốt lông nó, nó vốn đã không có nhiều lông.”

Trầm Hàn rất ủy khuất nói: “Tôi chẳng qua chỉ muốn làm cho nó một bộ lông quần, tuy nhiên hiệu quả không tốt mà thôi.”

Thạch Qua khước miệng nhếch nhẹ, tâm tình khá tốt. Những chuyện cũ này làm cho mình cùng Trầm Hàn càng lúc càng xích lại gần.

Nói đến chút chuyện cũ, Trầm Hàn cũng rất hoài niệm. Lúc còn trẻ làm việc luôn không xem nặng nhẹ, miễn sao bản thân thích là được. Đánh nhau với bao nhiêu người, cặp kè với bao nhiêu người, tuyệt tình rồi lại si tình, quãng thời gian dám yêu dám hận rốt cuộc cũng đã trôi qua.

Trầm Hàn thấy mình có điểm bi lụy rồi, hần bắt đầu cảm thấy trở nên thành thực làm cho mình bị thiệt thòi nhiều lắm.

Trầm Hàn lấy ra thuốc hỏi Thạch Qua: “Hút không?”

Thạch Qua lắc đầu: “Không biết hút.”

Trầm Hàn lưỡng lự, vẫn đem thuốc thả lại trong túi quần, để người ta hít khói cũng không tốt.

Thạch Qua đột nhiên nói: “Anh có còn nhớ lúc anh ở trường hơn nửa đêm đều thức dậy nói anh yêu tôi không?”

Trầm Hàn cười: “Đó là tuyệt chiêu dụ cậu thôi.”

Thạch Qua cũng cười, nghĩ lại còn thấy xem thường chính mình, như vậy cũng bị chiêu trò vớ vẩn đó dụ được.

“Nói thật cậu chắc cũng có chút cảm động ha?” Đối với phương pháp theo đuổi người kiểu này Trần Hàn vẫn rất tự tin.

Thạch Qua thành thật đáp: “Ừ, lúc đó tôi cảm thấy anh rất dũng cảm, không sợ người ngoài đàm tiếu một đại nam nhân lại đi nói yêu với một nam nhân khác.”

“Lúc đó tôi còn tính dùng thêm nhiều chiêu nữa, đáng tiếc định lực của cậu không vững, nhanh như vậy đã bị tôi dụ rồi.”

Thạch Qua có điểm hứng thú: “Nói nghe thử một chút.”

“Ví dụ như tỏ tình trên radio, hay lúc cậu đang học thì sang ban của cậu ngăn miệng giáo sư, trực tiếp thông báo.Tôi đều nghĩ qua hết.” Trần Hàn nhảy ra vài bước, bắt chước giọng điệu lúc đó nói: “Giáo sư, xin cho tôi vài phút đồng hồ, chuyện này rất quan trọng, liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi. . . .”

Thạch Qua cười to, nụ cười vô cùng rạng rỡ, sau khi cười xong nói: “Chúng ta tiếp tục được không?”

“Hả?” Trần Hàn giả ngu: “Tiếp tục nói chuyện xưa?”

Thạch Qua lắc đầu: “Anh hiểu mà.”

Trần Hàn a một tiếng: “Công ty có quy định không cho phép nhân viên yêu nhau.”

“Tôi sẽ từ chức.” Thạch Qua đuổi sát, không cho Trần Hàn đường lui.

Nội tâm Trần Hàn đấu tranh một hồi bắt đầu có điểm buông lỏng. Được rồi, hẳn thừa nhận chính mình có chút động tâm, hẳn cũng có cảm giác muốn quay lại chuyện cũ. Nhưng lý trí nói với hẳn như vậy không được, rõ ràng không phải là yêu, chỉ là một loại hoài niệm, đến cuối có khi còn thương tổn Thạch Qua thêm một lần, cần gì phải làm như vậy?

Nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Thạch Qua, lời cự tuyệt lại không thể nói ra miệng.

Trần Hàn cắn răng: “Như vậy đi, chúng ta về suy nghĩ thật kĩ lần nữa xem có thật sự nên tiếp tục hay không.”

“Tôi thì không cần, một mình anh nghĩ thật kĩ là được rồi. Hai ngày đủ không?”

Trần Hàn cảm thấy tình huống này sao lại giống như lúc trước quá vậy? Chính là nhân vật chính thay đổi một chút, lời này vốn dĩ là mình nói với Thạch Qua.

Trần Hàn thực không cốt khí đáp: “Đủ rồi.”

Thạch Qua gật đầu: “Tôi chờ tin tức tốt của chúng ta.”

Bên trong Phương Kỳ kêu to: “Hey, các cậu muốn ra ngoài ăn hay là ăn ở nhà? Ở nhà ăn phải đi mua thức ăn đó.”

Trần Hàn phun một hơi: “VẬY RA NGOÀI ĂN ĐI.”

Thạch Qua cười: “Ừ, dù sao sau này cũng có thể thường xuyên ăn đồ do anh làm.”

Biểu tình Trần Hàn cương cứng, dưới đáy lòng thâm mắng. Fuck, chưa gì đã dám đoán rằng mình sẽ đáp ứng sao?

Trần Xuyên ở cách vách nghe lén vô cùng buồn phiền. Hẳn chưa bao giờ nghĩ tới Trần Hàn cùng tiểu tử này lại có nhiều kỉ niệm sâu đậm như vậy.

Lúc trước Trần Hàn theo đuổi mình cũng không có xài nhiều chiêu như vậy a! Con bà nó, quả nhiên trong lòng hẳn mình vẫn còn kém cái tên họ Thạch này!

Trần Xuyên vô cùng oán giận, nghĩ tới cảnh Trần Hàn sắp nhào vào lòng của người khác, hẳn lại cảm thấy vô cùng thê lương.

Hắn đứng dậy, lưng la lung lay đi đến sô pha, cước bộ thật sự không vững do ngồi nghe lén hồi lâu.

Hắn xoa chân, đầu óc nhanh chóng hoạt động trở lại. Phản ứng của mình hình như có chút quá lớn đi? Trầm Hàn muốn cùng bạn trai trước tái hợp lại là chuyện của cậu ta, mình cũng đâu cần quan tâm. Nhưng sao tự nhiên mình lại buồn muốn chết vậy chứ?

Trần Xuyên buồn rầu ôm gối đầu ngẩn người, một lúc sau đầu hắn lắc như trống bỏi. Trần Xuyên cảm thấy như vậy không được, hắn phải phân tích kĩ càng cái tình huống này.

Hắn hí hắt nghĩ không ra phải làm như thế nào, vì thế gọi điện cho thư ký Lục Trần. Phụ nữ đối với chuyện tình yêu có vẻ mẫn cảm, để cô ta phân tích thử xem. Lục Trần bên kia bất ngờ nhận được điện thoại, vô cùng kinh ngạc nói: “Giám đốc, có chuyện gì không?”

Trần Xuyên a a một hồi mới nói: “Cô không có bận gì chứ?”

“Không có, giám đốc anh muốn phân phó gì?”

Trần Xuyên nghĩ một hồi mới đáp: “Tôi muốn nói chút chuyện với cô. Lúc trước khi mới chia tay, kỳ thật tôi cảm thấy sau khi chia tay rất tốt. Một người tự do tự tại, cảm giác rất HIGH”

“Giám đốc, có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi, anh quanh co lòng vòng như vậy tôi rất không quen.”

Trần Xuyên nghiêng rằng: “Người đó muốn quen người yêu mới tôi liền cảm thấy thực tức giận, đặc biệt tôi rất muốn đem cái kẻ kia đánh cho một trận.”

“A, giám đốc, anh như vậy gọi là ghen.”

“Ghen cái gì mà ghen, tôi không phải chia tay với người đó rồi sao?” Trần Xuyên trực tiếp đem tin tức mình còn yêu Trầm Hàn đá ra khỏi đầu, hắn chết cũng không muốn tin mình vẫn còn tình cảm với Trầm Hàn.

“Vậy cho thấy kỳ thật anh vẫn còn yêu cô ấy.”

“Chó má!”

“Giám đốc, mời anh tiếp tục nói.”

“Kì thật tôi hi vọng người đó giống tôi vẫn duy trì độc thân, cô có hiểu hay không?”

“Hiểu được.”

“Tôi hi vọng người đó không cần nhanh như vậy liền bắt đầu yêu người mới.”

“Tôi biết.”

Trần Xuyên dưới đáy lòng tràn đầy chờ mong nói: “Vậy Tiểu Lục cô cảm thấy tâm trạng của tôi rất bình thường phải không?”

Trong điện thoại di động truyền đến hai chữ: “Biến thái.”

*nguyên bản là vạn vẹo, nhưng ta thấy khi nói tâm lí vạn vẹo cũng giống như tâm lí biến thái nên để vậy cho dễ hiểu.

“A?”

“Giám đốc tôi không phải tôi muốn nói gì anh, nhưng mà anh như vậy là rất không đúng, làm một người đàn ông anh cũng quá ích kỷ đi! Nếu anh đã không thương cô ấy, tại sao lại muốn cô ấy bảo trì độc thân, chẳng lẽ anh muốn cô ấy trở thành bà cô già? Tuy rằng sau khi chia tay tình nhân trở thành địch nhân nhưng anh cũng không thể ác độc như vậy.”

“”

Trần Xuyên cứng lưỡi nói không ra lời, hậm hực cúp điện thoại. Fuck, ai ích kỷ chứ. Được rồi, hắn thừa nhận chính mình ích kỷ, hắn không thích Trầm Hàn cầm tay người khác, dựa vào người khác, ôm người khác. Hắn muốn Trầm Hàn giống mình sống một cuộc sống đơn độc loạn thất bát tao! Dựa vào cái gì mình thì lẻ loi đêm dài đằng đẳng còn Trầm Hàn lại có thể ôm người khác lăn trên giường? Muốn làm vậy hả, không có cửa đâu!

Tóm lại, Trầm Hàn muốn tìm người yêu mới, một năm sau. . . Không đúng, là ba năm sau mới tính đi!

Màn ảnh chuyển đến đầu bên kia — Thế công của Thạch Qua liên tục tăng mạnh!

Bọn họ đi ăn nhà hàng Ấn Độ. Phương Kỳ nói muốn ném thử đồ lạ, Trầm Hàn cũng rất hứng thú, Thạch Qua dĩ nhiên cũng không từ chối.

Phương Kỳ nghĩ thầm, cái loại chuyện theo đuổi người khác này hẳn thật sự không thể làm, quá mất tự tôn rất không chủ kiến rồi! Xem chừng Trầm Hàn nói đi hướng Đông Thạch Qua cũng không dám đi hướng Tây a.

Chắc chắn, sức mạnh của tình yêu thật lớn, lòng tự tôn cũng có thể vứt bỏ rồi!

Kỳ thật bọn họ cũng không có thói quen ăn đồ Ấn Độ. Thức ăn Ấn luôn cho đủ loại gia vị, vừa cay lại vừa chua, Trầm Hàn tuy có thể ăn cay nhưng những hương vị này này nọ cũng làm cho hắn cảm thấy là lạ.

Sau đó Thạch Qua gọi cơm rang Ấn Độ cho mình. Trầm Hàn ném thử, hương vị cũng không tệ lắm, vậy nên liền chuyển tâm ăn cơm rang .

Phương Kỳ làm cái bóng đèn theo chân bọn họ nói cười giả lả, cười nói: “Cái nước Ấn Độ này, bọn họ ăn cơm đều lấy tay bốc, ăn cà ri cũng lấy tay trộn cà ri với cơm rồi bốc ăn.”

Trầm Hàn tròn trĩnh mắt tức giận hừ lạnh: “Câm miệng giùm cái, không thấy người ta đang ăn cơm sao!”

Phương Kỳ hớn hỏ nói: “Nhiều người đúng là điên thiệt, đều đi Ấn Độ du lịch. Tôi nói chứ ra đường chỉ thấy bò chạy rông, còn cái con sông Hằng nổi tiếng kia thì càng không cần phải nói, lâu lâu dạt tới một cỗ thi thể.”

Trầm Hàn nghiêng răng, ném đũa: “Không ăn nữa.”

Thạch Qua cười: “Cũng không thể chỉ nhìn mặt ngoài. Ở bên đó văn hóa Phật giáo lưu truyền lâu đời, lăng Thái Cơ* cũng thường xuyên xuất hiện ở trong phim ảnh, anh phải đi tham quan mới thấy được vẻ đẹp của nó.”

*lăng Taj Mahal

Trầm Hàn hỏi: “Cậu đi qua đó rồi sao?”

“Không có, đọc trên sách thôi, anh muốn đi không?”

Trầm Hàn nghĩ nghĩ: “Có thời gian cũng có thể đi chơi.”

“Anh muốn đi tôi có thể đi cùng anh.” Thạch Qua cười híp mắt nói.

“Đi làm gì? Giẫm cứt trâu?”

Trầm Hàn ném đũa về phía Phương Kỳ, mắng: “Ấn Độ bộ có thù với cậu à!”

Phương Kỳ nhặt đũa lên: “Tôi chỉ là ăn ngay nói thẳng.”

Bên kia Thạch Qua lại hướng phục vụ gọi pho mát đồ uống, đưa cho Trầm Hàn, nói: “Có thể giúp bớt đầy bụng, sữa của Ấn Độ mùi vị cũng rất tốt.”

Trầm Hàn cảm ơn tiếp nhận.

Thạch Qua lại tiếp tục nói: “Anh muốn đi nơi nào, tôi liền cùng anh đi nơi đó.”

Trầm Hàn thiếu chút nữa bị sặc chết, bên kia đũa của Phương Kỳ cũng trực tiếp rơi. Hắn cúi người nhặt chiếc đũa, thuận tiện vuốt cánh tay đã nổi đầy da gà.

Người đọc sách a người đọc sách, quả nhiên là có bệnh.

9. Chương 9

Sau khi ăn cơm xong Phương Kỳ đi về, Trầm Hàn rốt cuộc chịu không nổi tinh thần văn nghệ của Thạch Qua.

Trầm Hàn cũng có chút xấu hổ, hắn không biết nói cái gì mới tốt. Nhớ năm đó lúc mình theo đuổi Thạch Qua tinh thần không ổn định không biết có lấy qua cho hắn không? Trầm Hàn không khỏi nghĩ, không phải là Thạch Qua trả thù mình đó chứ

Thạch Qua nhìn ra Trầm Hàn không được tự nhiên, cũng không muốn làm cho Trầm Hàn khó xử, bèn nói có việc phải đi trước.

Trầm Hàn dưới đáy lòng hoan hô vạn tuế, mặt ngoài vẫn ra vẻ đứng đắn cười đáp: “Đi đường cẩn thận, ngày mai gặp.”

Thạch Qua cười cười: “Đừng quên hai ngày sau cho tôi câu trả lời thuyết phục.”

Nụ cười của Trầm Hàn cứng lại, hữu khí vô lực đáp: “Được rồi.”

“Vây bye bye.”

“Bye.”

Thạch Qua vừa đi Trầm Hàn liền phấn khởi. Tiếp theo mình phải đi đâu đây?

Chắc, đi shopping cũng không tệ.

Mua mấy bộ đồ mới với vài đôi giày cũng được lắm.

Lúc đi shopping Trầm Hàn phát hiện tất cả cửa hàng đều chuyển sang bán thời trang mùa xuân rồi, một mùa xuân nữa lại chuẩn bị đến.

Lúc chạng vạng mặt trời lặn, gió thổi qua thật lạnh.

Trầm Hàn nhìn đồng quần áo mình mua hơi bị nhiều, cảm thấy hình như mua không đúng lúc. Tiết trời lạnh cũng phải chờng một tháng nữa, hiện tại mua ba cái đồ này cũng chỉ có thể treo trong tủ để ngắm.

Trầm Hàn ngậm điều thuốc đi trên đường lớn, ngẩng đầu nhìn thấy trên tường có quảng cáo hút thuốc có hại cho sức khỏe, nghĩ nghĩ một hồi rồi đem thuốc dụi tắt.

Trầm Hàn thật ra cũng muốn cai thuốc, cái thứ đồ chơi này vừa tổn thương thân thể lại phí tiền, nhưng thuốc lá cùng thuốc phiện giống nhau, khó cai vô cùng.

Bảo đàn ông cai thuốc là chuyện không tưởng a!

Ra thang máy hướng cửa nhà mình đi đến, Trầm Hàn đưa tay lấy chìa khóa. Hắn dừng lại một chút, nhanh thả gói đồ to trong tay xuống, sờ khắp toàn thân cũng không nghe được tiếng leng keng. Trầm Hàn cảm thấy vô cùng thất bại nguyên rửa, mẹ nó, đi ra ngoài lại quên mang chìa khóa theo!

Trầm Hàn tức giận tung chân đá cửa mấy cái, cúi thắt lưng suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ.

Hắn mím mím môi, thăm dò nhìn nhà bên cạnh của Trần Xuyên. Hắn nhớ ban công của hai nhà rất gần, đoán chừng chỉ có vài chục cm, nhảy qua một cái chắc là được.

Nghĩ như vậy Trầm Hàn liền đi gõ cửa, mang theo biểu tình “lão tử qua nhà anh là vinh hạnh của anh”.

Trần Xuyên mở cửa, nhìn thấy Trầm Hàn liền có chút kinh ngạc: “Làm sao thế?”

“Tôi mượn nhà anh đi nhờ một chút.”

“Cái gì?”

Trầm Hàn không rảnh đếm xỉa tới hắn đang ngây ngốc, một đường nghênh ngang bước vào, rất nhanh băng qua phòng khách thẳng đến ban công, quả nhiên, khoảng cách chỉ có một đoạn ngắn. Trầm Hàn hành động mau lẹ lập tức bò lên lan can, Trần Xuyên nhìn thấy thiếu chút nữa sợ choáng váng, hắn vội vàng xông lại ngăn cản thì Trầm Hàn đã nhảy sang ban công phòng bên.

OK chạy tới, muốn từ hướng đối diện nhảy xuống. Trần Xuyên nhanh tay lẹ mắt chặn nó lại. Sắc mặt hắn hết sức khó coi, tức giận hét: “Mẹ nó! Em liều mạng nhỉ! Không nhìn một chút xem đây là tầng mấy!?”

“Có ngã xuống đâu!”

“Ngã xuống thì còn nói làm gì nữa!”

“Anh quản được tôi chắc!”

“Tôi thảo! Chuyện này tôi sao có thể không quản? Em mà ngã xuống người khác không biết lại tưởng tôi mưu sát!”

Trầm Hàn thiết một tiếng đẩy ra cửa kính ở ban công, sau đó hắn mới xấu hổ phát hiện cửa ban công phòng mình đã bị khóa.

Trầm Hàn quay đầu nhìn Trần Xuyên sắc mặt đang xanh mét, tròn mắt xoay chuyển, không biết phải mở miệng nói với hắn mình bị nhốt ngoài cửa làm sao. Vừa rồi mới cãi nhau với hắn nên bây giờ thật khó nói.

Trần Xuyên nhìn Trầm Hàn, neho mắt lại, nhìn hành động của hắn liền hiểu được một hai phần.

Trần Xuyên hai tay ôm ngực, nói: “Cửa bị khóa rồi phải không?”

Trầm Hàn cắn môi ừ một tiếng, thanh âm kéo dài, có điểm làm nũng.

Mỗi lần đuối lý đều thích dùng cái chiêu này!

Trần Xuyên lười mở miệng mắng Trầm Hàn, nói: “Đợi chút” rồi xoay người vào phòng, thuận tiện đem OK không an phận nhốt vào trong, lục đục cả buổi mới tìm một sợi dây thừng thô to vớt ra cho Trầm Hàn bảo buộc vào.

Trầm Hàn kinh hãi: “Anh làm gì vậy?”

“Em thì biết cái gì! Ở trên cao dùng cái này mới an toàn! Mau buộc vào rồi leo qua đây!”

Trầm Hàn bĩu môi cảm thấy Trần Xuyên chuyện bé xé ra to. Nếu thật sự ngã xuống thì dây thừng này cũng vô dụng. Thế nhưng Trầm Hàn vẫn ngoan ngoãn cột lên dây thừng lên người, trèo trở lại.

Chờ Trầm Hàn đứng ở trên mặt đất rồi Trần Xuyên mới yên tâm. Hắn hừ hừ mấy tiếng xoay người vào nhà.

Trầm Hàn sờ sờ cái mũi đi vào theo. Trần Xuyên đá mấy tờ báo nói: “Tùy tiện ngồi đi. Đã muộn thế này thợ mở khóa chắc cũng tìm không được, đợi mai hẵng tính.”

Trầm Hàn không khách khí ngồi lên sofa: “Nói trước nha, tôi chưa từng nói muốn ở nhà của anh, là anh mời tôi thôi!” Sau đó ánh mắt chuyển đến bàn trà, cúi người duỗi ngón tay miết một cái: “Mẹ nó, sao nhiều bụi quá vậy! Anh đúng là đồ heo lười ở dơ!”

Trần Xuyên bước lại mở cửa đem OK thả ra. OK rất nhanh chạy qua chỗ Trầm Hàn, hai chân đạp một cái nhảy lên sofa, hưng phấn cọ lên người Trầm Hàn.

Trầm Hàn ôm nó, cảm thấy sạch sẽ hơn so với buổi sáng, xem ra Trần Xuyên đã tắm cho nó.

Trần Xuyên ở bên kia tâm trạng không ổn định. Sao mình lại đi nuôi cái loại chó ăn cây táo rào cây sung vậy chứ, chưa từng thấy nó hưng phấn với mình như thế!

Trần Xuyên ở bên kia ngồi xuống, nói: “Chơi vui lắm à?”

“Ừ.”

Trần Xuyên giọng điệu cẩn thận mang chút kích động hỏi: “Hai người quay lại rồi?”

“Có quay lại hay không thì sao?” Trầm Hàn trông có vẻ như đang toan tính gì đó, tay chống cằm, cặp mắt phượng nhìn Trần Xuyên cảm khái: “Nói chứ cảm giác được người ta theo đuổi cũng rất thích!”

Trần Xuyên càng nóng nảy: “Vậy rốt cuộc có quay lại hay không!?”

“Liên quan gì đến anh? Sao anh càng lúc càng bà tám vậy?”

Trần Xuyên chán nản ngậm miệng. Xem ra Trầm Hàn có vẻ muốn cùng tên kia quen lại rồi. Mẹ nó, làm cái gì mà nhanh quá vậy, Thạch Qua không phải vừa mới tới vài ngày sao? Fuck, đúng là cái đồ không biết xấu hổ! Trần Xuyên dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Trầm Hàn.

Trầm Hàn chơi với OK một hồi quay đầu hỏi: “Buổi tối ăn cái gì?”

Trần Xuyên thu lại đường nhìn, tiếp tục trừng, cố tình muốn để Trầm Hàn biết mình thực buồn bực.

Trầm Hàn nghiêng mắt nhìn hắn: “Anh trừng tôi làm gì?”

“Không, mắt tôi bị chớp!” Trần Xuyên thu hồi tầm mắt phát ra âm thanh trong mũi sau đó hung hỏ đứng dậy đi mở tủ lạnh. Bên trong tủ lạnh trống trơn. Trần Xuyên ngẩng đầu nói: “Gọi đồ ăn bên ngoài đi.”

Được rồi, đồ ăn Lý Ký đã lâu tôi chưa ăn, thật tưởng niệm a!

“ ”

Tôi có thể nói lại không, Trầm Hàn em xuống bếp đi! Trần Xuyên dưới đáy lòng hò hét, tôi tưởng niệm đồ ăn của em làm a!

Đương nhiên Trần Xuyên làm sao có thể nói lời mấy lời mất mặt như vậy, hắn chỉ có thể ở đáy lòng thầm rống, rốt cuộc vẫn ngoan ngoãn đi ra ngoài gọi điện thoại.

Hai người mặt đối mặt ngồi trên bàn ăn cơm. Trần Xuyên làm bộ nói: “Vậy sau này Thạch Qua sang ở cùng em à?”

“Hả? Thôi nói sau đi.”

“ Nói sau? Lấy tính tình của em không phải nên ở chung sao?” Lời này Trần Xuyên nói đến nghiêng rằng nghiêng lợi. Tính ở chung à? Lão tử qua đốt nhà mấy người!

Trầm Hàn cắn đũa nghĩ một lát nói: “Tôi cũng chưa có quyết định. Dù sao cũng phải suy nghĩ kĩ một chút, đỡ phải ở chung chưa được bao lâu lại chia tay.”

“Vẫn chưa quay lại?” Trần Xuyên ánh mắt tỏa sáng.

“Ngày mốt mới trả lời cậu ta.”

“ ”

“Vậy em nghĩ như thế nào?”

“Cậu ta cũng không tệ a”. Trầm Hàn dứt miếng cơm vào miệng, nhai nuốt xong mới nói tiếp: “Cảm giác khi ôn lại chuyện cũ rất tốt.”

Không tệ cái con khỉ!

Trần Xuyên dùng sức chọc cơm trong bát: “Em phải nghĩ kĩ lại, không phải ai cũng dễ hầu hạ như tôi đâu.”

“Hóa ra anh còn đem tôi xem như ôsin à!” Trầm Hàn tức giận: “Việc này không mượn anh lo lắng. Thạch Qua thế nào tôi là người rõ ràng nhất.”

Trần Xuyên lập tức không nói nữa. Hắn thật muốn rống vào mặt Trầm Hàn kiểu như “Tôi sẽ không cho phép em cùng hắn sống thoải mái!”, nhưng phát hiện mình không có quyền gì, vì vậy chỉ có thể tiếp tục buồn bực.

Mượn chút nữa là đến vấn đề ngủ. Phòng trống thì có nhưng mà không có chăn. Cũng không thể trách Trần Xuyên, một người đàn ông trưởng thành đâu có rảnh đến mức đi nhớ rõ trong nhà có bao nhiêu cái giường bao nhiêu cái chăn, trên cơ bản bản thân mình đáp đủ là được.

Hắn có điểm xấu hổ nhìn Trầm Hàn. Trầm Hàn trầm mặc thờ dài nói: “Vậy chung giường đi.”

Nhiều năm như vậy đều ngủ như thế còn bày đặt kêu ca cái gì.

Trầm Hàn thoải mái cởi quần áo lên giường.

Trần Xuyên lúng túng hồi lâu mới trèo lên giường, nằm thật quy củ không dám nhúc nhích, rất sợ chạm vào Trần Hàn.

Trần Hàn thiết một tiếng dưới đáy lòng giờ ngón giữa, tôi cũng không ghét bỏ anh anh lại dám ghét bỏ tôi! Trần Hàn trở mình mặc kệ hấn, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Đáy lòng Trần Xuyên ngũ vị tạp trần, nghĩ xem cách lần ân ái gần nhất đã bao lâu rồi. Hấn sợ đụng đến Trần Hàn sẽ “nóng trong người”, sau đó thật sự giở trò với Trần Hàn thì mình coi như xong.

Ân ái với người yêu cũ gọi là gì?

Yêu đương vụng trộm.

Nếu người yêu cũ không đồng ý?

QJ. *Cưỡng gian

Trần Xuyên cuối cùng vẫn nhịn không được, chủ yếu là Trần Hàn không ngừng lấn vào trong lòng hấn, còn thường xuyên cọ cọ. Cái này cũng tốt lắm, trong lòng người nào đó xuất hiện dâm niệm thì lá gan liền lớn, không thêm để ý mọi việc nhào lên trên.

Trần Xuyên cho rằng Trần Hàn đang quyến rũ hấn.

Lúc môi kề nhau Trần Hàn còn nhắm hai mắt, không có hồi đáp Trần Xuyên. Hôn đến tởm nhạt vô vị hấn liền xấu xa cắn môi của Trần Hàn, hai tay không an phận sờ lên lồng ngực của Trần Hàn, cứng cáp mà cũng rất cơ bắp, xem ra luyện tập rất chăm chỉ đây. Hấn vuốt ve một cách dâm tà ý đồ muốn sờ cho Trần Hàn tỉnh.

Trần Hàn mơ hồ cảm thấy bị quỷ áp thân rồi, giật giật mấy cái, muốn đem thứ trên thân đẩy ra, thế nhưng tay lại bị người cầm, rốt cục cảm thấy không được bình thường mới khó khăn mở mắt ra. Trong bóng đêm gương mặt Trần Xuyên to đùng hiện ngay trước mặt.

Trần Hàn chưa kịp hiểu đây là tình huống gì, ngơ ngác hỏi: “Anh làm gì thế?”

Trả lời hấn là một phen hôn thật sâu. Trần Xuyên rất là hiểu cái chân lý hành động hữu dụng hơn lời nói. Theo bản năng Trần Hàn vẫn đáp lại hấn, hôn một hồi Trần Hàn mới cảm thấy không được bình thường, bên dưới có cái gì đó đó, lúc hiểu được đây là cái gì thì hấn cũng thanh tỉnh! Fuck, cái tên này hóa thú rồi!

Trần Hàn không nói hai lời một quyền đánh qua. Trần Xuyên bất ngờ từ trên giường lăn xuống đất, rầm, tiếng vang thật lớn.

Trần Xuyên nhảy dựng lên hồn hển kêu: “Em làm gì cái gì vậy!”

“Đồ điên, anh mới là muốn làm cái gì ấy! Anh cũng ngon quá ha, thừa dịp lão tử ngủ liền giở trò!” Khó trách hôm nay tốt bụng như vậy cho mình ở nhờ, hóa ra là có chủ ý này!

Trần Hàn cảm phần vén chăn lên, đứng dậy mặc quần áo.

Bên kia Trần Xuyên nóng nảy, mẹ nó dục hỏa đều bị khơi mào tự nhiên lại trở mặt rồi! Hấn kéo quần áo Trần Hàn ném xuống đất, nói: “Khốn kiếp là em cọ lên tôi mới phản ứng!”

Trần Hàn ha một tiếng: “Lão tử trước giờ vẫn ngủ như vậy!” Hấn hí mắt nói: “Trước kia tôi động thể nào cũng không thấy anh nửa đêm phát xuân a. Tôi nói chứ sao đêm nay anh tự nhiên nhạy cảm quá vậy?”

“Tôi hôn không phải em cũng đáp lại à!” Trần Xuyên nổi giận, “Em không có cảm giác thì đáp lại làm cái gì, cùng tôi hôn một hồi lâu hiện tại mới cự tuyệt, đừng có giả bộ làm ra vẻ như vậy!”

Động tác mặc quần áo của Trần Hàn dừng lại: “Thật xin lỗi, vừa rồi hoàn toàn là theo bản năng mới đáp lại, anh đừng nghĩ nhiều quá.” Trần Hàn a một cái, không biết sống chết nói: “Tôi cứ tưởng anh là Thạch Qua a.”

Có đồ vật gì đó nổ trong đầu Trần Xuyên. Trần Hàn còn chưa kịp có phản ứng đã bị hấn áp lên giường.

Ánh mắt Trần Xuyên có điểm rét lạnh, mím môi kéo quần áo Trần Hàn. Trần Hàn cũng không chịu khuất phục phản ứng, mẹ nó, dám dùng vũ lực với lão tử?

Trầm Hàn nâng chân dùng sức đập một cái. Trần Xuyên không đề phòng, bụng bị đập trúng, Trầm Hàn thừa dịp lập tức xoay người thuận tiện đem Trần Xuyên đè dưới thân .

Trần Xuyên hận đến nghiến răng, ngẩng đầu lên đập thật mạnh lên cằm Trầm Hàn. Trầm Hàn bị đau một chút, Trần Xuyên nhảy lên lấy lại vị trí chủ đạo, hấn ngồi ở trên đùi Trầm Hàn, hai tay gắt gao nắm chặt hai tay đang giãy dụa của Trầm Hàn.

Trầm Hàn thấy vô vọng, thở phì phò nói: “Lão tử không chơi với anh!”

Trần Xuyên tức sùi bọt mép: “Em cho rằng tôi đang giỡn chơi với em à!”

Trầm Hàn ánh mắt vô tội, nói: “Trần Xuyên, cường gian không phải trò gì hay, thương tổn thân thể không nói còn thương tổn cảm tình, anh nói xem đúng không?”

Trần Xuyên nhìn hấn một hồi, ánh mắt ảm đạm, buông hấn ra xoay người đi vào phòng tắm.

Trầm Hàn nằm một hồi, nghe tiếng nước trong phòng tắm, bĩu môi nghĩ, thật sự là nghiệp chướng .

Đương nhiên, Trầm Hàn không dám nằm trên giường kia nữa, mắc công Trần Xuyên lại thú tính bưng bưng làm chuyện bậy bạ, nếu thật sự hấn bị làm cho hưng phấn thì không phải nói một hai câu là có thể giải quyết . Trầm Hàn suy nghĩ một chút rồi mở tủ quần áo của Trần Xuyên tìm áo banh tô trùm kín người ngồi xem ti vi trên sofa.

Trần Xuyên đi ra, không nói một tiếng lên giường ngủ.

Không ngoài dự đoán, Trần Xuyên bị cảm.

Mùa đông tắm nước lạnh không tránh khỏi cảm mạo.

Hấn hất xì ôm khăn giấy vào công ty, chào hỏi với cấp dưới cũng không phát ra được chữ nào .

Trầm Hàn vui trên nỗi đau của người khác. Bị cảm cho đáng đời anh! Ai bảo hơn nửa đêm không chịu an phận!

Cũng chưa được bao lâu Trầm Hàn lại ngồi không yên. Thật ra hấn bị cảm cũng do mình làm hại, kỳ thật ngày hôm qua lấy tay giúp hấn một chút cũng đâu có gì, nhưng nếu thật sự phải làm như vậy thì rất xấu hổ .

Trầm Hàn lục tung tủ tìm thuốc trị cảm, đút vào túi tự mình bước lên lầu đưa cho Trần Xuyên, vừa vặn còn có thể xỉ vả hấn!

Trầm Hàn tâm tình rất tốt, vuốt thuốc cảm trong túi đi đến văn phòng tổng giám đốc. Lục thư ký không ngồi ở ngoài, hấn trực tiếp đẩy cửa, sau đó động tác dừng, biểu tình cũng cứng.

Lục Trần tự tay đút thuốc cho Trần Xuyên, bộ dáng tiểu tâm dục dục, sau đó nhẹ giọng nói: “Tổng giám đốc uống nước.”

Trần Xuyên tiếp nhận nước, ngửa đầu uống một ngụm, đem thuốc nuốt xuống.

Trầm Hàn không hé răng, đóng cửa đi trở về.

Đi qua hành lang thuận tiện đem thuốc trong túi ném vào thùng rác, sau đó chạy đến văn phòng Phương Kỳ, Phương Kỳ vẫn đang mê mẩn chơi game như cũ.

Trầm Hàn không khách khí ngồi lên bàn làm việc, ôm ngực lắc lư đôi chân thon dài.

Phương Kỳ nhìn hấn một cái, lại phát bệnh nữa rồi, thần sắc không đúng tư thế không đúng khí tức không đúng. Hấn thoát game, hỏi: “Lại bị sao nữa?”

Trầm Hàn quay đầu mắng: “Cậu nói xem Trần Xuyên có phải là trẻ con không, uống thuốc cũng phải cần người khác đút!”

“Hả?”

Trầm Hàn hừ hừ nói: “Tôi rất cuộc hiểu được vì sao hấn muốn tìm thư ký tương mạo xinh đẹp!”

Phương Kỳ nửa ngày mới phản ứng lại, hóa ra là ghen tị a. Hấn cười to: “Cậu ăn dấm chua cũng quá chậm đi, Lục thư ký theo Trần Xuyên được hai năm rồi.”

“Trước kia tôi không hề nhìn ra hai người bọn họ có vấn đề nha, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy được!”

“Bắt gian tại giường?” Phương kỳ cảm thấy hứng thú.

“Vậy thì không, nhưng cũng không khác cho lắm!” Trần Hàn phần hện nói.

“Cho dù bắt được cũng không phải chuyện của cậu nha, hai người không phải là chia tay rồi sao? Lại nói cậu mới cùng Thạch Qua có vấn đề đó.”

“Đó là hai việc khác nhau biết chưa! Tôi cùng Thạch Qua nhiều nhất mới bắt đầu phát triển tình cảm. Cái tên Trần Xuyên kia có lẽ cùng Lục Trần qua lại từ lâu rồi, phỏng chừng đã sớm lên giường từ tám trăm năm trước luôn rồi ấy chứ!” Trần Hàn càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này thật lớn, nếu không sao Trần Xuyên lại thoải mái nói chia tay với mình như vậy? Nguyên lai đã sớm có người khác rồi!

Phương Kỳ vỗ đầu hấn: “Cậu đừng suy nghĩ lung tung, Trần Xuyên là cong mà.”

“Cái tên đó bị trêu đùa một chút không phải liền ngạnh lên sao? Fuck, ngày hôm qua tôi có sờ sờ mấy cái hấn liền phản ứng rồi, ý chí cũng mẹ nó quá bạc nhược đi!”

Phương Kỳ mừng rỡ hỏi: “Ngủ chung à?”

“Không, cửa bị khóa nên mới qua nhà hấn ngủ một đêm, nào biết nửa đêm hấn lại giở chứng.”

Phương Kỳ càng vui vẻ: “Cậu bị cưỡng gian rồi?”

“Hấn vẫn chưa đạt được ý định đâu!” Trần Hàn tức giận mắt trợn trắng: “Cậu có phải ước gì tôi đã bị hấn thượng hay không?”

Phương Kỳ vô tội, cười ha ha nói: “Tôi cũng vì tốt cho cậu thôi. Tôi cảm thấy cậu ở cùng một chỗ với Thạch Qua nhất định sẽ hối hận, đến lúc đó lại làm tổn thương Thạch Qua, tự đứng đi làm chuyện phiền toái như vậy làm gì chứ?”

10. Chương 10

Trần Hàn quay về văn phòng, vẽ mặt rồi rầm.

Nếu ngày hôm qua mình “chịu” Trần Xuyên, đem cưỡng dâm biến thành thông dâm, có lẽ tình huống bây giờ sẽ khác, Trần Xuyên có khi sẽ chuyển đồ đặc quay về ấy chứ. Trần Hàn ảo não, tối hôm qua đúng thật là thất sách, có bậc thang đặt sẵn thì đi xuống đi, làm giá cái gì không biết!

Kỳ thật nhiều ngày trôi qua như vậy, Trần Hàn cảm thấy vị trí của Trần Xuyên trong lòng mình rất lớn, nhưng nếu muốn mình xuống nước trước lại là chuyện không có khả năng, mình vẫn còn cần chút mặt mũi. Hơn nữa không biết Trần Xuyên nghĩ thế nào, nếu mình khi không đầu hàng trước mà tên kia không đồng ý. . . Tình huống như vậy vừa nghĩ đến đã nổi da gà. Trần Hàn thật sự không dám mạo hiểm.

Hơn nữa, chuyện Thạch Qua với mình hấn cũng không phản đối, xem ra thật sự là không thềm để ý rồi. Nghĩ như vậy, Trần Hàn đột nhiên liền khó chịu.

Khó trách người ta nói cãi nhau trăm ngàn lần cũng đừng nhắc tới hai chữ chia tay, bây giờ xem hối hận chưa?

Trần Hàn chống cằm than thở, nghĩ đến chuyện ngày mai thì càng thêm buồn bực, chuyện Thạch Qua nên làm cái gì bây giờ?

Trầm Hàn rồi rầm ngồi cắn móng tay, đột nhiên vỗ mạnh bàn, bàn tay thò vào trong túi lấy ra một đồng tiền xu. Hắn hí mắt nhìn đồng xu, thôi giờ để cho ông trời tính đi, nếu mặt trên thì mình đáp ứng Thạch Qua, nếu mặt dưới thì say sorry với hắn!

Trầm Hàn thở ra một hơi, vút tiền xu lên giữa không trung, lấy tay định chụp mà chụp không trúng, đồng xu rớt xuống đất rồi lăn ra cửa. Trầm Hàn chuẩn bị đi nhặt chợt có người bước tới.

Trầm Hàn cứng đờ, nội tâm run run. Ông trời, đây cũng quá trùng hợp đi.

Thạch Qua đem tiền xu thả lại trong tay Trầm Hàn, cười nói: “Chơi ném tiền xu?”

“Ừ, đang rảnh mà.” Trầm Hàn cười ha ha trở về chỗ ngồi. Xem ra ông trời không muốn làm cho mình rối trí hơn nên thay mình quyết định luôn rồi.

Thạch Qua đem cà phê đặt trên bàn, nói: “Vừa pha xong, nhưng chắc không hợp khẩu vị của anh. Tôi bỏ hơi nhiều sữa bột, bất quá như vậy sẽ không hại dạ dày.”

“Cám ơn nhiều.”

Thạch Qua cười lộ ra hàm răng trắng, một hồi sau ngượng ngùng hỏi: “Sau khi tan sở có bận gì không?”

“Chắc là không có việc gì.”

“Vậy đi ăn cơm đi.”

“Tôi với cậu?” Trầm Hàn theo bản năng hỏi.

“Ừ, có vấn đề gì sao?” Thạch Qua nghiêng đầu hỏi, bộ dáng đáng yêu hiếm thấy.

“Không, đương nhiên không thành vấn đề.” Trầm Hàn gương cười đáp.

Thạch Qua ý cười chậm rãi tản ra, hắn rất vui vẻ nói “buổi tối gặp” rồi rời đi, cước bộ đặc biệt nhẹ nhàng.

Có thể làm cho một người vui vẻ như vậy có tính là siêu năng lực không?

Trầm Hàn dần mặt ra nghĩ một lát, bắt buộc chính mình phải bình tâm lại.

Tình trường thất ý công tác cũng không thể thất bại!

Giữa trưa đi ăn cơm, Trầm Hàn cắn chiếc dưa ngô đông ngó tây xem xét một hồi cũng không thấy được Trần Xuyên, chỉ thấy tiểu tam kia một mình ngồi ăn cơm.

Phương Kỳ hiểu được tâm tư của hắn mới quay sang nói: “Đừng nhìn nữa, Trần Xuyên về rồi. Hắn nói đau đầu quá chịu không được nên về nhà nghỉ ngơi rồi.”

“Nghiêm trọng vậy à?” Trầm Hàn hừ hừ nói: “Đáng đời hắn!”

Phương Kỳ cười quái dị một tiếng: “Đáng lắm đáng lắm, nếu chuyển thành viêm phổi thì càng tuyệt vời hơn.”

Trầm Hàn “nha” một tiếng: “Cậu cũng độc miệng quá đó, Trần Xuyên không có thù gì với cậu sao lại rửa hắn như vậy?”

Phương Kỳ cười vô tội nói: “Tôi nào có thù gì với hắn, là cậu có mới đúng a! Tôi chỉ đem suy nghĩ trong lòng cậu nói ra giúp cậu thôi.”

“Thiết, bớt bịa chuyện đi, tôi còn chưa có hiềm độc đến mức đó. Hắn nhiều lắm cũng chỉ bị cảm vặt thôi, coi như cho hắn một bài học.” Trầm Hàn cúi đầu ừng ực uống canh, nhét cơm vào miệng, ăn một hồi rồi đột nhiên nói: “Chuyện kia tôi nghĩ kĩ rồi.”

“Nghĩ chuyện gì?”

“Chuyện của Thạch Qua đó.” Trầm Hàn vẻ mặt vô cùng đứng đắn.

“Ồ, nói nghe xiu coi.”

“Tôi chuẩn bị đáp ứng hắn.”

Phương Kỳ kinh ngạc há hốc miệng, hần nhanh tay buông bát đĩa xuống thấp giọng nói: “Cậu không phải phát sốt chứ? Suy nghĩ kĩ càng trước đi đã.”

“Còn suy nghĩ cái gì nữa?” Trần Hàn nghi hoặc nhìn Phương Kỳ.

Phương Kỳ ghen lời, đúng là không có gì cần phải suy nghĩ thêm. Hần nháy mắt mấy cái: “Dù sao cũng là chuyện của cậu, tôi mẹ nó quan tâm làm quái gì?”

Trần Hàn híp mắt: “Cậu có vẻ rất bất mãn.”

Phương Kỳ chu mỏ đáp: “Tôi là bất mãn chuyện cổ tích cứ như vậy là xong. Nói chứ cậu cùng Trần Xuyên cũng coi như đã trải qua rất nhiều chuyện, trong nháy mắt lại xong phim, tâm hồn của tôi đã bị hai người làm tổn thương. Tôi còn nghĩ hai người có thể trường trường cửu cửu mãi mãi ở bên nhau.”

Trần Hàn đưa tay sang chụp đầu của hần, vẻ mặt thương tiếc nói: “Tiểu bằng hữu, tới lúc cậu nên trưởng thành rồi.”

“Đi chết đi!” Phương Kỳ cười cười: “Thôi, nếu cậu cảm thấy được thì được đi.”

Trần Hàn cười theo: “Yên tâm, tôi làm việc dĩ nhiên vô cùng chuẩn xác.”

Xem ra Trần Hàn đã thật sự đưa ra quyết định cuối cùng. Phương Kỳ thở dài, dưới đáy lòng buồn thay Trần Xuyên.

Trần Hàn tự nói với mình không cần để ý Trần Xuyên, hần chỉ bị cảm vật mà thôi, phỏng chừng về nhà ngủ một giấc hôm sau liền khỏe mạnh trở lại. Nhưng có khi nào sẽ chuyển thành viêm phổi không ta? Không biết hần có đi bác sĩ chưa.?

.
.

Trần Hàn vẫn nhin không được, chụp lấy áo khoác đi ra ngoài.

Lúc lái xe Trần Hàn luôn tự mắng chửi mình, phải nói cái tên quỷ ám Trần Xuyên thật sự đã trở thành tử huyệt của mình rồi! Đúng là trời cũng không giúp mình!

Đỗ xe hàng hoàng xong, Trần Hàn hít sâu một hơi nhìn kính chiếu hậu luyện tập tươi cười một chút, sau đó chậm rì rì tiến vào tòa nhà lớn.

Ấn chuông cửa hồi lâu Trần Xuyên mới đi ra mở cửa, mũi hồng hồng, xem ra là đang ngủ say bị đánh thức. Giọng của hần nặng nề, nói: “Em ấn gọi hồn hả!”

Trần Hàn tức giận: “Tôi là sợ anh chết ở bên trong thôi.”

Trần Xuyên không đủ sức cãi lộn với Trần Hàn, quay đầu cất bước hướng về phòng chui vào trong chăn, quả nhiên nằm trong chăn vẫn thoải mái hơn a. . .

Trần Hàn đóng cửa, cởi giày xong mới phát hiện Trần Xuyên không chuẩn bị dép lê cho khách. Hần bịu môi theo Trần Xuyên vào phòng, không khách khí mang luôn đôi dép lê của Trần Xuyên.

OK lủi lủi đi theo phía sau.

Trần Xuyên ỉu xiu hừ hừ nói: “Em vô đây làm gì?”

“Sợ anh chết trong nhà không có người biết.”

“Em thật hảo tâm!”

“Thường thôi thường thôi!” Trần Hàn tiến lại gần hỏi: “Anh đi bác sĩ chưa?”

“Đi cái mông, cảm mạo đi làm gì?”

Trần Hàn đưa tay sờ trán hần, ngón tay lạnh lạnh làm Trần Xuyên giật mình. Hần tránh đầu qua, híp mắt hỏi: “Em làm gì đấy?”

“Xem anh có sốt không!” Trần Hàn thu tay lại nói: “Sốt thật rồi.”

“Em còn ước gì tôi phát sốt đi!”

“Anh thật đúng là không ra gì!”

Mình thì trốn việc tới chiều cố hẩn, nhưng nhìn xem đây là cái thái độ gì! Niệm tình anh sinh bệnh tôi sẽ không so đo với anh, Trầm Hàn rộng rãi nghĩ.

Trầm Hàn ngồi ở mép giường đung đưa chân, bối rối không biết nên làm cái gì mới tốt. Trần Xuyên dùng chút sức ít ỏi xem xét Trầm Hàn một hồi, rốt cục vẫn phải mở miệng hỏi: “Em tới đây làm gì? Ngồi chờ thời à?”

Trầm Hàn trừng hẩn một cái: “Anh chưa ăn cơm phải không, tôi đi nấu cho anh.”

Trần Xuyên vốn muốn làm ra vẻ cự tuyệt, nhưng lời vừa đến đầu lưỡi liền nhanh nuốt trở vào. Lúc này còn bày đặt sĩ diện cái gì, vì thế hẩn không được tự nhiên nhỏ giọng “ừ” một tiếng, lại chen thêm một câu: “Tôi muốn cháo thịt nạc.”

Trầm Hàn nhú mày bắt măn: “Anh đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước, đòi hỏi cái gì mà đòi hỏi.”

Trần Xuyên nở nụ cười, thỏa măn nhắm mắt. Hẩn tin chắc Trầm Hàn nhất định sẽ đi làm.

Quả nhiên, cho dù bất măn, Trầm Hàn vẫn dất OK ra ngoài mua nguyên liệu nấu cháo thịt nạc.

Lúc trở lại Trầm Hàn thuận tiện ghé nhà mình lấy nhiệt kế, vì lý do an toàn vẫn nên kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho Trần Xuyên. Trầm Hàn làm ra vẻ vầy vầy, nhét vào miệng Trần Xuyên rồi chạy vào bếp nấu cháo.

Hai mươi mấy phút sau đồ ăn đã làm xong, Trần Xuyên nguyên bản còn rất hưng phấn chờ đợi Trầm Hàn sẽ dứt cho mình. Ai ngờ Trầm Hàn chỉ cầm chén đặt vào trong tay hẩn rồi chú ý xem nhiệt kế.

Trần Xuyên cảm thấy ủy khuất, ánh mắt chuyển qua chuyển lại trên mặt Trầm Hàn, cảm giận dứt cháo vào miệng.

Nói trở lại, đồ ăn Trầm Hàn làm vẫn ngon như vậy, tôm khô chỉ dùng bia ngâm qua, hương vị không mặn không nhạt, nêm vừa miệng, đã lâu chưa ăn đồ hẩn nấu, ừ, thật sự mình có hơi cảm động.

Trầm Hàn nói: “Tốt rồi, đã hạ sốt.”

Trần Xuyên nuốt một ngụm cháo, khụ khụ nói: “Cũng không biết là ai làm hại à.”

Trầm Hàn đen mặt: “Hóa ra hơn nửa đêm anh lên cơn vẫn là lỗi của tôi!”

Trần Xuyên đem cháo ăn hết sạch, thỏa măn đem bát đưa cho Trầm Hàn rồi vui vẻ lăn ra giường nằm xuống.

Trầm Hàn tiếp nhận bát, rất tự giác đi phòng bếp thu dọn.

Buổi chiều thực dài, Trầm Hàn nhàn rồi không có việc gì mượn laptop của Trần Xuyên download game chơi. Trong phòng tuy có hệ thống sưởi hơi nhưng chân vẫn lạnh.

Trần Xuyên ngủ một giấc tỉnh lại, thấy Trầm Hàn không ngừng chà xát chân, hẩn mở miệng nói: “Em muốn lên giường hay không?”

Trầm Hàn quay đầu nhìn hẩn một cái, nghĩ hẩn bị bệnh chắc cũng không thể làm gì mình, liền đáp ứng.

Cầm laptop bò lên giường, đem chân nhét vào trong chăn, Trầm Hàn cảm thấy thỏa măn cực kỳ. Thật ấm áp quá đi. . . Thôi chơi game tiếp.

“Đi bên trái kia! Ngu quá!”

Trầm Hàn tức giận đẩy ra Trần Xuyên đang mon men tới gần, mắng: “Anh ngủ đi! Đừng có dựa quá gần tôi, muốn lây cảm cho tôi à!”

“Tôi nằm nhiều quá nên thấy buồn chán thôi! Em lại không nói chuyện với tôi.”

“Hai ta có gì để nói đâu!” Trầm Hàn nhìn chăm chú vào game, ấn phím, ăn một cây nấm.

Trần Xuyên bực mình nằm xuống trở lại, một hồi sau đột nhiên hỏi: “Sao tự nhiên em tới chăm sóc tôi?”

“Anh đừng hiểu lầm, dù sao anh bị cảm tôi cũng có chút trách nhiệm, tôi chỉ không muốn lương tâm bất an.”

Trần Xuyên trở mình, nói: “Em như vậy cũng không tệ nha.”

“Tôi làm sao?”

“Ý của anh là em nấu cơm rất ngon.”

“Cũng không phải, học cái này chủ yếu để dụ người thôi.”

Trần Xuyên yên lặng một chút, tiếp tục nói: “Ý của anh là anh thật sự hi vọng mỗi ngày đều có thể ăn cơm em làm.”

“Anh khỏi hy vọng.”

“Sao?”

“Về sau tôi chỉ nấu cho Thạch Qua thôi.” Trần Hàn quay đầu tặng hần một nụ cười thật tươi: “Chúc mừng tôi đi, tôi lại yêu rồi.”

Tuyết lở rồi.

Trần Xuyên bị tuyết đè cứng ngắc, chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng.

Hần sững sốt hồi lâu, đem ánh mắt nhìn chằm chằm người bên trái mình, suy nghĩ xem lời vừa nghe được có đáng tin hay không.

Trần Xuyên đầu óc khó khăn hoạt động, nghĩ thấy có chỗ không đúng. Hần nhảy dựng lên, [bad word], vẫn còn đường sống!

Trần Hàn rõ ràng bảo ngày mai mới cho Thạch Qua tiểu tam kia câu trả lời thuyết phục!

Trần Xuyên tự nói với mình nhất định phải bình tĩnh, mình mà quỳnh lên thì mọi việc coi như xong, cũng may vẫn còn thời gian.

Trần Hàn kỳ quái nghiêng mắt nhìn hần, nói: “Anh trúng gió à?”

Trần Xuyên khụt khịt nói: “Tôi mắc vệ sinh, muốn đi toilet chút.”

Trần Xuyên vỗ đầu, giục mình mau mau tìm cách, nếu cứ chần chờ thì cái tên ở bên ngoài nhất định sẽ ôm người khác kiem luôn chúc đầu bếp!

Trần Hàn ngồi ở trên giường chơi game cũng phiền chán, trong lòng thất vọng càng nhiều, thậm chí còn trở thành tuyệt vọng.

Hần thở ra một hơi, out khỏi trò chơi, nghĩ đến phản ứng kia của Trần Xuyên, phỏng chừng không phải đóng kịch. Dù sao hần vẫn còn có phương án dự phòng. Tuy rằng cách làm này có điểm thiếu đạo đức nhưng con người mà, ai mà chẳng ích kỉ.

Trần Hàn thấy Trần Xuyên đi vệ sinh lâu như vậy có điểm lo lắng, hần nhảy xuống giường đi đến gõ cửa phòng tắm, la hét: “Trần Xuyên anh chết ở trong đó rồi hử?”

“Tôi đây!”

Trần Xuyên mặt gỗ đi ra, thuận tiện cầm bọc khăn giấy ở đầu giường một lần nữa chui vào ổ chăn, lau nước mũi nói: “Cái kia, em không phải nói ngày mai mới trả lời sao?”

“Đúng vậy a.” Trần Hàn dùng tay dụi mắt nói: “Dù sao tôi cũng nghĩ tốt rồi, ngày mai sẽ gật đầu.”

Gật cái mông!

Trần Xuyên nắm chặt khăn giấy trong tay, cắn răng, cố gắng bình tĩnh nói: “Em đã suy nghĩ kỹ càng chưa? Đầu năm nay tình yêu rất không bền, có thể cùng chung lúc vui vẻ cũng không thể cùng chung lúc hoạn nạn đâu, em thấy đúng không?”

Trầm Hàn liếc nhìn hần, trong mắt ngập tràn oán hận méo miệng nói: “Anh chưa gì sao đã biết tôi không thể cùng Thạch Qua vượt qua hoạn nạn rồi? Nói trở lại, tôi với anh xem như đã cùng chung hoạn nạn rồi, nhưng không thể cùng chung vui mừng, anh thấy có đúng không?”

Trần Xuyên nóng nảy, nghĩ Trầm Hàn em đây là đang giẫm lên mối tình đã từng tốt đẹp của chúng ta a! Trần Xuyên kêu gào nói: “Tình cảm của chúng ta sao có thể đem ra so sánh với người khác chứ! Bản chất hai chuyện khác nhau có được không!”

Trầm Hàn thiết một cái: “Anh làm ơn đừng có giả bộ đứng đắn nữa, tôi con mẹ nó đem tình cảm chân thành giao ra rồi cục không phải cũng chia tay sao! Tôi thà rằng chơi qua đường như vậy thôi!”

Trần Xuyên tức giận, chân tình còn không bằng tình cảm qua đường? Hần tức giận ném cái khăn mặt qua.

Trầm Hàn chịu hết nổi, chửi hần “Anh là đồ điên” rồi chụp áo khoác chạy ra ngoài.

Trần Xuyên suy sụp kéo kéo mặt mình, thất bại nằm trở về.

Cửa phòng lại mở, Trầm Hàn tức giận đứng ở cửa.

Trần Xuyên trong đầu kinh ngạc, lại có điểm vui mừng. Hần thầm nghĩ Trầm Hàn kỳ thật vẫn còn luyện tiết mình.

Trầm Hàn ném rớt đôi dép lê trên chân, khom người nhặt lên, canh tỉ lệ chính xác mười phần mới ném ngay mặt Trần Xuyên, sau đó vỗ vỗ tay quay đầu đi.

Trần Xuyên kinh ngạc, sau đó cười. Quả nhiên vẫn không thích chịu thiệt.

Hần gọi điện thoại cho Trầm Hàn, nói: “Anh sai rồi, em về đi.”

Trầm Hàn hừ hừ, đáp: “Anh có làm gì đâu mà sai, rõ ràng là tôi sai. Đầu tôi chỉ để cho con lừa nó đá, tôi bắt chó đi cày, tôi xen vào việc của người khác, chuyện của anh tôi lấy quyền gì mà quản?”

Xem giọng điệu này có vẻ tức giận không ít. Trần Xuyên nhin cười nói: “Không, là anh sai. Anh sai vì thân thể anh không có chống cự tốt, anh sai vì anh cố tình gây sự, anh sai vì anh chọc em tức giận.”

Bên kia không có thanh âm, một hồi sau Trầm Hàn mới nói: “Anh cũng chỉ có một chiêu này.”

“Một chiêu cũng đủ dùng rồi.”

Trầm Hàn một lát sau đã trở lại, lỗ mũi hướng lên trời nhìn hần.

Trần Xuyên cười hắc hắc nói: “Anh đói bụng.”

“Chờ chút!” Trầm Hàn liền loay hoay đi làm bữa tối.

Lúc tối ngồi đối mặt ăn cơm, đồ ăn dù đơn giản nhưng Trần Xuyên vẫn cảm thấy ngon đến tận tâm.

Trầm Hàn trong lòng cũng vui vẻ, có người thích ăn đồ mình làm rõ ràng là một loại khen ngợi, điều này làm cho Trầm Hàn rất đắc ý.

Trần Xuyên quét hết một chén cơm, lại thêm một chén. Hần dùng chiếc đũa trạc trạc cơm: “Em nói xem vì sao chúng ta lại yêu nhau?”

Lại nói mấy lời này.

“Anh có thể thôi phá hư không khí như vậy không?” Trầm Hàn vô lực mắt trợn trắng.

Trần Xuyên trưng vẻ mặt đúng lý hợp tình nói: “Vì để lần yêu này trở nên hoàn hảo, anh cảm thấy chúng ta phải nghĩ lại những chuyện đã qua.”

Trầm Hàn bỏ xuống bát đũa nói: “Chuyện cũ năm xưa nhắc lại làm cái gì, chúng ta vẫn nên hướng về tương lai thôi!”

Trần Xuyên thầm nghĩ. Trầm Hàn không phải là em hấp dẫn anh trước sao? Biết rõ mình độc thân liền xáp tới! Em nha, chính là cố ý !

Trần Xuyên không nói nữa, vùi đầu cầm đũa dùng hết sức lực ăn cơm. Trần Hàn chống cằm nói: “Anh ăn từ từ thôi, có ai giành với anh đâu. Nè, ăn miếng thịt đi.”

Trần Xuyên ngay cả cơm cùng thịt đều toàn bộ nhét vào miệng, sau đó cầm chén để xuống, vừa phun cơm vừa nói: “Anh ăn no rồi.”

Trần Hàn cười cười: “Nhìn không ra anh đang bệnh a, khẩu vị tốt như vậy.”

“Mấy ngày nay đâu có được ăn cơm, sao có thể không tốt chứ?”

Đánh chết cũng không nói thích đồ ăn em làm!

Trần Hàn chậm rãi ăn, sau đó nói: “Tinh thần tốt vậy anh thu dọn bát đi.”

Vừa mới nói xong, Trần Xuyên bắt đầu lấy khăn giấy ra dùng sức xì mũi một phen.

Trần Hàn ghé tởm nhìn hắn: “Thôi anh lăn đi chỗ khác đi, tôi làm là được rồi.”

Âm mưu thực hiện thành công, Trần Xuyên đắc ý bò đi xem tivi .

11. Chương 11

Trần Xuyên nằm trên sofa xem tivi, Trần Hàn ở trong phòng bếp bận rộn. Trần Xuyên cảm thấy giống như quay về trước kia.

Hồi đó lúc mình nằm xem TV thì Trần Hàn thường chạy đông chạy tây, miệng cứ lải nhải mấy câu kiểu như “Hút thuốc không được gạt lung tung!”, “Nhìn xem, đã bảo anh phải đem sách thu xếp gọn gàng để dưới chân!” rồi thì “Trần Xuyên, anh có thể chủ động giúp em làm chút việc hay không!”

Trần Xuyên thật sự nghĩ mãi mà không rõ vì sao Trần Hàn ngày xưa cứ khoái lải nhải như mấy bà tám. Vì sao nhất định phải quấy rầy mình xem tivi yên ổn chứ?

Khó hiểu.

Trần Hàn ở trong phòng bếp lại nghĩ, vì sao trước kia Trần Xuyên không thể giúp mình rửa bát hoặc quét nhà một lần nhỉ. Vì sao đã dọn không được mang giấy vào phòng mà chẳng lần nào hắn để vào tai?

Khó hiểu.

Vì thế mâu thuẫn càng ngày càng trở nên gay gắt hơn.

Trần Hàn vẩy vẩy nước trên tay, bật cười. Chuyện quá khứ cũng không cần nhắc lại nữa, hôm nay coi như làm giúp Trần Xuyên ngày cuối cùng đi.

Trần Hàn đi qua ôm lấy OK ngồi lên sofa, yên lặng cùng Trần Xuyên xem tivi. Hắn vuốt lông OK mơ hồ cảm giác mình đã quên mất một chuyện quan trọng, nhưng rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

Trần Xuyên len lén liếc mắt nhìn Trần Hàn, tính mở miệng nói gì đó lại không biết nói làm sao. Hắn suy nghĩ một chút thật vất vả cố lấy dũng khí mở miệng: “Trần Hàn à.”

Trần Hàn đột nhiên nhảy dựng lên. Chết rồi, mình đã hẹn đi ăn cơm với Thạch Qua! Trễ như vậy rồi phỏng chừng Thạch Qua còn đang ở công ty chờ mình đi.

Trần Xuyên nhìn Trần Hàn phản ứng kích động, tiếp tục nói: “Trần Hàn à, anh đột nhiên.”

“Chờ tí, lát nữa nói chuyện với anh sau!” Trần Hàn cắt ngang lời của hắn, cầm di động chạy ra ban công. Trần Xuyên cảm thấy vô cùng thất bại, mẹ nó, lão tử thật vất vả vớt bỏ mặt mũi vậy mà em.

Trần Hàn cấp tốc gọi điện thoại cho Phương Kỳ, bên kia liền truyền đến giọng điệu ngả ngớn: “Hi, Trần Hàn bảo bố, tìm anh có chuyện gì?”

Trầm Hàn buồn nôn nói: “Cậu đang ở đâu?”

“Đừng nhắc nữa, tăng ca chứ ở đâu. Tôi sao có thể sung sướng giống cậu a, thoải mái trốn đi gặp người yêu. . .”

“Bây giờ cậu lập tức đi qua bộ thiết kế nhìn giùm tôi xem Thạch Qua còn chờ ở đó không?”

“Sao? Cậu từ từ xem nào, phải cho tôi thời gian để đi nữa chứ, tôi có ở chung với hắn đâu? Chờ một chút.”

Bên kia tiếng Phương Kỳ tiếp tục vang vọng: “Nha, đúng là vẫn còn đang ngồi chờ kia kìa.”

Trầm Hàn mặt đầy hắc tuyến. Thạch Qua cái tên này bộ bị ngu hay sao mà không biết gọi điện thoại cho mình!

Trầm Hàn nhẹ giọng chậm rãi nói: “Phương Kỳ này, hình như cậu cũng chưa ăn tối phải không? Thạch Qua xem chừng cũng chưa ăn, thôi vậy cậu đi với hắn đi. Nhà hàng XXX đó, tôi đã đặt chỗ trước rồi.”

“Nhà hàng XXX? Sao tự nhiên hào phóng quá vậy? Tính gài tôi à?”

Trầm Hàn rụt rụt cổ đáp: “Thật ra là Thạch Qua đặt.”

“Trầm Hàn! Mẹ nó, việc này cậu tự đi giải quyết!”

“Đại ca, đại ca a! Tôi thực sự không đi được đâu, cậu giúp tôi nói với Thạch Qua đi, vậy nha!” Không đợi Phương Kỳ đáp lại, Trầm Hàn liền cúp máy, thuận tiện tắt luôn điện thoại.

Trầm Hàn thở dài, chữ mình thực đáng xấu hổ, đối xử với Thạch Qua tệ như vậy.

Hắn vào phòng ngồi trở lại sô pha, hỏi: “Nãy anh định nói gì với tôi?”

“Không có gì.” Thanh âm bực mình.

“Sao?”

“Thật sự không có gì!”

Trần Xuyên xoay người sang chỗ khác khóe miệng co rút, nói có mấy câu thôi làm gì mà mình lộn xộn quá vậy! Miệng giống như là bị dính keo dán sắt không mở nổi.

Tình hình thật sự rất tệ!

Mình suy nghĩ nhiều như vậy, trong lòng không được tự nhiên thừa nhận còn yêu Trầm Hàn, nhưng là cái câu chết tiệt “Anh vẫn còn yêu em” thật sự khó nói quá a! Đáy lòng Trần Xuyên một trận nôn nóng.

Mỗi giây trôi qua, trái tim Trần Xuyên giống như bị cào thêm một cái, thập đại khổ hình bất quá cũng chỉ nhiều đây thôi!

Trầm Hàn ngồi chơi với OK, vẫn chưa có ý đứng dậy đi về.

Trầm Hàn cũng đang chờ, chờ thời gian cuối cùng của hai người thời gian. Chỉ cần Trần Xuyên dẹo bỏ mặt mũi nói hai chữ ‘đừng đi’, hắn cũng nguyện ý dẹp sĩ diện qua một bên mở rộng tay một lần nữa tiếp nhận Trần Xuyên.

Nhưng là, Trần Xuyên không thềm có một chút phản ứng.

Trầm Hàn lấy điện thoại di động ra xem thời gian, đã muốn gần 11 giờ. Hắn trong lòng thở dài, việc này cũng thật không có ý nghĩa rồi. Thôi vậy, tạm biệt.

Trầm Hàn đứng dậy đưa tay ra chống eo, ngáp một cái, dùng giọng điệu thập phần thoải mái mà nói: “Cũng khuya rồi, tôi về nhà ngủ.”

Trần Xuyên trở tay không kịp, cà lăm nói: “Không. . . . Không chơi nữa hả?”

“Không được, ngày mai phải dậy sớm.” Trầm Hàn bước ra cửa, Trần Xuyên theo bản năng bám theo.

Trầm Hàn đá dép lê thay giày da của mình vào, động tác hung dũng mở cửa đi ra ngoài.

Trần Xuyên trông mong nhìn Trầm Hàn biến mất trước mắt mình, chậm rãi duỗi dài cánh tay chụp không gian lạnh lẽo.

Trần Xuyên ngốc ngốc đóng cửa lại, đi vài bước, trông có vẻ như sắp phát điên. Hắn ngồi chồm hổm xuống đất học bắt chước mấy diễn viên nam thất tình trong phim truyền hình rống to vài tiếng.

Bên kia Trầm Hàn nghe tiếng hắn kêu thảm thiết, lập tức chạy vọt qua, dùng chân đá văng cửa đi vào. Trần Xuyên về mặt chấn kinh ngẩng đầu nhìn hắn, Trầm Hàn trái xem phải xem cảm thấy không có việc gì rồi mới cúi đầu nhìn Trần Xuyên đang ngồi đần mặt ở dưới đất mắng: “Anh la hét cái quỷ gì vậy!?”

“Không có việc gì, anh bị điên chút thôi.”

“Anh bớt khùng đi!” Trầm Hàn hừ hừ xoay người, Trần Xuyên đột nhiên gào lên: “Đợi chút!”

Trầm Hàn âm thầm thủ thế YES. Tôi xem anh có thể chịu được bao lâu, nhìn đi, vẫn là không nhịn được đó thôi. Trầm Hàn làm bộ như không có việc gì xoay người sang chỗ khác nói: “Anh lại muốn gì nữa?”

Trần Xuyên xông lại nói: “Ày, em đá hư cửa nhà tôi xong tính chạy luôn à?”

Không biết đêm nay bị tát mấy gáo nước lạnh rồi, Trầm Hàn hoàn toàn đóng băng mặt không chút thay đổi nói: “Ngày mai tôi đền.”

Trần Xuyên lại tiếp tục trơ mắt nhìn Trầm Hàn biến mất ở trước mặt mình lần nữa.

Trần Xuyên, mày đúng là đồ ngu, quả thực không có thuốc nào chữa được mày nữa rồi! Trần Xuyên tát mình vài cái, lão đảo trở vào phòng. Hắn ngã xuống giường kéo chăn đắp lại, trong lòng đổ một trận mưa rào.

Rốt cuộc hắn cũng biết mất đi so với đối mặt càng khó khăn hơn.

Hôm sau, Trần Xuyên dậy sớm, ngồi ở phòng khách dựng thẳng lưng tai tiếp tục nghe lén động tĩnh phòng cách vách.

Có tiếng chén đĩa, tiếng mở cửa, Bingo, chuẩn bị xong! Trần Xuyên canh lúc Trầm Hàn ra khỏi nhà cũng nổi gót ra theo.

Hắn giống như mấy tên sắc lang biến thái lái xe theo sát Trầm Hàn. Trầm Hàn ngừng hắn cũng ngừng, Trầm Hàn động hắn cũng động.

Trần Xuyên buồn bực đi vào công ty, bởi vì bản thân mình dùng cái hành động theo dõi để biểu đạt vẫn còn để ý Trầm Hàn thật sự là không chứng tỏ được bao nhiêu.

Vào thang máy công ty, Trầm Hàn nhìn chằm chằm Trần Xuyên. Trần Xuyên khấn trương lấy tờ giấy ra lau mũi nói: “Em nhìn cái gì?”

“Không có gì, tôi đang nghĩ tự nhiên sao anh theo tôi một đường mà chẳng nói gì hết, làm trò gì đấy?”

Chứng minh là anh để ý em a! Trần Xuyên thực uất ức nói không ra miệng.

Trầm Hàn thấy hắn không chịu mở miệng cũng im luôn, nghĩ đến lát nữa sẽ nhìn thấy Thạch Qua phỏng chừng xấu hổ rồi. Ai bảo ngày hôm qua cho người ta leo cây.

Trần Xuyên dùng ánh mắt thập phần ai oán nhìn hắn, nhưng lực chú ý của Trầm Hàn lại không để ở trên người Trần Xuyên.

Đến tầng trệt, Trầm Hàn nói với Trần Xuyên “hôm nay công tác tốt” rồi đi ra ngoài.

Cửa thang máy đóng lại, Trần Xuyên liền cào tường, thật vô vọng a! Hắn đột nhiên hận Trầm Hàn không chịu để ý đến mình, mình làm rõ ràng như vậy hắn chẳng lẽ sẽ không hiểu à?

Ra khỏi thang máy, Trần Xuyên lạnh lùng đi vào văn phòng, Lục thư ký tay cầm một đồng văn kiện bước lại nói: “Tổng giám đốc, buổi sang tốt lành, văn kiện này phiền anh xem qua.”

Trần Xuyên nhìn những văn kiện này đầu càng lúc càng đau. Tình cảm không xong, công việc phiền toái, cuộc sống đúng là không thú vị.

Trầm Hàn trước khi vào bộ thiết kế thuận tiện đi rót hai chén cà phê, một ly đương nhiên là cho Thạch Qua.

Trầm Hàn đi vào, không ngoài ý muốn nhìn thấy ánh mắt lễ rửa tội mỗi ngày một lần của nhân viên, Mọi người nói vài câu “quản lí buổi sáng tốt lành”, Trầm Hàn đáp lại “mọi người sớm” rồi đi tới trước bàn Thạch Qua, gõ mặt bàn nói: “Cậu vào phòng tôi một chút.”

Cửa đóng, Trầm Hàn liền lập tức xin lỗi: “Hôm qua tôi đột nhiên có việc. . .”

“Tôi biết, Phương quản lí đã nói với tôi rồi.” Thạch Qua biểu hiện rất rộng lượng.

“Thôi uống cà phê uống cà phê.” Trầm Hàn cười ha ha nói.

Thạch Qua khuấy cà phê, sau đó ngẩng đầu hỏi: “VẬY. . . Trầm Hàn anh nghĩ xong chưa?”

“Chuyện riêng đợi tan sở rồi nói sau được không?” Nội tâm Trầm Hàn lại bắt đầu phập phồng không ngừng, tả hữu lay động.

Thạch Qua nở nụ cười: “OK, vậy tôi ra ngoài làm việc.”

“Cố gắng nhé.” Trầm Hàn làm cái thủ thế cổ lên sau đó giả bộ cười đóng cửa lại.

Ông trời, ông thật muốn tôi quay lại với Thạch Qua?

Trầm Hàn chống cằm phát ngốc.

Một hồi sau Phương Kỳ tới, vừa bước vào liền dùng sức chụp đầu Trầm Hàn làm cho hắn ôm đầu nhảy dựng lên. Phương Kỳ tức giận mắng: “Dám cúp điện thoại của tôi hả! Lại còn cho người ta leo cây nữa chứ! Cậu có biết hôm qua Thạch Qua đợi cậu bao lâu không!”

Trầm Hàn ủy khuất lí nhí nói: “Tôi thực sự đã quên mất.”

“Được, cho cậu quên, bây giờ ngồi lại suy nghĩ kĩ càng đi. Theo như hôm qua tôi quan sát, thật sự thật sự Thạch Qua rất không tệ.”

“Không phải chứ anh bạn, chỉ vì một bữa cơm mà cậu vứt bỏ Trần Xuyên phũ phàng như vậy à?” Trầm Hàn khinh bỉ hắn, “Nếu cậu khuyên nhủ nói không chừng bây giờ tôi liền chạy lên lầu trên cưỡng hiếp Trần Xuyên.”

“Cáikẻ lỗ mãng ai rảnh khí gió đi quản hắn a!” Phương Kỳ ra vẻ hợp tình hợp lý nói: “Cậu nếu đã từ bỏ hắn tôi còn cổ động làm gì cơ chứ?”

“Ê ê ai nói tôi từ bỏ?”

“Thôi được rồi, đích thực là tôi có nói qua.” Trầm Hàn nổi giận xấu hổ bưng cà phê đổ thẳng vào mồm.

Phương Kỳ cũng tự tiện bưng lên một chén khác đưa lên miệng uống, Trầm Hàn há hốc mồm, sau đó khẽ khàng nói: “Chén này Thạch Qua mới uống qua.”

Phốc, Phương Kỳ toàn bộ phun sạch ra.

Trầm Hàn vui sướng cười to, Phương Kỳ mất mặt nói: “Thạch Qua cũng không có bệnh, uống chung miệng cũng không chết người đâu! Hôm qua tôi giúp cậu giải quyết hắn dù sao cũng phải đền đáp cho tôi cái gì đi chứ.”

“Thiết, lão tử sớm biết cậu đã mơ tưởng đến thân thể lão tử lâu rồi. Hôm nay thôi cho cậu luôn.”

“Biến, cậu cời hết tôi cũng không thêm nhìn! Bớt nói nhảm đi nha, cứ như cũ, hai ngàn đồng trang bị*! Trầm quản lí, phiền cậu.” Phương Kỳ hắc hắc vui sướng đi ra ngoài, quay đầu giả bộ đáng yêu chớp mắt, dùng giọng điệu loli nói: “Đừng có quên nha. . . .”

Trầm Hàn ghê tởm hắn, nắm phần văn kiện ném qua. Phương Kỳ vui sướng chạy thoát.

12. Chương 12

Trầm Hàn cảm thấy nếu cứ tiếp tục hứa lèo thì thật sự quá tệ rồi, sau khi tan tầm liền chủ động đi tìm Thạch Qua đi ăn cơm.

Rốt cuộc dù không nguyện ý nhưng Trầm Hàn cũng không dám nói với Thạch Qua, cứ lập lờ nước đôi.

Thạch Qua là người thông minh, cũng không thúc giục, hẳn chú trọng quá trình hơn kết quả, Trầm Hàn chịu hèn mình ăn cơm coi như cũng là một khởi đầu tốt.

Cười cười nói nói cơm nước xong, Trầm Hàn nhìn Thạch Qua không có phản ứng đặc biệt gì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trầm Hàn biết cứ mập mờ như vậy thật sự không tốt, nhưng bây giờ hẳn cũng chỉ có thể đối với Thạch Qua như vậy.

Tiền đường đem Thạch Qua đuổi về nhà, Trầm Hàn không nhanh không chậm lái xe trở về.

Trần Xuyên dắt OK đứng ở dưới lầu ngó đông ngó tây như ăn trộm, Trầm Hàn vung vẩy chìa khóa xe đi qua nói: “Anh làm gì đấy?”

Trần Xuyên vốn đang bức mình người nào đó “hồng hạnh xuất tường*” đến quá nửa đêm mới chịu về, lỗ mũi hướng lên trời nói: “Tôi dẫn chó đi dạo!”

*ngoại tình

Trầm Hàn vuốt vuốt OK đang hưng phấn vẫy vẫy đuôi đi vào trong, nói: “Trễ vậy rồi mà anh cũng thật sung sức nha.”

Trần Xuyên đi theo phía sau thập phần oán hận nhìn gáy hắn.

Trầm Hàn móc cái chìa khóa mở cửa, giọng điệu vô cùng tốt chúc hắn ngủ ngon. Điều này làm cho Trần Xuyên tức muốn điên rồi.

Tâm tình Trầm Hàn dĩ nhiên là tốt lắm! Vì sao lại tốt? Bởi vì đã cùng cái tên họ Thạch đi ra ngoài ăn cơm!

Trầm Hàn cảm thấy ông chủ tịch già trong công ty khẳng định đã mắc phải chứng “già si” rồi,. Mùa đông thiếu gì việc quan trọng không làm lại đi bắt nhân viên nấu cơm dã ngoại gì gì đó.

Đại bộ phận mọi người không ai thật tình vui vẻ tham gia. Ai lại muốn đi ra biển hóng gió vào mùa đông chớ! Nhưng Trầm Hàn khác với bọn họ, thân là nhân viên cao cấp phải có nghĩa vụ “vào sinh ra tử” vì ông chủ, làm gương cho binh sĩ.

Vì thế tất cả quản lý cao cấp ngày thường ngồi xe riêng cao cấp đều bị ép ngồi chung trong một chiếc xe giao thông công cộng xóc nảy, Thạch Qua cũng tới, chủ yếu là muốn đi chung với Trầm Hàn.

Phương Kỳ rất không cam tâm một đường đi luôn mồm lái nhải nhắc tới trò chơi ở nhà.

Trầm Hàn nhìn Lục thư ký ngồi bên người Trần Xuyên, tròng một cái.

Gió biển rất mạnh, cái lều mới dựng xong lại bị thổi đổ, Phương Kỳ căm giận mắng: “Mẹ nó! Chúng ta tới đây hứng gió Tây Bắc à!”

Trầm Hàn chỉ chỉ đầu nói: “Chỗ này của ông già đó có bệnh.”

Vừa mới nói xong, chỉ thấy “ông già đó” ngoắc ngoắc Phương Kỳ, Phương Kỳ không cam lòng cũng phải lết xác qua.

Thạch Qua lại giúp Trầm Hàn dựng lều, bảo Trầm Hàn: “Mau mặc thêm quần áo vào, nơi này gió lớn.”

Trầm Hàn cười híp mắt đáp: “Biết rồi”, quay đầu nhìn thấy Trần Xuyên cách đó không xa đang lườm bên này, lập tức trừng mắt nhìn lại.

Trần Xuyên đen mặt lấy tay cào cát, trong kẽ móng tay tất cả đều là cát.

Phương Kỳ bu lại nịnh bợ nói nhỏ: “Tôi có một kế, anh muốn thử không?”

Hiện tại Trần Xuyên cũng chẳng thèm để ý mặt mũi gì gì đó, nhanh miệng hỏi: “Kế gì?”

“Chuồn say A Hàn, nhét người vào trong lều, chuyện tiếp theo anh phải tự hành động.”

“Tuyệt vời!” Trần Xuyên vỗ tay: “Cứ như vậy mà làm!”

Tối khuya, một đồng người vây quanh lửa trại nướng đồ ăn, uống rượu ca hát nhảy múa thật đã đời.

Phương Kỳ thập phần tốt bụng liều mạng rót rượu cho Trần Hàn, bắt quá tửu lượng của Trần Hàn quá tốt, Phương Kỳ đã muốn gục xuống mà Trần Hàn vẫn còn rất tỉnh.

Phương Kỳ nhìn sang bên kia. Mẹ nó, thật quá nản, sớm biết cái tên Trần Xuyên này không trông chờ được gì!

Trần Xuyên đã sớm bị mọi người chuốc say mềm ngã trái ngã phải rồi, cuối cùng chính là Trần Hàn hảo tâm đem hắn nhét vào trong lều.

Trần Hàn đi ra nói chuyện cùng Thạch Qua, tìm cơ bảo phải ít hôm nữa mới trả lời được.

Thạch Qua vui vẻ đồng ý.

Vì giết thời gian nên chậm chậm nướng cá, cũng chậm rì rì ăn

Chờ đến khi Trần Hàn ngủ gật, Thạch Qua vui mừng lấy áo khoác trùm lên người hắn, đem đầu hắn dựa vào trên vai của mình, cứ như vậy tựa một đêm.

Trần Xuyên thật sự nghĩ muốn tự sát.

Phương Kỳ niệm niệm: “Duyên phận là do trời định, thôi anh nhận mệnh đi.”

Trần Xuyên như cái xác không hồn, Trần Hàn ở chung với Thạch Qua càng ngày càng nhiều, không phải ăn cơm chung thì cũng là đi chơi chung. Trần Xuyên cứ cho là hắn với Trần Hàn cứ như vậy là kết thúc rồi, kết thúc ở trong cái sĩ diện chết tiệt của mình.

Nhưng mà, thời cơ rất nhanh lại đến.

Trần Hàn cùng Phương Kỳ ăn cơm. Phương Kỳ một khấc cũng không ngừng la hét “hai ngàn đồng trang bị không được quên không được quên”. Trần Hàn mặc kệ hắn, thản nhiên vui đầu uống canh.

“Cậu đừng tưởng bơ đi là xong nha” Phương Kỳ vỗ vỗ vai Trần Hàn nói, “Cậu nhìn xem, chồng cũ của cậu trông có đáng thương không? Quanh thân hắn tản ra đầy oán khí, người không biết còn tưởng là hắn là thầy gọi hồn.”

Trần Hàn nể tình ngẩng đầu nhìn Trần Xuyên ở góc lom lom nhìn mình, sau đó lại nhìn đến Lục thư ký ngồi ở đối diện hắn, miệng chưa lết: “Mất cậu bị gì vậy, không thấy người ta đang rất vui vẻ chơi đùa với người đẹp à?”

Nói xong Trần Hàn vui đầu bôi cơm, điện thoại trong túi chợt vang lên, hắn là điện thoại của chị ba. Trần Hàn vội vàng ấn nút nhận: “A lô, chị hả? Lâu rồi mới thấy gọi cho em nha.”

Bên kia chị ba cùng hắn ha ha vài câu rồi nói vào việc chính: “Chị vừa đưa ba mẹ lên xe, bọn họ nói muốn qua chỗ của em ở vài ngày. Chừng nào đến à, đại khái khoảng 3 giờ nữa. Nhớ đi đón ba mẹ nha, chị tính để cho anh rể em đưa đi nhưng anh có việc bận, ba mẹ lại cả ngày đòi đến chỗ của em nhìn xem”

Trần Hàn thiếu chút nữa hét lên “má ơi, sao không nói cho em biết trước chứ!!!!”

Tuy nhiên chỉ có thể khúm núm đáp: “Em sẽ lập tức đi đón. Dạ biết, sẽ không khiến cho ba mẹ thất vọng, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho hai người họ.”

Tắt máy, Trần Hàn sàu nào ngồi đần mặt. Phương Kỳ nhào tới hỏi: “Bác trai bác gái muốn tới chơi?”

Trần Hàn “ừ” một tiếng, cực kỳ buồn bực nói: “Muốn tới cũng không nói cho người ta biết trước.”

“Tám chín phần là muốn cho cậu niềm vui bất ngờ.”

“Bất ngờ thì có, nhưng vui thì chưa chắc a.”

“Sao cậu lại có cái thái độ như vậy nha? Bọn họ đến cũng vừa lúc nhìn xem chồng mới của cậu, à quên, vợ mới.”

Trầm Hàn đề thấp giọng nói: “Tôi chưa có nói chuyện chia tay với ba mẹ.”

“A!”

Trầm Hàn không rảnh để ý tới phản ứng của Phương Kỳ. Hắn đưa mắt chuyển tới trên người Trần Xuyên, cùng ánh mắt Trần Xuyên vừa vặn đụng nhau, vì thế tôi xem anh anh xem tôi cả nửa ngày ai cũng không chịu lui bước.

Trầm Hàn hùng hổ cầm lên bát canh uống sạch, lau miệng giậm chân bước qua chỗ Trần Xuyên.

Lục thư ký bị khí thế của Trầm Hàn làm hết hồn, vội vàng thu dọn đồ ăn bồi cười ha ha chuồn trước.

Trần Xuyên nội tâm mừng muốn chết, mặt ngoài lại ra vẻ vênh váo nói: “Gì đây? Muốn đánh nhau à?”

Trầm Hàn mím môi, kề sát tai hắn nói: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Sao?”

“Ba mẹ tôi muốn tới nhà tôi chơi.”

“Gì?”

“Tôi chưa nói với ba mẹ chuyện chúng ta chia tay.”

“Ồ?”

“Căn cứ vào việc lúc trước chúng ta công khai đã làm bọn họ hôn mê bất tỉnh, tôi không muốn vì việc chia tay này mà tiễn họ vào bệnh viện lần nữa.”

“A?”

“Con mẹ nó anh nói một chữ nữa thử xem!” Trầm Hàn mắt lộ ra hung quang, kéo caravat của hắn nói: “Vậy nên, trước mắt chúng ta cứ trở lại làm người yêu!”

Trần Xuyên thật sự kích động a, nước mắt sắp rơi xuống a! Mình biết mà, xe đến trước núi ắt có đường!

Trầm Hàn tiếp tục nói: “Cho nên, bây giờ hai ta lập tức xin phép đi về. Tôi đi đón ba mẹ tôi, anh trở về thu dọn phòng của anh. Chìa khóa đây, nếu anh dám vụng trộm làm thêm một cái nào tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Trần Xuyên cầm cái chìa khóa như bảo vật gật đầu lia lịa.

Trầm Hàn “ừ” một tiếng nói “hợp tác vui vẻ” liền bước nhanh rời đi.

Chuyện này em không thể tính là hợp tác nha, chúng ta vốn chính là người yêu mà. Trần Xuyên rất muốn phản bác nhưng ngẫm một hồi cảm thấy tốt nhất vẫn nên im miệng. Ai bảo tâm tình mình tốt chứ, ba cái chuyện vặt này em muốn sao cũng được!

Trời không tuyệt đường người a! Trần Xuyên vui vẻ tâm hồn rạo rực vung vẩy cái chìa khóa trở về thu dọn phòng.

Trần Xuyên thực cố gắng thu dọn đồ đạc, kỳ thật chính là đem đồ của mình đặt lại chỗ cũ.

Hắn nhìn bàn chải đánh răng của mình cùng Trầm Hàn để chung một chỗ, cảm thấy đặc biệt vui mừng, tâm tình sung sướng giống như lúc trước cuồng nhiệt yêu Trầm Hàn đến mức quyết định chuyển đến ở cùng nhau.

Trần Xuyên cảm thấy cái loại cảm giác này rất kỳ quái, nhưng cũng rất thần kỳ.

Tình yêu cuồng nhiệt. . . Trần Xuyên tiếp tục mơ tưởng đến chuyện xưa, nhưng nghĩ đến câu hợp tác vui vẻ của Trầm Hàn lại trở nên buồn bực vô cùng. Phải làm sao cho lần hợp tác này chuyển quan hệ của cả hai thành người yêu như xưa thật sự thật là một nan đề.

Trần Xuyên rất có lòng tin, ông trời đã cho mình thêm một cơ hội nữa mình nhất định phải nắm bắt! Trần Hàn em cứ ngoan ngoãn chờ nhào vào lòng anh đi!

Nghĩ tới hình ảnh kia, Trần Xuyên liền nhiệt huyết sôi trào, sôi trào đến mức hẳn phải ôm OK đi tắm rửa sạch sẽ. OK đáng thương chỉ có thể kêu thảm thiết liên tục.

Sau một hồi Trần Hàn đỡ bà cụ cùng ông cụ đến đây. Trần Xuyên mở cửa, nhiệt tình gọi: “Chào ba mẹ!” sau đó hẳn nhanh tay tiếp nhận túi lớn rồi túi nhỏ trên tay Trần Hàn, nhìn tay Trần Hàn ửng đỏ, đau lòng nói: “Nặng lắm phải không?”

Trần Hàn toàn thân nổi da gà, anh diễn cũng quá thật đi.

Bà cụ vào nhà ngồi lên sô pha, cười nói: “Đã lâu không ngồi xe rồi, bây giờ ngồi lại mệt người thật. Trần Xuyên a, không phải mẹ đã nói với con rồi sao, con có rảnh phải tới xem hai ông bà già chúng ta chứ, đỡ cho ba mẹ phải ngồi xe sang đây xem các con.”

Trần Xuyên tiến đến mát xa vai cho bà cụ, thật có lỗi nói: “Công ty dạo này cứ bận việc suốt nên con chưa có thời gian. Hôm qua con mới cùng Trần Hàn bàn bạc định tuần này đi về thăm ba mẹ vậy mà hôm nay hai người đã tới rồi.”

Ông cụ nói: “Ba rất nhớ mấy lúc con uống rượu đánh cờ với ba a. Trần Hàn tiểu tử này luôn không kiên nhẫn.”

“Ba, việc này mấy anh rể cũng làm được mà.”

“Xem nó kìa, lại đau lòng Trần Xuyên rồi.”

Trần Hàn lè lưỡi đi thu dọn phòng cho ba mẹ ngủ, thuận tiện kéo Trần Xuyên qua nói: “Anh đừng có diễn quá trốn đó.”

Trần Xuyên nghe tai trái ra tai phải, hồ hởi đáp: “Đã biết đã biết.”

Trần Hàn kì quái nhìn hẳn: “Sao tự nhiên anh vui vẻ quá vậy?”

Trần Xuyên ra vẻ nghiêm chỉnh: “Bộ có à?”

“Anh đừng nghĩ lung tung nha. Ba mẹ tôi mà đi anh liền cút cho tôi.”

Trần Xuyên nhe răng cười, đáp: “Không cần em đuổi.”

Cho dù lấy cây lau nhà đuổi lão tử cũng quyết không đi!

Trần Hàn nói: “Được rồi, mắc công đến lúc đó lại bảo tôi nói không rõ.”

13. Chương 13

Lúc sắp tối, Trần Hàn đi mua sắm. Vì mục đích xây dựng một “gia đình hạnh phúc” cho ba mẹ xem, Trần Hàn đành phải lôi Trần Xuyên đi chung.

Trần Xuyên vui vẻ đi theo Trần Hàn vào thang máy. Cửa thang máy vừa đóng lại, Trần Hàn lập tức thay đổi sắc mặt, xuất thêm Lăng Ba Vi Bộ, rất nhanh lui đến trong góc.

Trần Xuyên quay đầu liếc mắt nhìn Trần Hàn đứng ở phía sau, trong lòng đặc biệt không hài lòng. Em làm cái gì vậy chứ, đứng gần anh một chút thì em mất một miếng thịt à!

Chờ thang máy dừng, hai người một trước một sau đi ra khỏi tòa nhà. Trần Xuyên xoay người đưa tay bảo Trần Hàn đưa chìa khóa: “Để anh lái cho.”

“Sao không lái xe của anh?”

“Chìa khóa anh để trên lầu rồi.”

Trầm Hàn không nói thêm gì, móc chìa khóa đưa cho hắn: “Anh cẩn thận một chút đó, xe tôi xịn hơn xe anh nhiều.”

Con người vĩnh viễn luôn thích so sánh hơn thua với người khác. Trần Xuyên hiểu rất rõ điều đó. Nhớ ngày trước mình tính mua cái xe BMW màu trắng đắt tiền kia, Trầm Hàn liếc nhìn một cái liền làm ra vẻ xem thường, nguyên lai là sợ xe của mình xịn hơn.

Trầm Hàn không thích nhìn người khác xài đồ tốt hơn mình. Tính tình này cũng thiệt quá xấu đi.

Nhưng mà. . . . Minh thích a.

Không đúng! Trần Xuyên đột nhiên nhớ đến chiếc xe kia của Trầm Hàn mình có bỏ ra nửa tiền nha!

Hắn phân vân không biết có nên nói một câu với Trầm Hàn không, nói với Trầm Hàn xe này là tài sản chung của hai người lận! Thôi dẹp đi, nhắc tới chắc chắn liền bị ăn chửi.

Đến siêu thị, Trần Xuyên vẫn như cũ phụ trách đẩy xe, bấm tay xem lần gần nhất cùng Trầm Hàn đi mua sắm cũng đã hơn một năm.

Trần Xuyên có điểm áy náy, hắn nghĩ nếu cảm tình có vấn đề thì mình cũng phải chịu một nửa trách nhiệm. Hắn ngẫm lại xem ngày xưa trong chuyện sinh hoạt mình có phải đã sơ sót đối với Trầm Hàn hay không, hai người sống chung cũng nên chia sẻ mọi chuyện với nhau.

Tình yêu phải luôn được hâm nóng a! May mắn còn chưa quá trễ, vẫn cứu được.

Trần Xuyên nhìn cái ót Trầm Hàn, hí mắt tính kế làm sao trong thời gian ngắn nhất một lần nữa chiếm được trái tim của hắn.

Trầm Hàn chọn sườn xong quay đầu hỏi: “Sườn kho tàu hay sườn xào chua ngọt tốt hơn?”

“Kho tàu!” Trần Xuyên nhớ tới hương vị ngon miệng kia đã muốn chảy nước miếng.

Trầm Hàn giống như không nghe thấy lời của hắn, lầm bầm lầu bầu một trận: “Ba mẹ hình như thích ăn chua ngọt, vậy thôi xào chua ngọt đi!”

Trần Xuyên “a” một cái, tức giận hừ hừ: “Vậy bày đặt hỏi anh làm gì!”

“Anh thấy cá hấp hay thịt om ngon hơn?”

“Thịt om!”

“Hấp đi, không sợ ngấy.”

Trần Xuyên một trận buồn bực.

“Anh thấy mua chút nhãn để buổi tối ăn khuya được không?”

“Được!”

“Thôi, ba mẹ ngủ sớm lắm, mua về cũng không có người ăn.”

“Anh ăn mà. . . .” Trần Xuyên thiếu chút nữa phát điên.

Hắn ỉu xìu đẩy một xe thức ăn đi phía sau Trầm Hàn, trầm mặc giữ yên lặng. Trầm Hàn chọn cà phê xong quay đầu hỏi: “Anh thấy loại nào dễ uống hơn?”

Trần Xuyên không thèm để ý tới.

Trầm Hàn nhíu mày nhìn hắn: “Thái độ của anh là sao đây? Ra vẻ cao quý à, hỏi anh anh có nghe được không?”

Trần Xuyên nhìn hai bịch cà phê trong tay hắn, chỉ chỉ bịch bên phải: “Bịch này.”

Trầm Hàn “a” một tiếng, thả bịch bên trái vào trong xe đẩy. Trần Xuyên thở hổn hển mắng: “Cái gì em cũng tự quyết định còn hỏi anh chi nữa vậy!”

“Anh chẳng biết thưởng thức gì hết, anh nói dễ uống nhất định là khó uống.”

Nhìn xem đây là cái loại người gì a! Trần Xuyên hoàn toàn hết chỗ nói rồi, tiếp tục đẩy xe cho Trầm Hàn, hơn nữa quyết định dù bị đánh chết cũng không mở miệng. Trầm Hàn, anh cho em thoải mái xỉ vả anh, chọc trúng em thì coi như anh xui đi.

Trần Xuyên quyết định nhất định không mở miệng!

Trần Xuyên mang theo túi lớn túi nhỏ vào nhà, Trầm Hàn vung cái chìa khóa cười sung sướng theo sau.

Bà cụ nhìn con mình, nhịn không được mở miệng: “Nhiều đồ như vậy con không biết xách phụ à? Muốn một chết Trần Xuyên sao?”

Trầm Hàn lập tức ra vẻ vô tội nói: “Con cũng tính vậy a, nhưng là Trần Xuyên ảnh không chịu.”

“Mẹ, không có nặng, một mình con xách cũng được. Trầm Hàn chọn mấy thứ này chắc cũng đủ một rồi.” Trần Xuyên cười ha ha giống như người đàn ông mẫu mực của gia đình.

Quả nhiên, bà cụ cảm thán nói: “Nghĩ lại lúc trước ba mẹ phản đối các con thật đúng là không đáng. Trần Xuyên, ba mẹ hồ đồ quá, khi đó đánh con chửi con con đừng để trong lòng nha.”

Trần Xuyên xoa xoa tay nói: “Không có đâu, chuyện quá khứ còn nhắc lại làm gì.”

Thật ra cũng không phải, chuyện kia xem nữa làm cho long trời lở đất. Hai người đều bị cha mẹ mình đập cho một trận. Tiết mục “một khóc hai nháo ba thất cổ” cũng diễn qua, cuối cùng ngay cả tiết mục đoạn tuyệt quan hệ cũng xài tuốt. Cuối cùng bọn họ đành phải đáp ứng rồi bày tiệc rượu kết thân gia.

Trần Xuyên nhớ tới việc này nhịn không được cảm khái, khi đó mình với Trầm Hàn đã từng nghĩ sẽ chia tay nhau, thế nhưng cuối cùng vẫn chống giữ được.

Trần Xuyên giật khóe miệng, tự trách mình không biết quý trọng. Tình nhân cãi nhau là chuyện rất bình thường, tại sao lúc Trầm Hàn vừa nhắc tới chia tay miệng mình liền đáp ứng chứ?

Xem đi, hiện tại người khổ là mình chứ ai.

Trần Xuyên đi đến cửa phòng bếp, thâm tình chăm chú nhìn Trầm Hàn bận rộn. Trầm Hàn vừa quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt buồn nôn của hắn, tức giận hỏi: “Gì đây? Tính làm thần giữ cửa nữa à? Anh nghĩ mình đẹp trai lắm chắc?”

Trần Xuyên thập phần ủy khuất nói: “Lúc trước em nói nhìn trúng anh không phải vì anh đẹp trai sao, giờ em định chối à?”

Bên kia ông cụ kêu to: “Trần Xuyên, sao không mở được máy nước nóng?”

Trần Xuyên rướn cổ lên đáp: “Con đến ngay!” rồi vô cùng tình cảm nhìn Trầm Hàn mấy cái mới cất bước rời đi.

“Đồ điên!” Trầm Hàn méo miệng, nắm lên cá hoa vàng* đặt lên thớt, dùng dao một nhát bổ ngang xuống.

Cá hoa vàng đầu thân tách rời.

Trầm Hàn phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, Trần Xuyên phụ trách bồi hai ông bà nói chuyện phiếm. Bà cụ ôm OK ở trong lòng vuốt ve lông nó yêu thích không buông tay, thỉnh thoảng nói: “Chăm sóc chắc tốt lắm hả, nhìn xem nó béo tròn chưa kia!”

Nhìn ra được bà cụ thực thích OK, Trần Xuyên cười theo, nhưng trong lòng có điểm đắn đo. Tuy nói OK là con chó ngốc hay phản bội, nhưng dù gì cũng là mình tự tay nuôi lớn. Bà cụ đương nhiên là phải lấy lòng, nhưng đem OK đưa cho bà mình lại luyện tiếc.

Hai ông bà ở một mình đoán chừng rất tịch mịch đi.

Trần Xuyên suy nghĩ một lát mở miệng nói: “Mẹ, nếu mẹ thích, ngày mai con dẫn mẹ đi chọn một con nha? Chó này phải nuôi từ nhỏ mới có thể bồi dưỡng cảm tình. Con chọn cho mẹ một con chó nhỏ đáng yêu dễ nuôi, cho cái gì thì ăn cái đó, lại trung thành hộ chủ, mẹ thấy được không?”

Bà cụ cười không khép miệng liền tục gật đầu nói “được a được a”, cách một hồi lại lo lắng hỏi: “Có mắc lắm không?”

“Không mắc, chỉ cần mẹ vui thì có mắc cũng được.”

Trầm Hàn từ phòng bếp nhô đầu ra nói: “Trần Xuyên, đi mua giùm em lon sốt cà chua.”

Trần Xuyên tuân lệnh, nhận tiền lẻ trong tay Trầm Hàn liền chạy ra ngoài. Việc đó cũng đồng thời chứng minh cho hai ông bà thấy tiền bạc trong nhà là do Trầm Hàn quản, để cho hai người họ yên tâm.

Tiền bạc luôn luôn là vấn đề.

Trần Xuyên ngậm nga bài hát nghĩ xem Trầm Hàn hay ăn sốt cà chua hiệu nào, vừa ra khỏi tòa nhà liền thấy được Thạch Qua đang đứng cho trong gió. Hắn ngừng chân chậm rãi đi đến chỗ Thạch Qua.

Thạch Qua đang ngửa đầu nhìn lên trên cũng không có nhìn thấy hắn. Trần Xuyên nghĩ không biết có nên chào hỏi một chút hay không.

Kỳ thật Thạch Qua với hắn không có quen biết gì. Nếu không phải Thạch Qua theo đuổi Trầm Hàn hắn cũng sẽ không chú ý đến người này, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy hắn là người có tài, là một nhân viên không tệ.

Trần Xuyên nghĩ tới Trầm Hàn cùng tiểu tam này thân than thiết thiết mà trong lòng vô cùng buồn, cũng may ba mẹ đến đây!

Trần Xuyên mở miệng gọi: “Thạch Qua.”

Thạch Qua quay đầu nhìn hắn: “Tổng giám đốc.”

Trần Xuyên cười như không có gì nói: “Cậu đi tìm Trầm quản lý à? Cậu ta bây giờ bận rồi, bạn chuẩn bị bữa tối cho chúng tôi!” Hai chữ “chúng tôi” đặc biệt nhấn mạnh.

Thạch Qua vẫn bảo trì bình thản, mỉm cười mở miệng: “Ngày mai tôi lại đến cũng được.”

Trần Xuyên đáy lòng kỳ thật rất nôn nóng, hắn tính nói rõ ràng với Thạch Qua nhưng có vẻ làm như vậy quá mức tàn nhẫn.

Trầm Hàn đúng là yêu nghiệt!

Hiện tại nếu không nói rõ ràng với Thạch Qua, để cho hắn càng lún càng sâu cũng rất tàn nhẫn. Còn nữa, nếu hắn thành công thì mình tiêu rồi. Người không vì mình trời tru đất diệt!

Trần Xuyên cân nhắc một chút liền quyết định cùng Thạch Qua nói rõ mọi chuyện. Ai nói mình đề tiện cũng được, dù sao kết quả có thể ôm được Trầm Hàn thì kệ!

Trần Xuyên nói: “Không ngại theo giúp tôi một chút chứ? Trầm Hàn bảo tôi mua đồ cho em ấy.”

Thạch Qua suy nghĩ, gật gật đầu.

Trầm Hàn chuẩn bị nấu Đại Hà**, đổ dầu vào trong nồi, tương cà chua của Trần Xuyên cũng đúng giờ đưa đến.

Trầm Hàn chuyên nghiệp mở nắp, nói: “Hiếm thấy nha, anh cũng nhớ nhãn hiệu tôi thích nữa à?”

Trần Xuyên nhanh chóng lấy lòng: “Sao anh quên được đồ mà em thích chứ?”

“Anh đừng hoảng chút! Thôi ra ngoài ra ngoài, lại đằng kia đánh cờ với ba tôi đi.”

Trần Xuyên muốn nói lại thôi, không biết có nên nói cho Trầm Hàn biết Thạch Qua đã tới hay không. Chắc ăn nhất có lẽ không nên nói.

Thời điểm quan trọng này không thể người ngoài quấy rầy!

Trần Xuyên nghĩ như vậy liền an tâm, nhẹ nhàng bước ra ngoài bồi ông cụ chơi cờ.

Trầm Hàn bận rộn tốn không ít thời gian chuẩn bị một bàn đồ ăn. Người nào đó ngửi thấy mùi thơm liền khen ngợi tay nghề Trầm Hàn tốt, một bàn đây áp đồ ăn so với bữa tiệc có khi còn nhiều hơn.

Trầm Hàn không khách khí nhận lời khen, cũng thuận tiện không khách khí ném cho hắn một câu: “Lão tử ghét nhất là mấy người vuốt mông ngựa!”

Trần Xuyên xoa bụng đứng một bên ủy khuất. Trần Hàn cho hắn một ánh mắt xem thường nói: “Anh đứng đó làm gì, mau xới cơm đi!”

Trần Xuyên “nha” một tiếng liền đi xới cơm, Trần Hàn méo miệng nói “thật không đứng đắn” rồi gọi cha mẹ mình tới dùng cơm.

Một bữa cơm ăn đến vui vẻ. Trần Hàn cảm thấy diễn trò đã sắp diễn tới tâm luôn rồi.

Công phu khua môi múa mép của Trần Xuyên rất lưu loát, đem hai ông bà “thu phục” luôn. Sau khi ăn xong hắn còn xung phong đi thu dọn bàn ăn. Bà cụ thấy hắn chăm chỉ, cảm khái nói: “Nửa đứa con trai này thật đúng là không tệ nha, hơn một đứa con dâu.”

Bà đã từng nghĩ muốn Trần Hàn cưới vợ, nhưng nếu có người chiếu cố Trần Hàn đương nhiên vẫn quan trọng hơn. Bà cụ hiện tại cuối cùng cũng hiểu được, cháu trai hay cháu ngoại cũng giống nhau, đều chung một huyết thống. Dù sao mấy đứa con gái đã sinh nhiều đầu củ cải đỏ như vậy cho mình bế, mình cũng không có gì phải tiếc nuối.

Trần Hàn có thể cùng Trần Xuyên sống tốt là được.

Trần Hàn đứng một bên cảm thấy công phu diễn kịch của Trần Xuyên thật sự là quá lợi hại! Bình thường đừng nói là rửa chén, bảo hắn đi đổ chén nước cũng đã khó lắm rồi!

Trần Xuyên thu dọn phòng bếp xong liền cùng hai ông bà xem tivi, thỉnh thoảng tận tình giải thích. Hai ông bà cao tuổi rồi, nhìn chữ không thấy rõ ràng lắm.

Ông cụ cảm động nhìn Trần Xuyên: “Thằng nhóc này thật hiếu thuận a, chăm sóc người già rất chu đáo.”

Trần Hàn thấy cha mẹ mình khen Trần Xuyên nức nở như thế cũng hừ hừ mũi! Bọn họ đều bị hắn bỏ thuốc rồi! Lúc trước mình nhìn trúng Trần Xuyên không biết có phải vì bị bộ dạng này của hắn lừa không đây?

Trời tối hai ông bà đi ngủ, Trần Xuyên theo Trần Hàn vào phòng.

Trần Hàn nghĩ ngủ chung giường có một chút không tốt. Ai biết Trần Xuyên nửa đêm có đỡ chứng lần nữa hay không?

Hắn tính để cho Trần Xuyên ngủ dưới đất.

Trần Hàn còn đang suy nghĩ làm cách nào bảo Trần Xuyên ngủ dưới đất, người kia đã rất tự giác cởi quần áo lên giường chui vào chăn rồi. Trần Hàn sững sốt, chỉ vào mặt hắn nói: “Anh anh anh! Ai cho anh lên giường vậy?”

Trần Xuyên làm ra vẻ nói: “Chúng ta đang diễn trò nha, đương nhiên phải diễn tới cùng chứ! Lỡ sáng sớm mai ba mẹ em đến nhìn thì sao?”

Trần Hàn nói không ra lời, ngẫm lại cũng cảm thấy rất đúng. Hắn cảm tức nói với Trần Xuyên: “Nếu anh dám chạm vào tôi tôi liền đá anh xuống giường. Ngại lắm, đao kiếm không có mất!”

Trần Xuyên nhìn bóng lưng Trần Hàn đi vào phòng tắm, có cần phải cự tuyệt như vậy không?

Đánh răng xong Trần Hàn vén chăn lên giường, cầm di động tính gọi điện thoại cho Thạch Qua, phát hiện hắn đã tắt điện thoại.

Trần Hàn cảm thấy kì lạ, Trần Xuyên cũng cảm thấy kì lạ: “Em gọi điện thoại cho ai vậy?”

“Gọi cho Thạch Qua a. Kì thật, sao tự nhiên lại tắt điện thoại nhỉ?”

Trần Xuyên chợt dạ cực kỳ: “Chắc điện thoại hết pin rồi, có chuyện gì ngày mai vô công ti nói cũng không muộn đâu.”

Trần Hàn nghĩ cũng đúng, tắt đèn bàn rồi nằm xuống.

Trần Xuyên khó chịu nhìn đầu Trần Hàn cách xa mình như vậy, liền ngẩng đầu lên chạm rãi tiến đến gần hắn.

Trần Hàn thực miễn cảm xoay đầu lại: “Anh làm gì vậy?”

Trần Xuyên vô tội nói: “Làm cái gì là làm cái gì? Anh đi ngủ a.”

Trầm Hàn cũng hiểu được mình là rất mất cảm, bấu môi đưa lưng về phía Trần Xuyên nhắm mắt ngủ.

Trần Xuyên nhìn Trầm Hàn đưa lưng về phía mình càng thêm buồn bực. Trước kia đâu có ngủ như vậy đâu, Trầm Hàn luôn luôn chui vào trong lòng mình.

Hắn vỗ vỗ khoảng trống ở giữa, chỗ này một người nữa vô nằm còn được.

Đợi cho hô hấp Trầm Hàn đều đều, Trần Xuyên xác định hắn ngủ say liền lớn mật lấn lại gần, đưa tay vòng qua ôm. Hắc hắc, chúng ta cứ quay về ôm ấp như vậy đi.

Trầm Hàn theo thói quen cọ cọ, thực im lặng dán sát vào người hắn.

Trần Xuyên ngửi mùi tóc Trầm Hàn, hương vị quen thuộc kia làm cho hắn thật kích động. Mất đi cuối cùng cũng tìm lại được rồi a!!!

14. Chương 14

Khi Trầm Hàn tỉnh lại vô cùng tự nhiên dịch khỏi bàn tay to khoắc lên trước ngực mình đi xuống giường. Tiếp xúc đến không khí lạnh như băng Trầm Hàn nhin không được rung mình một cái. Hắn đi vào phòng tắm, giải quyết nhu cầu sinh lý rồi híp mắt lơ đãng đánh răng, cũng không có cảm thấy có cái gì không ổn.

Rửa mặt xong đi ra thay đồ, vừa mở tủ quần áo liền nhìn thấy một loạt những bộ tây trang không thuộc về mình. Trầm Hàn quay đầu lại nhìn trên giường, mới phát hiện Trần Xuyên đã dọn về ở.

Trầm Hàn mím môi. Ba mẹ không biết khi nào mới đi đây, nếu “diễn” quá lâu chắc mai mốt mình nhập vai luôn a!

Đương nhiên chủ yếu là sợ Trần Xuyên diễn quá nhập.

Mở cửa sổ đưa tay thử xem độ ẩm hôm nay, có chút gió, chắc là sẽ có chút lạnh. Trầm Hàn tìm cái áo lông cừu mặc lên, rồi tìm áo sơ mi mặc vào, đeo caravat, khoắc tây trang thuận tiện đưa chân đá đá Trần Xuyên, nhắc hắn rời giường.

Trần Xuyên ngủ đến say mê, lười biếng xoay qua xoay lại ngáp dài nói: “Buổi sáng tốt lành.”

Trầm Hàn thân thể rất ấm, ôm hắn ngủ miễn bàn có bao nhiêu thoải mái. Đêm dài đằng đẵng mà có người ấm áp để ôm như vậy thật sự là ấm tận tâm can, cái loại cảm giác này quá sung sướng đi!

Trần Xuyên cảm thấy mỹ mãn ngồi dậy cười ngây ngô với Trầm Hàn.

Trầm Hàn mắng hắn ngu ngốc, sau đó phân phối công việc cho hắn, nói: “Tôi đi làm, anh phụ trách dắt ba mẹ tôi đi dạo phố. Đúng rồi, hôm qua không phải anh nói muốn đi mua chó sao? Đừng mua quá đắt, mắc công hù đến mẹ tôi.”

“Người già cả chẳng biết gì đâu, mấy trăm đồng một con chắc cũng chê đắt rồi.”

Trần Xuyên vui vẻ hô “Đã rõ” rồi bước xuống giường, lác lư đi toilet, trước khi đi lại thăm dò hỏi: “Buổi sáng ăn cái gì vậy?”

Trầm Hàn xỏ tất nói: “Trứng ốp lết.”

“Anh muốn 7 phần chín.”

“Rồi rồi!” Trầm Hàn tức giận đáp lời, đi ra ngoài tiếp tục làm đầu bếp.

Đang chuẩn bị rửa mặt, Trần Xuyên nhìn mình trong gương thấy cằm đã xuất hiện râu xanh rồi. Hắn nhìn xung quanh phát hiện không có dao cạo râu liền chạy ra phòng bếp: “Trầm Hàn, dao cạo râu để ở chỗ nào vậy?”

Trầm Hàn tức giận liếc hắt: “Không phải anh lấy đi rồi à?”

“Vậy của em đâu?”

“Cái của tôi không hợp với anh đâu, mắc công cắt trụng mặt lại trách tôi.”

“Kệ nó, cứ dùng trước đi đã, nếu không mẹ em lại chê anh lười thôi.”

Trầm Hàn nhíu mày: “Anh thật phiền quá đó, trong ngăn kéo dưới TV. Anh dùng cẩn thận, sắc lắm đấy.”

Ồ, xem ra rất quan tâm mình nha. Trong lòng Trần Xuyên tự kỉ một trận ngọt, “ừ” một tiếng rồi đi cạo râu.

Lúc Trần Xuyên trở ra, ông bà cụ đã sớm ngồi ở bên bàn ăn rồi. Trầm Hàn đang đổ sữa giương mắt nhìn thấy hắt thì nhíu mày, đặt đồ ở trong tay xuống bàn, rồi kéo hắt vào phòng, nói: “Cởi đồ ra.”

Trần Xuyên cả kinh, run run nói: “Ngày này mới sáng sớm hình như không tốt lắm đâu.”

Trầm Hàn lười cùng hắt nói nhảm, tìm bộ quần áo thoải mái đưa cho hắt rồi nói: “Anh có bị bệnh không? Đi dạo phố mà mặc tây trang làm gì, mặc tây trang thắt caravat anh không cảm thấy khó chịu à?”

Trần Xuyên thở dài cúi đầu khom lưng nói: “Ông chủ em dạy rất đúng. Anh lập tức đi thay ngay!”

Trầm Hàn đi ra ngoài lại bồi thêm một câu: “Trời lạnh đó, mặc nhiều quần áo hơn một chút.”

Trần Xuyên nhin không được lại một lần nữa vì lời Trầm Hàn nói mà say mê. Cái gọi là quan tâm chỉ cần thể hiện ở trong mấy việc con con ấy thôi!

Trần Xuyên có thể xác định và khẳng định Trầm Hàn vẫn còn yêu mình. Vậy nên, cái tên Thạch Qua rảnh rồi có thể bị knockout được rồi!

Trần Xuyên đột nhiên cảm giác chuyện ngày hôm qua mình làm vô cùng đúng. Hắt đã giúp Thạch Qua thoát khỏi ma chướng của Trầm Hàn sớm một chút, sau này đỡ phải đau khổ.

Địa ngục gì gì đó mình Trần Xuyên ông đây vô là được rồi.

Trần Xuyên huyết sáo, nhanh nhẹn mặc quần áo vào đi ra ngoài, tinh thần hưng phấn kêu to: “Ba mẹ buổi sáng tốt lành!”

Trầm Hàn vào văn phòng, phát hiện Thạch Qua không có mặt. Hắt kỳ quái hỏi trợ lý Tiểu Trương: “Buổi sáng Thạch Qua có tới không?”

Tiểu Trương đáp: “Hình như bị cảm mạo xin phép nghỉ rồi, không có tới.”

“Bị cảm sao? Dạo này cảm mạo lan truyền cũng thật nhanh. Trần Xuyên còn chưa khỏi mà đã đến lượt Thạch Qua bị rồi.”

Trầm Hàn tiến vào văn phòng riêng của mình kéo xuống cửa chớp, gọi điện thoại cho Thạch Qua.

Trầm Hàn nghĩ mình cũng nên nói chút gì với Thạch Qua, hắt chờ đáp án của mình cũng rất lâu rồi đi. Cái loại tinh thần “chưa xuống hoàn toàn quyết không từ bỏ” thật đúng là làm cho Trầm Hàn đau đầu.

Cũng may điện thoại rất nhanh liền có người bắt máy. Xem ra cảm mạo không phải giả, thanh âm Thạch Qua nghe thật khàn: “A lô.”

“Là tôi đây. Vừa rồi nghe Tiểu Trương nói cậu bị cảm, bây giờ sao rồi?” Trầm Hàn dùng vai giữ di động, hai tay lật văn kiện. Hình như hôm qua cấp trên có phát thông báo.

“Cảm ơn quản lí quan tâm, uống thuốc xong đã đỡ hơn nhiều.”

“Nha, ngày hôm qua tôi có điện thoại cho cậu nhưng cậu lại tắt máy.” Trầm Hàn cảm thấy kì lạ tại sao hắt lại xưng hô với mình như vậy.

“Điện thoại hết pin, quản lí còn có chuyện gì không?”

“A, thật ra cũng không còn chuyện gì. Tôi chính là muốn với với cậu chuyện kia.”

“Tôi đã hiểu rồi, anh không cần phải nói.”

Trầm Hàn kỳ quái nói: “Cậu hiểu cái gì mà hiểu. Tôi đã nghĩ qua, thực ra chúng ta có thể...”

“Tôi đã nhìn thấy anh với tổng giám đốc cùng nhau đi mua sắm.”

Trầm hàn “ồ” một tiếng, nói: “Chuyện này hình như không liên quan đến chuyện của chúng ta đi.”

“Tổng giám đốc đã nói rõ với tôi. Cảm ơn quản lý đã để mắt tới tôi, tôi cái loại tôm tép nhãi nhép chắc đã chọc cười anh rồi. Thật có lỗi, từ nay về sau tôi sẽ không bám theo anh nữa.”

Trầm Hàn hết hồn giật mình, di động từ trên vai rơi xuống đất. Trầm Hàn chạy nhanh đi nhặt, “a lô” vài tiếng không nghe được gì hết. Hắn vội vàng gọi lại thì di động báo rằng không có tín hiệu.

Con mẹ nó chứ! Di động này chất lượng thật tốt a!

Trầm Hàn đổi điện thoại gọi, nhưng Thạch Qua lại tắt máy.

Trầm Hàn đem lời Thạch Qua nói suy nghĩ một lần nữa. Ba chữ tổng giám đốc kia xuất hiện tần suất rất cao nha. Mẹ nó Trần Xuyên! Trầm Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, lâu quá không đánh anh liền đem tôi thành mèo bệnh a!

Trầm Hàn ngồi chờ bởi Trần Xuyên một hồi, thù này nhất định phải trả!

Nguyên bản buổi sáng Trầm Hàn đã nghĩ xong bài lý luận với Trần Xuyên, nhưng là tiêu đề văn kiện đặt trên bàn là, bên trong quy định người làm quản lý phải làm gương cho cấp dưới, không được đi muộn về sớm. Người vi phạm khấu trừ tiền thưởng một tháng cộng thêm giáo huấn bằng miệng.

Cái loạn văn kiện ngây thơ như vậy vừa nhìn là biết ông già cũng nghĩ ra được, Trầm Hàn thật sự không muốn bị mời qua phòng Tổng giám đốc uống trà, liền thành thật ngồi đếm kim đồng hồ chờ tiếng chuông tan tầm vang lên.

Thật vất vả nhìn đến tan tầm, Trầm Hàn lần đầu tiên xông thẳng ra ngoài, đem xe khởi động chạy hết tốc độ vượt đèn đỏ, thuận tiện lãnh luôn tám hóa đơn tiền phạt về nhà.

Cái này làm cơn giận của Trầm Hàn càng tăng rồi!

Vừa vào nhà liền nhìn thấy OK đang chơi đuổi bắt với một con chó nhỏ, xem bộ dáng là chắc chắn mới mua.

Hai ông bà đang xem phim, thỉnh thoảng nói theo vài câu.

Trầm Hàn vuốt mặt, giả bộ tươi cười vui vẻ kêu to: “Ba mẹ, con đã về.”

“Trầm Hàn hả, qua đây bồi ba mẹ xem tivi đi.”

Trầm Hàn làm bộ hứng thú đến gần nói: “Ba mẹ xem phim gì vậy?”

Trần Xuyên bưng hoa quả và các món đồ nguội đi ra, nói: “Túy Đả Kim Chi”

*Túy đả kim chi là một bộ phim truyền hình do hãng truyền hình TVB sản xuất. Nội dung phim kể về một câu chuyện tình yêu dân gian vào thời nhà Đường giữa nàng Công chúa Thăng Bình với chàng công tử Quách Ái- con trai của vị tướng xuất chúng Quách Tử Nghi.

Lão tử bây giờ sẽ cho anh biết thế nào là phim Nhất xuất nộ đả Trần Xuyên*!

*Nổi giận đánh Trần Xuyên.

Trầm Hàn đi vào phòng, ngoắc ngoắc ngón tay với Trần Xuyên. Trần Xuyên đang gặm dưa cáp mặt nhìn ngón tay Trầm Hàn thì thần hồn điên đảo không biết sống chết chạy qua.

Cửa vừa đóng lại một cái, Trần Xuyên như lạc vào hầm băng.

Nhìn khuôn mặt Trầm Hàn giận đến căm phẫn, phản ứng thứ nhất của Trần Xuyên chính là chết chết lộ tẩy rồi! Phản ứng thứ hai là muốn mở miệng hô lớn ba mẹ cứu con!

Trầm Hàn nhả nài chỉ chỉ giường, Trần Xuyên run như cây sậy đi qua ngồi xuống.

Trầm Hàn hỏi đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Mẹ nó, anh nói bậy bạ cái gì với Thạch Qua rồi?”

Trần Xuyên giương mắt nhìn trần nhà: “Anh có nói gì đâu, bắt quá chỉ cùng hấn đi mua này nọ thôi.”

“Có phải chờ tôi dùng hình anh mới chịu nói hay không!” Trầm Hàn nắm tay cầm hận nói.

Trần Xuyên thấy hấn như thế liền nói: “Chứ không phải em đang ở chung với anh sao? Anh chỉ nói với cậu ta là trước mắt hai ta đang ở chung với nhau thôi, anh làm sao biết cậu ta nghĩ thế nào.”

“Ở chung cái gì! Mẹ nó, chúng ta bây giờ là đang diễn trò!

“Diễn trò cũng là ở chung, dù sao anh cũng không có nói sai”. Trần Xuyên cố gắng thanh minh.

“Anh được lắm! Bây giờ trong mắt người ta thì tôi là dâm ma, còn trong mắt Thạch Qua thì là loại bại hoại đùa bỡn cảm tình. Toàn bộ con mẹ nó đều là do anh tạo tin đồn nhảm! Trần Xuyên, anh đang chơi cái trò gì đây!”

Trần Xuyên có điểm chột dạ, nắc một tiếng rồi tiếp tục ngó trần nhà.

Trầm Hàn đi qua đưa tay đem đầu hấn kéo lại, nói: “Anh cùng tôi đi giải thích với Thạch Qua!”

Trần Xuyên kiên quyết không chịu đầu hàng, cãi lại: “Dù sao đi nữa thì anh cũng không có nói sai!”

Trầm Hàn đánh hấn một cái, đánh cũng thật chuẩn, ngay chính giữa mắt, chỉ là xuống tay không nặng, như ruồi muỗi khều mà thôi. Trần Xuyên ôm mắt chỉ vào Trầm Hàn mắng: “Em vì Thạch Qua mà đánh anh! Trầm Hàn em được lắm!”

Trầm Hàn làm bộ muốn cho hấn một quyền nữa, Trần Xuyên lập tức lấy tay ôm đầu. Trầm Hàn tức giận nói: “Xem cái bộ dạng hèn nhát của anh kìa. Ngày mai nếu anh không cùng Thạch Qua nói rõ ràng thì xem tôi xử anh thế nào!”

Trầm Hàn uy hiếp xong liền mở cửa đi ra ngoài, lưu lại Trần Xuyên một mình ở trong phòng buồn bực.

Trần Xuyên dụi mắt, trong lòng hừ hừ: “Nói rõ ràng hả, em nằm mơ đi!”

Nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, nói không đi nói chính là không đi!

Trần Xuyên lết đi toilet, cẩn thận xem mắt,. Hoàn hảo hoàn hảo, khuôn mặt nhìn vẫn còn đẹp trai sáng lán!

Con chó mới mua là giống chó Tây Thi, bà cụ rất thích, thỉnh thoảng ôm ôm chải lông cho nó. OK giống như có điểm ghen tị, cứ lủi lủi đi theo Trầm Hàn, ý muốn Trầm Hàn ôm, Trầm Hàn tâm tình đang khó chịu vì vậy chỉ mặc kệ nó.

Vì thế nó đành phải quay đầu đi tìm Trần Xuyên.

Trần Xuyên không nói gì. Mẹ nó người ta không để ý tới mày thì mày mới nhớ tới tao! Ai mới là chủ của mày hả? Mày ăn cây táo mà lại rào cây sung! Nói vậy chứ hấn vẫn an ủi sờ sờ đầu OK.

Bà cụ nói: “Đặt tên hay hay cho nó đi.”

Trầm Hàn đáp: “Ghép thành đôi với OK tốt lắm, kêu là YES đi.”

Bà cụ cười: “Con thật không đứng đắn, Trần Xuyên con bảo xem nên đặt tên nó là gì?”

Trần Xuyên suy nghĩ một chút nói, do dự phun ra hai chữ: “NO?”

Bà cụ vỗ tay tán thưởng. Lần này đến phiên Trầm Hàn buồn bực. YES với NO không phải đều giống nhau sao? Đây mới thực sự là tay trên tay dưới đều như nhau.

Trầm Hàn bưng cốc nước lắc lư đến bên cạnh Trần Xuyên, thấp giọng hỏi: “Mua bao nhiêu tiền?”

Trần Xuyên giơ ba ngón tay. Trầm Hàn nhúu mày: “Ba trăm?”

“Ba ngàn.”

Trầm Hàn hỏi: “Vậy anh nói bao nhiêu với mẹ tôi?”

“Một trăm.”

Phốc. Trần Hàn phun ngụm trà ra ngoài. Hắn nhanh tay quệt quệt mồm: “Mẹ tôi vậy cũng tin?”

“Chứ sao. Nếu không đã sớm vào bệnh viện chứ làm gì còn ngồi ở đây?”

Trần Hàn nói: “Tối nay tôi trả lại tiền cho anh.”

Dù sao tình huống bây giờ khác nhau, vấn đề tiền bạc rất quan trọng.

Trần Xuyên lại bực mình rồi: “Em tính toán cái gì chứ, tiền của anh vẫn là tiền của em. . . .” mấy chữ “tiền của em” trong ánh mắt sắc bén của Trần Hàn liền bị nuốt trở về.

Trần Xuyên ủ rũ, quả nhiên người đầu hàng trước bao giờ cũng bị người còn lại áp chế a.

Đến lúc lên giường ngủ, Trần Hàn kiên quyết bắt Trần Xuyên nằm dưới đất, Trần Xuyên lại kiên quyết muốn ngủ trên giường, Hai người không ai nhường ai, Trần Xuyên nóng nảy uy hiếp: “Nếu hôm nay em bắt anh ngủ trên đất anh lập tức nói với ba mẹ con trai hai người đã bỏ con rồi!”

Trần Hàn im miệng, mắng câu đề tiện rồi vén chăn lên giường.

Trần Xuyên đột nhiên phát hiện cái này thật sự là yếu điểm của Trần Hàn nha, Trần Hàn vì sao muốn cùng mình diễn trò? Còn không phải vì sợ ba mẹ biết hai người đã chia tay sẽ bị đả kích sao?

Tuy nói dùng yếu điểm đi uy hiếp người thật sự có điểm hạ lưu, nhưng bây giờ ai rảnh quản chứ, xài được thì xài thôi!

Trần Xuyên rạo rực nhào lên giường, dưới đáy lòng hô: “Thân thể ấm áp tôi đến đây!”

Trần Hàn một cước đá qua mắng: “Anh cách xa tôi một chút!”

Trần Xuyên liền dịch sang bên cạnh, đợi cho Trần Hàn ngủ say lại lén lút xích qua, cảm thấy mỹ mãn ôm Trần Hàn chìm vào giấc ngủ.

15. Chương 15

Sáng hôm sau đến phiên Trần Xuyên đi làm, Trần Hàn ở nhà bồi ba mẹ.

Trần Xuyên tinh thần phần chấn tiến vào cửa lớn công ty, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thạch Qua cụp đầu đi bước nhỏ, xem ra đả kích không phải giỡn chơi nha. Hắn hí hửng nhớ tới hôm qua Trần Hàn hung ác uy hiếp mình, tự hỏi có nên nói vài lời với Thạch Qua hay không.

Không thể tránh phải vào cùng thang máy, Thạch Qua quay đầu nhìn thấy Trần Xuyên thì ngẩn ngơ, sau đó ỉu xìu bắt chuyện: “Tổng giám đốc sớm.”

Trần Xuyên tươi cười ra vẻ quan tâm nói: “Bị cảm à, uống thuốc chưa?”

“Uống rồi.” Thạch Qua đáp lời xong lui về hai bước. Nói theo khía cạnh tốt thì là sợ lây bệnh cho Trần Xuyên, nhưng kì thật là không muốn nói chuyện với hắn.

Trần Xuyên gãi gãi đầu, rất nhanh suy nghĩ rồi nói: “Cái việc kia, Thạch Qua à, thật ra không thể trách Trần Hàn.”

Thạch Qua quay đầu nhìn hắn, nhún nhún vai tỏ vẻ mình không có hứng thú.

Trần Xuyên vẫn tiếp tục nói: “Lúc trước tôi với Trần Hàn cãi nhau. Cậu cũng biết mà, vợ chồng có yêu nhau thế nào cũng sẽ không tránh khỏi gây lộn vài trận, xem như tăng thêm tình thú đó mà. Lúc chúng tôi đang chiến tranh lạnh thì cậu đột nhiên xuất hiện, Trần Hàn vì bị tôi chọc tức nên mới muốn kết giao với cậu. Cậu chắc cũng thấy lúc mới đầu Trần Hàn trốn cậu như thế nào phải không?”

Thạch Qua cũng không nói gì, trên thực tế đúng là như thế. Trầm Hàn vừa nhìn thấy mình thì giống như gặp quỷ, nếu không phải mình quần chật lấy làm hấn khó xử thì phỏng chừng đến chết cũng không nói thêm một câu với mình.

Thạch Qua hít hít cái mũi, đột nhiên không hiểu tại sao mình lại chấp nhất với Trầm Hàn chấp nhất như vậy? Vì sao lại chọn con đường tình cảm vừa đau thương mà lại thấp hèn như thế?

Trần Xuyên nhìn phản ứng của hấn, đáy lòng thầm hô YES. Tôi muốn chính là hiệu quả như vậy đó!

Trần Xuyên ra vẻ bi thông cảm bước qua chụp vai hấn nói: “Cậu cũng không có làm sai. Sai ở chỗ cậu đã đặt tình cảm vào một người quá chung thủy.”

Thạch Qua mỉm cười, hấn cũng biết không thể tránh được. Miễn cưỡng mãi cũng không có được Trầm Hàn, hiện tại mình cũng không muốn miễn cưỡng hấn.

Thất tình một lần nữa cũng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Thang máy “đình” một tiếng, Thạch Qua cúi người nói phải đi làm việc.

Trần Xuyên vội vàng gạt đầu: “Đi đi đi đi, nếu không thoải mái thì cứ xin nghỉ.”

Thạch Qua đi ra ngoài, đột nhiên lại dừng chân. Hấn quay đầu hỏi: “Bộ Trầm Hàn là người chung thủy à?”

Trần Xuyên hoàn toàn bị lời này làm cho cứng họng. Hấn tính trả lời “ừ”, nhưng chợt nhớ lại Trầm Hàn vẫn hay đi mấy quán ăn đêm đùa chơi. Cho dù là vậy, tâm Trầm Hàn xác thực vẫn đặt trên người mình.

Hấn gãi gãi đầu, đồng dạ ướn ngực nói: “Trước kia thì không, nhưng sau khi gặp tôi thì có.”

Thạch Qua gạt gạt đầu: “Tổng giám đốc, anh thật may mắn.” Nói xong liền quay đầu rời đi.

Trần Xuyên hắc hắc cười với cánh cửa thang máy đang khép lại. Hấn tự nhiên cảm thấy vô cùng tự hào. Trầm Hàn cái thứ dân chơi kia tình cảm vẫn đặt ở trên người mình, tựa hồ không có chuyện gì so với chuyện này đáng tự hào hơn.

Trần Xuyên cảm thấy chuyện tình địch mình đã giải quyết hoàn mỹ. Hấn không cần phải đánh người nào, lại không tốn nhiều sức đã hoàn toàn chiến thắng! Trần Xuyên thực hưng phấn, nhiều ngày nay tâm tình buồn bực đã bay đi hết. Bây giờ chỉ cần hấn “đánh nhanh thắng nhanh”, phỏng chừng vài ngày nữa Trầm Hàn sẽ tự động quay về vòng tay của hấn thôi!

Phương Kỳ dùng chiếc đũa trạc trạc ốt hấn: “Anh cười gì mà dâm dăng quá vậy?”

Trần Xuyên cười hắc hắc nói: “Cậu không hiểu được đâu.”

Phương Kỳ tính tình bà tám hoàn toàn bị làm cho tò mò, vội vàng xích lại gần đề thấp giọng nói: “Xem mặt anh hồng hào như vậy, không phải cưỡng dâm đã trở thành thông dâm đó chứ? Nói thật đi, Trầm Hàn chịu để anh ôm rồi phải không?”

Trần Xuyên lườm hấn một cái: “Cậu có thể dùng từ nào tốt hơn không? Thông dâm cái gì mà thông dâm!”

Phương Kỳ cười nhạo: “Vậy anh thấy từ làm tình cao quý hơn thông dâm ở chỗ nào?”

Trần Xuyên lắc lắc đầu: “Cậu bậy quá.”

Phương Kỳ cười hắc hắc, cuộn tay lại làm cái micro hát: “Yêu thì phải nói, yêu thì phải làm.”

Trần Xuyên bắt đắc dĩ lườm hấn một cái: “Tôi xem cậu hình như chưa được thỏa mãn dục vọng rồi. Làm lẽ đi, ông già kia muốn con rể đến sắp phát điên rồi. Ủy khuất cậu vậy, mau cưới con gái của ông đi.”

“Tôi điên chắc!” Phương Kỳ vội vàng thủ thế X, “OH NO! Tôi đã sớm phá hồng trần rồi, có cái gì so với độc thân thoải mái hơn? Hơn nữa, đàn bà con gái bây giờ chỉ muốn cưới mấy người giàu để có tiền tu sửa nhan sắc. Tôi không muốn phải đi kiếm tiền hàng ngày để chu cấp cho bọn họ đâu. Bây giờ nếu anh muốn sống nhàn chỉ có thể chọn mấy bà cô già luống tuổi có chồng thôi.”

Trần Xuyên bị so sánh của hấn làm cho ghen cơm rồi, ực miếng canh nói: “Phương Kỳ, cậu cũng quá cực đoan rồi. Nếu ai cũng nghĩ như cậu thì phụ nữ trên thế giới này nên làm cái gì đây?”

“Thanks, tôi chỉ là nói sự thật mà thôi, tôi tình nguyện ôm rừng cây ngủ. Nói trở lại, Trần Hàn thật sự bắt đầu lần nữa với anh?”

Vừa nói đến đề tài này, Trần Xuyên vui vẻ đáp: “Đúng vậy, cách mạng sắp thắng lợi!”

Phương Kỳ vội vàng chớp cơ hội chạy tới tranh công hồ hởi nói: “Cách mạng thành công một nửa cũng nhờ tôi khuyên bảo đó nhá. Tôi không có tham lắm đâu, 2000 đồng trang bị cũng đủ rồi.”

Trần Xuyên mặc kệ hần, cúi đầu ăn cơm.

Phương Kỳ đá chân hần dưới bàn: “Anh đừng giả bộ làm người chết!”

Trần Xuyên đem canh uống sạch, không để ý hình tượng ợ một cái: “Đừng nói tôi keo kiệt. Nếu cậu muốn kết hôn với con gái ông già, tôi tặng phòng của tôi cho cậu cũng được.”

Cái phòng cách vách hình như cũng không còn để làm gì, Trần Xuyên nghĩ có nên đem bán nó hay không.

Phương Kỳ ở bên kia buồn bực nói: “Anh thật nham hiểm, vốn biết công chúa kia tôi hầu hạ không nổi.”

Trần Xuyên nhún nhún vai, đứng dậy mang theo tâm tình tốt quay về phòng xử lý văn kiện.

Lúc tan tầm trở về, Trần Xuyên thuận tiện lái xe đi mua bánh ngọt trà xanh mà Trần Hàn thích ăn, cẩn thận dùng hộp đóng gói kỹ đặt ở chỗ ngồi kế bên, ngâm nga bài hát lái xe về.

Lúc chờ đèn đỏ thì nhận được điện thoại của Trần Hàn bảo hần đi mua ít nến về, điện ở tiểu khu đang sửa có thể cả đêm cũng sẽ không có điện.

Trần Xuyên lĩnh mệnh lái xe thẳng đến siêu thị, tìm gần nửa ngày mới tìm được nến, thuận tiện mua đồng hồ ăn vặt lớn trở về, nghĩ đến buổi tối ngồi không rảnh rồi lái ra ăn giết thời gian.

Về nhà trời đã tối rồi, Trần Hàn đoạt lấy nến đốt, qua loa ăn cơm rồi đưa ba mẹ vào nằm ngủ. Người già thường đi ngủ rất sớm.

Trở về phòng khách, Trần Xuyên liền lấy ra bánh ngọt dâng lên như hiến vật quý. Trần Hàn hí mắt nói: “Khi không ăn cần như vậy nếu không phải gian xảo thì chính là đạo chích.”

Trần Xuyên nói: “Vậy thôi em đừng ăn.”

“Anh mua tôi mắc gì tôi không ăn!” Trần Hàn đá hần một cái rồi cầm lấy một miếng lớn nhét vô miệng: “Vẫn ngon như ngày xưa, không quá rất ngọt cũng không quá gắt, mùi thơm còn lưu lại trong miệng a.”

Trần Xuyên nhìn môi Trần Hàn động, có xúc động nhào tới hôn. Hần tính toán làm sao để tới gần Trần Hàn. Nhìn ngon nến trên bàn trà, bên ngoài lại là sao thưa trăng mờ, là thời cơ tuyệt hảo để làm chuyện xấu!

Trần Xuyên dùng tay dập ngọn nến, thừa dịp tối om đưa tay ôm Trần Hàn một cái, bên kia lập tức quăng ra một quyền. Trần Xuyên kêu đau ngồi xổm người xuống. Má ơi, có cần mạnh tay dữ vậy không?

Trần Hàn vỗ vỗ tay nói: “Tôi đi tắm!”

Lời này Trần Xuyên nghe vào quả thực giống như lời “mời chào”. Hần đi theo Trần Hàn vào phòng tắm, lại bị Trần Hàn một cước đá ra: “Anh theo vào làm gì?”

Trần Xuyên ủy khuất nói: “Cùng nhau tắm không phải tiết kiệm nước sao? Hơn nữa anh còn có thể giúp em chà lưng.”

Trần Hàn đương nhiên không phải người ngu, nhìn một cái liền biết Trần Xuyên có chủ ý gì. Hần phân vân không biết có nên cho Trần Xuyên tiến vào hay không, dù sao có một số việc mình không thể tự làm được.

Trần Hàn lui vài bước nói: “Vậy thôi cùng tắm đi.”

Trần Xuyên kiềm chế đáy lòng mừng như điên, nhanh nhẹn tiến phòng tắm, ân cần mở nước ấm, rất nhanh cởi quần áo.

Vì không có đèn nên dĩ nhiên hấn không nhìn thấy thân thể gợi cảm mà mình mong nhớ ngày đêm mỗi ngày ôm lại không thể làm kia, rốt cuộc cũng chỉ có thể sờ sờ. Hấn cũng không vội, chậm rãi sờ soạng mới có tình thú.

Nghe được tiếng nước, Trần Hàn bước vào bồn tắm lớn. Trần Xuyên đi theo vào, nước liền tràn ra ngoài.

Trần Hàn ra vẻ đứng đắn nghiêm khắc nói: “Không được hiểu lầm, cũng không cho phép sờ loạn!”

Trần Xuyên đáp lời dạ dạ, thế nhưng tay vẫn không an phận sờ lên người Trần Hàn. Trần Hàn cố đẩy ra, hấn lại tiếp tục cười gian mặc kệ tiếp tục sờ, tốt nhất là sờ đến khi Trần Hàn dục hỏa đốt người mới thôi.

Cái gọi là vợ chồng già luôn biết điểm mẫn cảm của nhau. Trần Xuyên chính là cái loại người đó, hấn xuống tay mấy cái thì Trần Hàn đã bắt đầu kêu rên vài câu, không bao lâu liền tự động dựa vào người hấn, chủ động hôn hấn.

Trần Xuyên mừng rỡ động tác dưới tay lại càng kịch liệt, làm cho nụ hôn càng thêm sâu.

Đang thoải mái Trần Hàn cảm thấy mặt sau chợt lạnh, có chất lỏng dính dính gì đó bèn thử dốc hỏi là cái gì.

“KY*.” Thanh âm Trần Xuyên khàn khàn.

*Một loại chất bôi trơn

Khi Trần Xuyên cứng rắn tiến vào trong cơ thể, Trần Hàn kêu một tiếng, bắt đầu vận động với Trần Xuyên. Trong lúc mơ mơ màng màng hấn nhớ trong nhà hình như đâu có mua cái loại đồ chơi này a.

Trần Xuyên lúc đi siêu thị cũng thuận tiện ghé “cửa hàng tình yêu” mua. Dù sao có nó đêm tối vợ chồng mới dễ dàng hành sự.

Bên ngoài gà đã gáy vô số tiếng rồi, trên giường đùi vẫn tiếp tục dán đùi cọ sát.

Trần Hàn hơi mở mắt, đưa tay cầm lấy di động khởi động máy, vừa nhìn thấy thời gian thì khê nguyên rửa một tiếng rồi đá văng Trần Xuyên ra, nhảy xuống giường rất nhanh mặc quần áo.

Trần Xuyên rất bất mãn: “Còn sớm mà, em cứ ngủ tiếp đi.”

Trần Hàn kéo ra rèm cửa sổ, thời tiết hôm nay khá tốt. Hấn cài cúc áo nói với người trên giường: “Anh mau dậy đi, cấp trên nói nếu đi muộn sẽ bị trừ tiền thưởng.”

“Thèm vào, đại gia đây không cần.” Trần Xuyên trở mình, đem mặt vùi vào trong gối ngủ tiếp, cảm giác thật là tốt.

Trần Hàn cười nhạo một tiếng vào phòng tắm, nhìn thấy phòng tắm dơ dáy bẩn thỉu thì lại đau đầu. Nước đọng đầy đất, sữa tắm cũng không để đúng chỗ, tối hôm qua chơi đùa thật sự quá mức.

Hấn bóp kem đánh răng, rửa mặt đi ra ngoài, không cẩn thận dẫm lên một cái chai, “xì” một tiếng, một loại chất lỏng sền sệt sặc chảy ra.

SHIT!

Trần Hàn cúi đầu xem nhện không được mắng. KY cũng ném loạn như vậy! Nếu bị ba mẹ thấy được thì còn ra thể thống gì nữa!

Trần Hàn co một chân nhảy ra ngoài, cầm khăn lau chân nói: “Anh mau dậy đi dọn cái phòng tắm coi!”

Trần Xuyên đáp trả một tiếng, nhưng không có dấu hiệu sắp tỉnh. Một hồi sau mới quay đầu nói: “Sao em vẫn còn khỏe quá vậy?”

“Không đúng nha, rõ ràng anh đã thực dụng tâm dụng sức!”

Trần Hàn xấu hổ nói: “Cho dù không thoải mái cũng phải dậy! Tôi nói anh dậy nhanh!”

“Biết rồi biết rồi!” Trần Xuyên lười lười không muốn rời ổ chăn, bò dậy mặc quần áo vào.

“Ba mẹ còn phải phiền anh chăm sóc. Dẫn bọn họ đi công viên một chút đi, hôm nay khí trời khá tốt.”

“Ừ. Vậy thôi em cũng đừng vô công ty, cả nhà đi chơi không phải rất tốt sao?”

Trầm Hàn xỏ tất, liếc hần một cái xem thường nói: “Anh tưởng giỡn chơi hả? Làm việc phải cạnh tranh quyết liệt, nếu không ngày nào đó bị ông chủ đuổi thì bị kịch luôn! Nhanh chút đi, phòng tắm không biết biến thành cái dạng gì rồi kìa!”

“Tiểu nhân tuân mệnh!”

Trầm Hàn mặc áo khoác vào đi ra ngoài, quay đầu lại bổ sung nói: “Anh tốt nhất đừng có nghĩ bậy, hôm qua ý loạn tình mê gì gì đó đừng có tưởng thật.”

Trần Xuyên suy nghĩ một hồi mới phản ứng lại vội vàng truy vấn: “Vậy chứ chuyện ngày hôm qua được tính là chuyện gì nhỉ?”

Trầm Hàn trầm tư nói: “Làm chuyện đó với bạn trai trước nhìn thế nào cũng giống là tình một đêm.” Dứt lời liền bỏ chạy thiệt lẹ.

Tình một đêm cái con khỉ!

“Trầm Hàn, em nói rõ cho anh. . . . A mẹ, chào buổi sáng!” Nhìn bà cụ lại gần, Trần Xuyên vội chạy tới hỏi han, sau đuổi theo vào phòng bếp quần lầy Trầm Hàn thấp giọng nói: “Trầm Hàn, em sử dụng thân thể anh mà không cho anh một cái công đạo thì đừng hòng rời khỏi đây!”

Trầm Hàn đập trứng, quay đầu nói: “Tôi làm gì anh? Không biết là ai cố ý chuẩn bị KY trước đây!”

Trần Xuyên tức giận đến đầu bốc khói: “Em không đồng ý thì ai có thể bắt buộc em?”

“Khó nói lắm!”

Trần Xuyên chán nản rồi, nửa ngày cũng không nói ra được một câu. Trầm Hàn nhấc chân đá hần ra khỏi phòng bếp, ngồi đây nhìn thật chướng mắt!

Trần Xuyên thở phì phì đi trở vào phòng, trong lòng buồn bực thu dọn phòng tắm. Bà cụ cảm thấy không khí không đúng bước qua lo lắng hỏi: “Hai đứa không sao chứ?”

Trần Xuyên nở một nụ cười khó coi: “Không có việc gì, mẹ không cần lo lắng.”

“Tính tình Trầm Hàn chính là như vậy. Con nha, ráng kiên nhẫn một chút.”

Trần Xuyên “dạ” một tiếng xem như hiểu được.

Vài năm sống chung, tính tình kia hần đã sớm biết. Ai mà không có tính xấu, rộng lượng tha thứ một chút là được.

Cái này hả, nhịn không được cũng phải nhịn thôi. Trần Xuyên tự thương cảm cho số phận của chính mình.

Chuẩn bị bữa sáng cho người nhà xong, Trầm Hàn sợ muộn giờ liền vội vàng ra cửa.

Trần Xuyên đuổi theo hần xuống lầu.

Trầm Hàn đi ra ngoài, cực kỳ bực mình Trần Xuyên đang bám theo phía sau! “STOP! Có chuyện gì buổi tối về nhà từ từ nói!”

“Ai biết buổi tối em lại giở trò gì!”

“Tôi là cái loại người đó à?” Trầm Hàn thiết một tiếng lên xe đóng sầm cửa thắt dây an toàn.

Trần Xuyên gõ gõ cửa sổ, ý bảo Trầm Hàn đem cửa sổ xe kéo xuống. Trầm Hàn bất đắc dĩ quay cửa kính xe xuống: “Anh có việc thì nói nhanh nên, tôi không có thời gian nói nhảm với anh đâu.”

Trần Xuyên nở nụ cười nói: “Đừng quên ăn sáng.”

Trầm Hàn mặt đầy hắc tuyến, vừa định kéo cửa sổ lên thì Trần Xuyên lại bảo: “Trầm Hàn.”

“Gì nữa?” Trầm Hàn vừa ngẩng đầu, môi liền bị chặn. Lúc Trầm Hàn còn sững sờ thì Trần Xuyên lui ra, cười tủm tỉm nói: “Nhắc em chút không buổi tối em lại quên.”

“Anh cái người này!” Trầm Hàn tức giận đóng cửa sổ, khởi động xe chạy đi.

Từ sau kính nhìn xem Trần Xuyên đi vào trong tòa nhà, Trầm Hàn cười cười.

Vào bộ thiết kế, hắn nhìn lướt qua Thạch Qua đang vẽ bản phác thảo.

Trầm Hàn đi qua, nói: “Thạch Qua, cậu theo tôi vào đây.”

Thạch Qua ngẩng đầu nhìn hắn một cái, đáp: “Được”.

Bên kia có nhân viên cảm thấy kì lạ, tiến lại gần hỏi trợ lý Tiểu Trương: “Quản lí tìm Thạch Qua làm gì vậy? Không phải là muốn thăng hắn lên chức tổ trưởng chứ?”

Tiểu Trương cắn bút, sau đó nói: “Khả năng không lớn lắm, muốn làm tổ trưởng cũng phải xuất ra chút thành tích. Thôi đừng để ý nữa, mọi người cứ cố gắng làm việc, tôi nghĩ quản lí sẽ không bạc đãi người nào đâu!”

Bên kia Thạch Qua đi theo Trầm Hàn vào văn phòng. Trầm Hàn mở hệ thống sưởi hơi cười tủm tỉm nói: “Ngồi đi.”

Thạch Qua kéo ghế qua ngồi xuống: “Quản lí muốn nói với tôi cái gì?”

Trầm Hàn gãi gãi đầu: “Chuyện là, ngày đó có phải Trần Xuyên nói gì với cậu không? Hắn nói cái gì cậu trăm ngàn lần đừng tin, tên kia giỏi nhất chính là bịa đặt!”

Thạch Qua nhú mày nói: “Là bịa đặt sao?”

Trầm Hàn đột nhiên cảm thấy chột dạ, ánh mắt phiêu sang nơi khác, trả lời: “Đúng vậy!”

Thạch Qua nở nụ cười đáp: “Thật hay giả cũng không phải chuyện của tôi nữa. Quản lí anh cũng không cần quá để ý cảm nhận của tôi. Với tôi mà nói, mọi chuyện đã qua rồi.”

“A?”

Thạch Qua tiếp tục nói: “Từ hôm nay trở đi, quản lí chính là quản lí, chúng ta chính là quan hệ thủ trưởng và cấp dưới. Anh cũng không cần phiền não vì chuyện của tôi nữa, trong khoảng thời gian này thật xin lỗi đã làm phiền anh.”

“Không có gì.” Trầm Hàn theo bản năng đáp lại, ánh mắt lộ ra nghi hoặc nhìn Thạch Qua. Kì vậy ta, mới có hai ngày thôi sao Thạch Qua giống như biến thành người khác vậy?

“Nếu không có việc gì thì tôi ra ngoài làm việc”.

Trầm Hàn gật đầu, Thạch Qua ở cửa quay đầu lại hỏi: “Vậy chúng ta có thể làm bạn bình thường không?”

“Đương. Đương nhiên.” Thạch Qua vừa rời đi, Trầm Hàn liền nhẹ nhõm. Không phải chứ, cứ như vậy là xong rồi? Hắn có chút buồn bực, lúc trước không phải còn bảo là yêu mình đến điên sao?

Trầm Hàn gọi điện thoại cho Phương Kỳ, không đầu không đuôi nói: “Cậu nói xem tình yêu là trò chơi gì a, một đao là có thể chặt đứt?”

Phương Kỳ ra vẻ thâm sâu nói: “Có tình yêu gây thật sự dễ dàng, nhưng cũng có tình yêu mãi mãi không đứt, cái này phải xem yêu nhiều hay không.”

Trầm Hàn bĩu môi: “Vậy xem ra Thạch Qua cũng không phải người thành thật.”

“Gì? Hắn buông tha cho cậu?”

“Cũng không phải.”

“Con mẹ nó chứ, tôi thích hắn nha! Cần được buông được mới là nam tử hán! Làm sao giống như người nào đó cứ quay quay chẳng ra cái gì hết.”

Trầm Hàn nói: “Thạch Qua tới tìm tôi không biết âm mưu cái gì a?”

“Đại khái cái gì cũng âm mưu hết. Nếu quen được với cậu thì lấy phần tình cảm đó với con người cậu. Còn nếu không thành thì làm cho mình hoàn toàn quên cậu. Một người có thông minh nha, cậu có cân nhắc lại không?”

“Phương Kỳ cậu cút đi! Trần Xuyên thật xui xẻo mới quen trúng thứ bạn như cậu!”

16. Chương 16

Giữa trưa cấp trên ăn no không có việc gì làm bày đặt mở hội nghị cán bộ. Trần Hàn khê nguyên rửa tỳ tiện rút một cặp văn kiện lách lư đi lên tầng cao nhất.

Phương Kỳ vẫn như cũ đeo một cặp mắt gấu mèo thâm đen buồn ngủ.

Trần Hàn dùng văn kiện đập đầu hấn nói: “Cậu ít chơi game một chút bộ chết à!”

Phương kỳ lười biếng ngáp dài, uống một ngụm trà cho lên tỉnh thần đáp: “Game giống như thuốc phiện a, muốn bỏ cũng bỏ không được! Tôi không chơi thì cả người liền khó chịu.”

Trần Hàn chống cằm thương cảm nhìn hấn: “Hôm nào tôi dẫn cậu đi bệnh viện giúp cậu cai internet. Mỗi ngày cậu cứ ngâm trong mạng thì còn thành bộ dáng gì nữa.”

Phương Kỳ trầm tư, nhíu mi nói: “Thôi khỏi đi, tôi thà chơi game tới chết cũng không muốn bị bệnh viện làm cho chán chết.”

Trần Hàn lắc đầu: “Cậu hết thuốc chữa rồi. Mẹ nó, vậy cứ ôm máy tính sống cả đời đi!”

Phương Kỳ cười hắc hắc: “Cậu khỏi cần lo lắng cho tôi, dù sao cậu có Trần Xuyên ôm là được!”

Trần Hàn thiết một cái, cầm lấy ly trà che miệng cười trộm, thấy một cô gái tiến vào ngồi đối diện mình thì kinh ngạc, sau đó đá đá Phương Kỳ: “Công chúa cũng đến nữa hả, hội nghị gì vậy?”

Phương Kỳ a một tiếng liếc mắt sang đối diện rồi lập tức đem mặt giấu sau văn kiện, rất sợ bị người nhìn thấy.

Trần Hàn kỳ quái nhìn hấn: “Cậu làm gì đó?”

Phương Kỳ dùng ngón tay ra hiệu: “Công chúa lặn nha, tôi không trêu nổi đâu.”

Trần Hàn ngây người một chút rồi hiểu được, cười tủm tỉm hỏi: “Cậu làm cái gì người ta rồi à?”

Phương Kỳ biểu tình khổ không thể tả thấp giọng nói: “Hôm qua ông già lại bảo tôi đi đón công chúa, tôi làm sao dám không nghe chứ! Tôi cũng thật không hiểu, chân phụ nữ bộ làm bằng sắt à, đi dạo phố mấy tiếng cũng không mệt. 3 giờ a, suốt 3 giờ cũng không ngừng lại. Lát sau tôi chịu không nổi nên lên trốn về.”

Trần Hàn không khách khí cười to, dựng thẳng ngón cái với hấn: “Đại hiệp, huynh thật lợi hại! Tại hạ bái phục.”

Phương Kỳ oán hận nói: “Tất cả đều nhờ phước tên Trần Xuyên kia!”

Trần Hàn liếc liếc văn kiện nói: “Trần Xuyên cái tên đó à? Đừng nói 3 giờ, cho dù 10 giờ hấn cũng có thể phụng bồi được. Thứ nhất công chúa là người không thể đắc tội, thứ hai hấn rất trọng sĩ diện, lỡ mang bỏ lại con gái mà chạy hấn tuyệt đối sẽ không làm. Cậu nói xem hấn bị cái gì, dùng 4 chữ ngắn gọn thì là ngu si đần độn.”

Phương Kỳ cười nhạo: “Đúng là rất ngu a.”

Trần Hàn ảo não: “Cũng đúng nha, cậu nói xem nhiều người như vậy lúc trước sao tôi lại nhìn trúng hấn chứ?”

Phương Kỳ đáp: “Bởi vì hai người trước khi ở chung bề ngoài đều ra vẻ ngăn nắp sạch sẽ. Đến lúc thăng thần thành khẩn đối đãi lẫn nhau đều sẽ lộ bản chất thật, đối phương có mấy cọng lông mũi mình cũng biết, vì thế lúc đó cũng không cần ra vẻ làm cái gì. Về phần yêu nhiều hay yêu ít thì mấy người phải tự nhìn lại mình. Dù sao trên đời cũng không có tình yêu hoàn mỹ, đa số mọi người đều nhẫn nhịn cùng nhau sống cả đời. Vậy nên cái gì mà ‘yêu nhau đến chết không thay đổi’ chỉ là truyện cổ tích mà thôi. Nếu muốn được như vậy, hai chữ thôi, mơ đi.”

Trầm Hàn đưa tay vỗ đầu hần: “Được nha! Tiểu tử cậu tu thành chuyên gia hồi nào vậy?”

Phương Kỳ vừa đắc ý thò đầu ra, bên kia một ánh mắt sắc bén lập tức quét tới. Phương Kỳ run rẩy, cúi đầu giả bộ lật văn kiện.

Lát sau hội nghị vừa kết thúc, Phương Kỳ chân như bôi mỡ vội vàng bỏ chạy, nhưng tốc độ của chân sao bằng được âm thanh, bên kia công chúa đã mở miệng kêu: “Phương Kỳ, qua đây một chút.”

Phương Kỳ a một cái, tâm tình ảo não đi qua chỗ công chúa.

Có kịch hay! Trầm Hàn cười trên nỗi đau của người khác, lưỡi biếng quơ văn kiện hướng thang máy đi.

Trở về văn phòng không bao lâu, công chúa liền tới.

Phải nói bộ dạng công chúa Đào Tầm quả thật không tệ, mắt to đủ lớn đủ sang. Nhưng con gái nhà giàu đều có bệnh chung, thích được nuông chiều. Điều này Trầm Hàn chịu không nổi nhất, hần hiện tại có điểm cảm tạ Trần Xuyên đã kiếm chuyện bịa đặt.

Trầm Hàn trên mặt nở nụ cười: “Hôm nay ngọn gió nào đưa công chúa đến chỗ tôi vậy?”

Đào Tầm cười khanh khách, sau đó nói: “Trần Xuyên không phải ở cách vách với anh sao? Anh giúp tôi đưa một ít đồ cho anh ấy.”

Trầm Hàn tiếp tục tươi cười: “Dĩ nhiên là được, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Đào Tầm liền lấy ra mấy hộp đưa cho Trầm Hàn, cười hi hi nói: “Anh đừng ăn vụng nha, cái này là tôi tự tay làm cho Trần Xuyên đó.” Nói xong đỏ mặt chạy đi.

Trầm Hàn lắc đầu phê bình, sách sách sách, rất giả tạo. Muốn làm bộ then thùng cho người mền chắc, trừ hai má mím cười bên tai cũng phải làm nó đỏ, tốt nhất ánh mắt nên rưng rưng một chút, như vậy mới người gặp người thích hoa gặp hoa nở!

Trầm Hàn liếc liếc mấy hộp đồ trên tay, có điểm tò mò mở ra xem. Tôi thao! Cũng quá quê mùa rồi đó! Bánh bích quy tình yêu? Bất quá nướng đen sì như thế này người nào ăn nổi đây? Xem ra tài nấu nướng cũng quá kém đi.

Trầm Hàn sờ cằm nghĩ, ngoại trừ có tiền cộng với xinh đẹp ra, công chúa coi như cũng không có tài cán gì. Loại con gái kiểu này tìm chồng xem ra hơi khó khăn một chút, chủ nghĩa nữ quyền đáng buồn a!

Đồ này Trầm Hàn tuyệt đối sẽ không mang về cho Trần Xuyên. Dem đi ném thì hơi đáng tiếc, vậy thôi tặng cho Phương Kỳ đi.

Phương Kỳ vẫn đang bận rộn trước máy tính. Thấy Trầm Hàn đưa đồ cho mình, Phương Kỳ lập tức biến sắc mặt, sau đó chỉ chỉ thùng rác, trong đó cũng có mấy hộp giống vậy nằm ở bên trong.

Ái chà, xem ra thủ đoạn của công chúa thật không đơn giản nha, dám bắt hai tay cơ đấy! Nếu của không được người này vẫn còn có một người khác, không tệ không tệ, rất thông minh!

Tối nay tan tầm trở về, Trần Xuyên liền lôi Trầm Hàn vào gian phòng buổi sáng vẫn chưa nói chuyện xong.

Trầm Hàn nhảy trước khi hần mở miệng đã nhanh mồm nói: “Hôm nay họp rồi, Đào lão đầu tuyên bố con gái Đào Tầm của ông sẽ trở thành đồng nghiệp của chúng ta. Chúc mừng anh, về sau có người đẹp quần rồi.”

Trần Xuyên đầu đầu a, sau đó đột nhiên lại cảm thấy giọng điệu này của Trầm Hàn không thích hợp, vội vàng giải thích: “Em đừng hiểu lầm nha, anh cùng cô ấy không có gì, thật sự không có gì!”

“Giải thích chính là chứng minh!”

Trần Xuyên không cốt khí cảm miệng. Trần Hàn cởi giày tiếp tục nói: “Công chúa còn đặc biệt tặng riêng cho anh với Phương Kỳ bánh bích quy. Bất quá xem Phương Kỳ sau khi ăn thì ối một hồi nên tôi quyết định không mang về.”

Trần Xuyên nhẹ nhàng thở ra, sau đó nói: “Mấy vấn đề này mai mốt tính sau, chuyện buổi sáng vẫn chưa nói hết.”

Trần Hàn nhìn thẳng vào hắn: “Tôi nói rõ ràng như vậy mà vẫn còn chưa xong?”

Trần Xuyên nóng nảy: “Nhưng cũng không thể gọi là tình một đêm chứ!”

Trần Hàn nhún vai: “Vậy anh muốn gọi là gì?”

Trần Xuyên nghiêm túc mở miệng nói: “Sinh hoạt vợ chồng.”

“Sinh hoạt vợ chồng?!”

Trần Hàn bắt lực nhìn người miệng cười toe toét trước mặt, ra vẻ nghiêm túc liếc mắt nói: “Bộ anh nằm mơ chưa tỉnh ngủ à?”

Trần Xuyên thấy Trần Hàn không chịu tiếp thu liền thực nóng nảy, bất chấp tất cả bắt đầu giở chứng nhào lên giường lăn qua lăn lại, hai chân loạn đá la hét: “Trần Hàn em không cho anh một cái công đạo anh không để cho em yên đâu!”

Trần Hàn há to mồm nhìn hắn, biểu tình đại ra, một hồi sau đầu đầu đứng dậy, vỗ vỗ tay mặc kệ hắn, mặc cho hắn làm ầm ầm ỉ, tìm dép lê mang vào đi ra ngoài, vừa mở cửa liền phát hiện ba mẹ đang đứng ngay đó, hai ông bà cụ tròn mắt há mồm nhìn Trần Xuyên lăn lộn bên trong, hình tượng ổn trọng thành thực Trần Xuyên tạo nên liền hoàn toàn tan biến. Trần Hàn dưới đáy lòng thỏa mãn vô cùng, gãi gãi đầu mỉm cười, chỉ vào phòng bếp nói: “Con đi nấu cơm.”

Bà cụ ông cụ hai mặt nhìn nhau, Trần Hàn đột nhiên quay đầu lại giả hoạt nói: “Hết hồn chưa, đây chính là bản chất thật của anh ta đó.”

Bà cụ ho khan một tiếng, Trần Xuyên mới chịu ngẩng đầu lên nhìn, sợ hãi nhảy xuống giường chỉnh lại quần áo xấu hổ gọi: “Chào ba mẹ.”

Bà cụ đi qua đưa tay xoa đầu Trần Xuyên, nét mặt già nua cười tươi như một đóa hoa, biểu tình càng lúc càng trìu mến nói: “Thật đáng yêu!”

Trần Hàn hai mắt muốn rớt, chuyện gì đang xảy ra a! Ông cụ ở một bên vui mừng nói: “Con không biết đâu, mẹ con vẫn thích có một đứa nhỏ làm nũng. Con từ nhỏ đã sớm hiểu chuyện cũng không cho mẹ con cơ hội ôm con cưng chiều gì cả”

Trần Hàn buồn cười, chịu không nổi lắc đầu vén lên tay áo đi nấu cơm.

Lúc đập trứng Trần Xuyên lại lệp xệp đi tới, lôi cánh tay Trần Hàn, dùng giọng điệu làm nũng kêu: “Trần Hàn, hắc hắc, Trần Hàn à.”

Trần Hàn dùng lực rút tay về, nói: “Anh có tin tôi một chưởng đập chết anh không!”

Trần Xuyên thu tay lại đứng ở một bên. Trần Hàn đem trứng đổ vào nồi, quay đầu nhìn hắn một cái, Trần Xuyên lại lập tức giả bộ ủy khuất bị tổn thương. Trần Hàn thở dài: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Danh phận!”

“Người yêu cũ!”

Trần Xuyên thấy nhu không được liền dùng cương, lộ ra biểu tình âm trầm nói: “Bây giờ anh lập tức đi nói với ba mẹ rằng mình đang diễn trò!”

“Đi đi đi đi! Tưởng tôi sợ anh chắc!” Trần Hàn không tin hắn có bản lĩnh nói ra, không nghĩ tới Trần Xuyên thật sự quay đầu kêu lên: “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ. . . .”

Trầm Hàn bị dọa sợ, chạy nhanh đem hần túm lại, hung tợn uy hiếp: “Anh có ngon thì nói đi xem tôi xử anh thế nào!”

“Mẹ ơi. . . .”

“Thôi thôi coi như tôi sợ anh! Anh muốn làm sao thì làm vậy đi!” Trầm Hàn chạy tới che miệng của hần.

Trần Xuyên lập tức phát uy, dương dương tự đắc ra điều kiện với Trầm Hàn: “Ba mẹ đi rồi anh cũng muốn ở chỗ của em.”

“Được.” Người nào đó trừng mắt.

“Mỗi ngày phải cùng nhau ăn cơm.”

“Được.” Người nào đó nghiêng răng.

“Ngủ chung giường.”

“Được.” Người nào đó nghiêng lợi.

“Thỉnh thoảng phải sinh hoạt vợ chồng.”

. Người nào đó cầm nổi muốn hành hung. Trần Xuyên nhanh chân lẹ mắt nhảy ra bên ngoài la hét: “Quyết định vậy nhé!”

Trầm Hàn lớn tiếng hét: “Cút!” Vừa hét xong liền nghe thấy thanh âm nũng nịu của Trần Xuyên ở phòng khách: “Mẹ, con nói với mẹ chuyện này.”

Trầm Hàn cấp tốc nhảy ra ngoài, dùng cả tay chân nhào tới. Trần Xuyên đột nhiên bị trượt, hai bên mắt thẳng băng lăn nhào trên đất. Trần Xuyên đau muốn chết, cái ót bị đập trúng, không biết chết mất bao nhiêu tế bào não rồi.

Hai ông bà cụ chạy nhanh đến, từ trên cao nhìn xuống thân thiết hỏi: “Hai đứa không có sao chứ?”

Trần xuyên vừa nói: “Mẹ.” Mấy lời sau đã bị Trầm Hàn chặn lại.

Môi chạm môi.

Bà cụ ông cụ thế nào cũng không nghĩ sẽ nhìn thấy cảnh này, xấu hổ đứng im một hồi rồi mới lắc lư đi ra ban công nói: “Ba mẹ đi hóng gió chút.”

Trần Xuyên nhanh đưa tay ấn lấy Trầm Hàn, đầu lưỡi lại kiêu ngạo tiến vào trong miệng Trầm Hàn. Tự mình ai đó dâng đưa đến cửa, không hôn thì uống phí chết.

Trầm Hàn trừng mắt vùng vẫy muốn đứng dậy. Hôn một hồi Trần Xuyên cuối cùng buông hần ra. Trầm Hàn đứng dậy lau môi, làm bộ muốn cho Trần Xuyên một đấm, chợt nghĩ tới nồi canh ở phòng bếp, a một tiếng vội chạy đi.

Trần Xuyên từ trên đất đứng lên vui mừng một trận, đi về hướng ban công, kêu: “Mẹ, con nói với mẹ a, con chó kia đó.”

Trầm Hàn ở trong phòng bếp nghe thiếu chút nữa phát súng. Trần Xuyên, anh được lắm!

Lúc ăn cơm, Trầm Hàn an tĩnh dị thường, Trần Xuyên lại đặc biệt hoạt bát, hai bên vô cùng đối lập.

Chủ yếu là chuyện vừa rồi Trầm Hàn nhớ tới còn cảm thấy đặc biệt ngượng ngùng. Ở trước mặt ba mẹ mà mình lại làm vậy, không biết ba mẹ nghĩ thế nào nữa trời!

Trần Xuyên gấp rau cho mọi người, thúc giục ba mẹ ăn nhiều một chút, còn gấp thịt đưa đến bên miệng Trầm Hàn, biểu tình trên mặt miễn bàn có bao nhiêu ngọt ngào. Trầm Hàn trông mắt tròn, hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, khó xử hé miệng tiếp nhận, nhai nuốt.

Bên kia ông cụ mở miệng: “Trầm Hàn à, ba với mẹ con tính ngày mai trở về.”

“Sao lại vội như vậy? Ở chơi vài ngày không được sao?”

“Chị hai con đi công tác, đứa nhỏ không có người trông nên muốn đưa đến chỗ ba mẹ. Lại nói, con với Trần Xuyên sống chung rất tốt, ba mẹ cũng yên tâm.”

Trầm Hàn cười: “Vậy được rồi, dù sao cũng gần, chờ con rảnh sẽ cùng Trần Xuyên đi về thăm hai người.”

Bà cụ nói: “Đừng chê hai ông bà già chúng ta quấy rầy thế giới hai người các con là được.”

“Làm gì có!” Trầm Hàn hướng mẹ làm nũng: “Con còn ước gì hai người tiếp tục ở lại đây.”

“Xem nó dẻo miệng chưa kia,” Bà cụ xoa đầu Trầm Hàn: “Con nha, ở chung với Trần Xuyên là may mắn rồi. Phải biết kiềm chế tính tình, tìm người hợp với mình cũng không dễ dàng.”

Trần Xuyên cũng nhanh miệng đáp lời: “Mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ không để cho Trầm Hàn bị khi dễ.”

“Mẹ cũng yên tâm rồi.” Bà cụ khỏi nói có bao nhiêu yêu thích hẳn.

Trầm Hàn liếc mắt khinh bỉ hẳn, anh cứ giả bộ đi!

Buổi chiều trở về phòng, Trầm Hàn ngồi hờn dỗi, nghĩ Trần Xuyên đúng là vô sỉ, sao lại không biết xấu hổ như vậy! Trần Xuyên gọt lê, cắt một miếng dút cho Trầm Hàn lại bị Trầm Hàn đẩy ra. Trần Xuyên bực mình nói: “Em lại bị sao vậy? Vừa mới hòa hảo liền cho anh sắc mặt này?”

“Hòa hảo?” Trầm Hàn híp mắt nói: “Da mặt của anh thật đúng là càng ngày càng dày.”

Trần Xuyên cười hắc hắc vẫn còn cảm thấy rất đắc ý: “Đối phó cây thiết bản em thì phải dùng da mặt dày.”

Trầm Hàn cho hẳn một cước: “Để xem khi ba mẹ đi rồi anh còn kiêu ngạo kiêu nào.”

Trần Xuyên không sợ, nhếch miệng: “Bộ em quên còn có điện thoại rồi à?”

Trầm Hàn buồn bực, xoay người lên giường đưa lưng về phía hẳn ngủ.

Trần Xuyên đi theo lên, nằm sấp trên lưng hẳn nói: “Em giận thì cũng giận đủ rồi, anh cái gì cũng xuống nước chịu em hết. Đôi tình nhân nào mà không cãi nhau.”

Trầm Hàn thiết một cái, đưa tay đẩy hẳn: “Anh cút đi.”

Trần Xuyên lại trèo lên, lần này là không khách khí gỡ trở. Trầm Hàn tức giận vùng vẫy la hét: “Tôi kiện anh cường gian đó!”

“Kiện đi kiện đi, anh không quan tâm.” Cúi đầu hôn một cái thật sâu.

Trần Xuyên hôn đã kỹ xảo, sờ lại càng kỹ xảo.

Dưới sự chọc ghẹo của hẳn Trầm Hàn không xuất được lực, chỉ còn có thể theo Trần Xuyên lăn trên giường.

Sau đó Trầm Hàn vẫn rất buồn bực cầm tay Trần Xuyên vừa chơi vừa nghĩ. Chia tay mặc mình kỳ diệu, hợp lại cũng thật mặc mình kỳ diệu. Thực ứng với lời Phương Kỳ nói, Là do rượu của Quá Gia Gia gây ra.

17. Chương 17

Hôm sau, Trần Xuyên lái xe đưa cha mẹ trở về, Trầm Hàn không thể đi tiễn. Người này không có việc gì làm liền lưu luyến gia đình, sợ tiễn cũng phải tiễn mấy ngày.

Trầm Hàn vô cùng bất mãn quyết định kia của Trần Xuyên, ba mẹ của mình mà dám không cho mình đi tiễn a! Dưới đáy lòng hẳn nguyên rủa Trần Xuyên rồi lái xe đi làm, lại vô cùng tình cờ ở nửa đường đụng phải Thạch Qua.

Thạch Qua đứng ở trạm xe buýt chờ xe đến.

Trầm Hàn chần chờ một lúc mới dừng xe vẫy tay bảo hẳn lại đây, dù sao mọi chuyện đều đã nói rõ ràng, đâu có gì phải lo ngại nữa.

Thạch Qua cắn bánh bao chạy tới, không khách khí mở cửa xe ngồi lên, tay cài dây an toàn nói: “Quản lý, buổi sáng tốt lành.”

Trầm Hàn “ừ” một tiếng rồi chuyển tay lái: “Hôm nay dậy trễ à, nếu không bình thường cậu đã ở công ty rồi.”

Thạch Qua cầm bánh bao trong tay nuốt vào, quệt quệt mồm nói: “Sớm tối cùng người liều mạng nên ngủ trễ, ngủ đến quên cả thời gian. Quản lý nhanh lên, mười phút sau mà chưa đến là muộn thật ấy!”

Liều mạng? Trầm Hàn suy nghĩ từ này, lập tức hiểu được, nhếch miệng nói: “Cậu cũng chơi game cùng Phương Kỳ à, chơi game mà cũng có thể chơi đến như vậy?”

Thạch Qua nhếch miệng cười, cảm thấy không thể nói với Trầm Hàn rằng mình mê game là vì muốn quên nỗi đau thất tình đi.

Ngày đó lúc Trần Xuyên nói rõ ràng với Thạch Qua, hấn thật sự vừa buồn vừa tức. Buồn là vì lại thất tình thêm một lần, cảm tình trao ra không được đáp lại hoàn toàn làm cho hấn mất lòng tin; tức là tức Trầm Hàn cùng trước kia giống nhau, lấy việc đùa giỡn với cảm tình của người khác làm trò chơi. Mấy ngày đó hấn dưng tâm dưng sức, trong mắt Trầm Hàn chắc chỉ là một trò đùa!

Tắt máy trốn trong chăn buồn bã một đêm, hôm sau liền xui xẻo bị cảm. Hấn cũng tiện thể xin phép nghỉ, còn ở trong điện thoại phát hỏa với Trầm Hàn, khởi nói bốt giận bao nhiêu. Chạng vạng ngày đó tỉnh lại thì đột nhiên phát hiện đối bụng, xuống giường tìm tùm lum đồ ăn nhiều một chút, lúc ăn no xoa bụng thì phát hiện cũng chẳng có gì thật đáng buồn.

Thất tình thì sao? Con người mà, quan trọng nhất chính là có thể ăn có thể ngủ, không có gì so với mấy việc đó trọng yếu hơn.

Thạch Qua nghĩ nếu gặp lại Trầm Hàn cũng không sao liền đi làm trở lại. Trần Xuyên chắc lương tâm cắn rứt nên mới lại bắt chuyện với mình, đại ý là muốn mình đừng quá đau buồn.

Lúc ấy Thạch Qua thật sự muốn đánh vô mặt Trần Xuyên. Không phải đặc biệt vì cái gì, mà là vì ý cười dương dương tự đắc trên mặt tiểu tử kia trông rất hại mắt.

Trên thực tế Trần Xuyên có tư cách đắc ý, hấn là người có thể giữ lấy cảm tình độc nhất vô nhị của Trầm Hàn.

Thạch Qua không cho là cảm tình có phân định thắng thua, chỉ là tâm của người này khác người kia mà thôi.

Trần Xuyên trả lời tự tin như vậy cũng làm cho Thạch Qua tin tưởng Trầm Hàn thật sự thương hấn.

Ở trước một tình yêu vĩ đại như vậy thì thất tình gì gì đó của mình giống như chẳng là cái gì, vì thế con đường duy nhất của mình cũng chỉ có rời đi.

Cũng may rừng rất lớn, Thạch Qua cũng tin tưởng có một ngày sẽ tìm được cây đại thụ của chính mình.

Trầm Hàn đột nhiên hỏi: “Cậu đang nghĩ gì thế?”

Thạch Qua lấy lại tinh thần: “Không có gì.”

Trầm Hàn trầm mặc rồi nói: “Thật xin lỗi.”

Thạch Qua “a” một tiếng: “Tôi nhận.”

Trầm Hàn kinh ngạc, lập tức vui mừng nói: “Vậy tốt!”

Thạch Qua gãi đầu: “Kì thật trước kia theo tôi nhớ thì anh hấn là phải phụ trách chăm sóc cho tôi. Dù sao cũng có thể nói anh chính là người hủy tình yêu hoàn mỹ mà tôi nghĩ, hủy đi mong chờ của tôi đối với anh, hủy luôn tính hướng của tôi. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu không phải bản thân chống đỡ không được bị anh quyến rũ thì việc này cũng sẽ không xảy ra. Mọi chuyện đều là tương đối, nếu đem tất cả lỗi lầm đổ lên người anh thì xem ra có điểm không công bằng.”

Trầm Hàn đem xe quẹo vào bãi đỗ dưới lầu công ty, sau đó quay đầu nói: “Thạch Qua, cậu thật sự đã trưởng thành.”

Thạch Qua cười, xuống xe cúi người nói: “Cám ơn đã khen. Vậy nên, quản lí, anh có phải cũng nên trưởng thành rồi?”

Trầm Hàn chờ Thạch Qua đi vào đại lâu mới phản ứng lại lời của hắn, trong lòng cực kỳ buồn bực, rõ ràng là nói mình ngây thơ!

Giữa trưa đi ăn cơm, nha đầu Đào Tầm kia cứ quần quýt lấy Phương Kỳ. Phương Kỳ lộ ra biểu tình đau khổ với Trầm Hàn, Trầm Hàn đáp lại hắn bằng một nụ cười vô cùng không có nghĩa khí rồi bỏ lại hắn chạy mất.

Ai biết được có khi Đào Tầm quay đầu nhìn liền nhòm trộm mình, chạy trước vẫn tốt hơn.

Buổi chiều không có việc gì Trầm Hàn liền lên mạng tìm món ăn mới, nhớ kỹ nguyên liệu nấu ăn cùng phương pháp nấu nướng, tính sau khi tan tầm trở về thử.

Tuy nói quay lại với nhau là do Trần Xuyên mặt dày mày dạn theo đuổi, dù sao cũng là chuyện của hai người, thế nào cũng phải ăn mừng một chút.

Nhìn đến tan tầm, đem đồ vật lung tung thu dọn lại, Trầm Hàn mặc áo pardessus* (ba-đờ-xuy) đi theo đám người tan tầm ra bên ngoài.

Mới ra thang máy liền bị Phương Kỳ chặn lại, tiểu tử kia ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Trầm Hàn, đi chơi chung đi.”

“Đi tìm chỗ khác mà chết, tôi không rảnh!”

Phương Kỳ không để ý Trầm Hàn cự tuyệt, lợi dụng ưu thế người cao kéo cổ áo Trầm Hàn ra ngoài.

Trầm Hàn kéo tay bảo hắn buông ra, nhiều người như vậy, thật sự là dọa người a!

Phương Kỳ đáp ứng buông Trầm Hàn ra, vẻ mặt sầu khổ nói: “Công chúa rủ tôi đi hát.”

“Chuyện tốt nha! Hát xong lên giường luôn, không bao lâu nữa cậu liền có thể chấm dứt cuộc sống độc thân.” Trầm Hàn bất lương nghĩ. Tốt nhất là như vậy đi, Đào Tầm đỡ phải quần lấy Trần Xuyên mắc công mình lại phải nghĩ cách giải quyết cô ta. Phiền toái a.

Phương Kỳ vẻ mặt đầy mây đen, kéo Trầm Hàn rống thê thảm vô cùng: “Cậu rốt cuộc có theo giúp tôi không thì bảo!” Hắn làm ra vẻ nếu Trầm Hàn không đáp ứng hắn lập tức giải quyết luôn.

Trầm Hàn sợ chết a, vội vàng gật đầu.

Trầm Hàn thật sự khó hiểu. Đào Tầm có gì đáng sợ chứ, sao Phương Kỳ phải khổ sở như vậy?

Phương Kỳ nói: “Cậu không hiểu đâu, không thể cưới nữ nhân có tiền a, cái gì đều cũng đòi hỏi cao hơn người ta. Tính tình, tư thái, nói không chừng ngay cả dùng cái đĩa cũng dài hơn người khác. Cậu nói cưới vợ là để cô ta hầu hạ mình hay là mình hầu hạ cô ta?”

“Cái trước.”

“Cả cậu cũng chọn cái trước vậy tôi bộ nhược trí hay sao mà chọn cái sau?”

Trầm Hàn đầu óc xoay chuyển, thừa nhận Phương Kỳ nói có đạo lý, nhưng là Phương Kỳ hình như kì thị phụ nữ hơi quá nha. Trầm Hàn quay đầu chần chừ hỏi: “Phương Kỳ, cậu không phải thích đàn ông chứ?”

Phương Kỳ trợn mắt nhìn hắn: “Thôi đi, đàn ông đàn bà đều phiền toái.”

“Ai da nói cậu như vậy không được nha! Cậu sớm muộn cũng thành lão già hàng năm qua ngày 11 tháng 11.”

Phương Kỳ biện hộ: “Tình nhân có thể ngộ nhưng không thể cầu, phải từ từ chờ thôi.”

Trầm Hàn thực tục vớt cho hắn một câu: “Hi vọng ở nhân gian số đồng chí ngày càng tăng! Bất quá cậu kéo tôi lại đây làm gì?”

Phương Kỳ quay đầu nói: “Đề phòng chứ sao. Ai biết nha đầu kia sẽ làm chuyện gì, không cho phép cô ta trứng còn chưa nở đã cưỡng gian tôi đâu.”

Trầm Hàn oa một tiếng nói: “Cô gái thật sự rất tốt nha!”

Phương Kỳ dừng lại, trán Trầm Hàn đụng thật mạnh vào phía trước, đau vô cùng. Phương Kỳ nói: “Thật có lỗi, phía trước có con chó.”

Trầm Hàn xoa cái trán sưng đỏ nói: “Cậu đừng chê tôi nói nhiều. Thật đấy, nên tìm người ở chung rồi, ngày tháng tháng tháng tự an ủi rất có hại cho thân thể.”

Phương Kỳ cười nói: “Cũng đúng, nếu không vậy mua búp bê bơm hơi đi.”

Trầm Hàn mắt tròn trảng: “Cậu đúng là hết thuốc chữa.”

Đến nơi, còn chưa hát được mấy bài, Trầm Hàn liền tìm có lẽ đi. Trầm Hàn không hề cảm thấy cần rút lương tâm, nói chứ Phương Kỳ còn phải cảm tạ mình a, mình đây là cấp cơ hội cho một đôi nam nữ có thể cùng hòa hợp cả thể xác và tinh thần. Cái kia gọi là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén a, thời gian mình làm phù rể chắc cũng gần tới rồi.

Trầm Hàn hớn hở đi đến chợ rau, dùng thời gian nhanh nhất mua đủ đồ ăn rồi mới kích động chạy về nhà.

Trên đường Phương Kỳ gọi tới mấy cuộc điện thoại, Trầm Hàn liền làm như không thấy. Cái tên Phương Kỳ này thật sự là không hiểu phong tình, con gái người ta thâm tình vì hắn hát bài “Yêu anh một vạn năm”, hắn lại ngồi ở bên kia kéo mình tán gẫu Trương Tam Phong trường thọ như thế nào.

Trần Xuyên đã sớm về trước rồi, giờ này đang chôn ở trong chăn ngủ ngon.

Trầm Hàn tiến vào không khách khí đá mông hắn nói: “Giúp tôi chút việc.”

Trần Xuyên giật giật, ở trong chăn rất thoải mái nên vẫn không chịu dậy.

Trầm Hàn hừ hừ mũi: “Anh lại làm cái thói cũ đi, cẩn thận tôi lập tức đuổi anh khỏi nhà!”

Trần Xuyên liền bật dậy, rất nhanh mặc quần áo, da mặt dày chạy qua ôm Trầm Hàn, dùng ngữ điệu buồn nôn nói: “Trầm Hàn của anh muốn anh làm gì đây?”

Trầm Hàn mắng: “Anh ít buồn nôn đi! Như cũ, tôi nấu cơm, anh rửa rau.”

Trần Xuyên động động ngón tay: “Hôm nay lạnh thế này mà em nhẫn tâm để anh ngâm nước lạnh vậy sao?”

“Vậy chứ anh nhẫn tâm để tôi ngâm?”

Trùng mắt nhìn nhau một hồi Trần Xuyên bại trận. Hắn gật đầu: “Rồi rồi anh ngâm anh ngâm”, sau đó gương biểu tình trang nghiêm thấy chết không sờn cầm cái thìa bước vào phòng bếp.

Lúc này mới vừa bắt đầu lại thì hắn lại muốn làm đại gia rồi. Trầm Hàn nghĩ mình chắc phải suy nghĩ kỹ về vấn đề này thật cẩn thận mới được.

Đem gì đó nên rửa rửa sạch, Trần Xuyên không được tự nhiên cầm dao gượng gạo thái rau. Trầm Hàn nhìn thoáng qua, khinh bỉ mở miệng nói: “Anh bao nhiêu tuổi rồi? Thái có cọng rau mà cũng không biết! Thái mau lăn ra chỗ khác, còn lại tôi tự mình làm!”

Trần Xuyên giống như được giải phóng, để dao qua một bên, thiếu điều nhảy nhót hoan hô, tốc độ như gió chạy vội ra ngoài.

Lần nào cũng như vậy, kêu hắn vào phòng bếp thôi mà hắn cứ làm như mình muốn mạng của hắn vậy. Xem ra trước kia mình nuông chiều hắn quá, hắn liền đem mình xem thành thái thượng hoàng. Muốn quần áo đưa tay cơm dâng tới miệng đợi hử, đợi kiếp sau đi! Tuyệt đối không thể lại nuông chiều nữa, phải tìm cách trị hắn!

Trầm Hàn oán giận nghĩ, mặt lạnh dùng nước nóng rửa tay, động tác thuần thục thái rau, bật bếp chuẩn bị nấu nướng.

Trần Xuyên nằm ngang ở sofa cầm remote bấm đổi kênh lung tung, thỉnh thoảng quay đầu nhìn động tĩnh của Trần Hàn. Nói thật chứ hẳn thật sự đói bụng, nhưng lại không thể mở miệng hỏi Trần Hàn, mắc công người nào đó lại thừa dịp xỉ vả hẳn một trận.

Lát sau Trần Xuyên nhìn thấy kênh dạy tĩa hoa quả tại nhà, hẳn vội vàng chạy nhanh ngồi ngay ngắn, tay trái cầm quả táo tay phải cầm dao gọt trái cây rất ra dáng tri thức. Rốt cuộc thành quả cũng rất tẻ, Trần Xuyên dưới đáy lòng tự chửi mình tay vụng, nguyên bản còn muốn làm cho Trần Hàn kinh hãi. Hẳn buồn bực đem quả táo nhét vào trong mồm, lãng phí không tốt.

Sau một hồi, Trần Xuyên đói bụng đến mức ngực dính vào sau lưng rồi, Trần Hàn cuối cùng mới chịu đem đồ ăn bưng lên bàn. Trần Xuyên nhào tới bàn ăn, lấy tay bốc miếng thịt nhét vào mồm, la một tiếng “ngon quá” rồi liền giống như đại gia ngồi vào bàn chờ Trần Hàn bưng cơm lên. Thói quen đã trở thành tự nhiên.

Trần Hàn mắt trừng sau ót hẳn, muốn lấy dao cho hẳn một nhát. Trần Hàn xới cơm cho mình rồi ngồi xuống chậm rãi ăn.

Trần Xuyên nhìn hẳn một hồi, Trần Hàn mắt đảo qua nói: “Bây giờ tôi phải xới cơm mời anh phải không?”

Trần Xuyên biết giọng điệu này không đúng, vội vàng lắc đầu, đứng dậy buồn bã đi xới cơm.

Trần Xuyên nhỏ giọng nói với OK ngồi xổm ở bên chân mình: “Baba Trần Hàn của mày gần đây tính tình không tốt, rất thích dùng bạo lực, mày không có việc gì thì đừng trêu chọc cậu ta.”

OK vẫy cái đuôi, quay đầu liền đi ngay đến chỗ Trần Hàn.

Chó hoang chính là chó hoang, vĩnh viễn cũng không dạy được!

Trần Xuyên yên lặng bới cơm, lấy lòng gấp cho Trần Hàn nửa con cua: “Bổ lắm, ăn thêm ăn thêm.”

Trần Hàn nghiêm mặt, vẫn là gấp đưa lên miệng, một hồi sau cũng gấp đồ ăn cho Trần Xuyên, không được tự nhiên nói: “Anh cũng ăn nhiều chút.”

Trần Xuyên vui mừng gật đầu, nhét từng miếng từng miếng vào miệng, không nghĩ tới lại bị nghẹn. Trần Hàn vội vàng đứng dậy rót nước cho hẳn, vỗ lưng hẳn mắng: “Anh bao nhiêu tuổi rồi hả! Ăn cơm cũng có thể bị thành như vậy?”

Trần Xuyên uống ngụm nước rồi vỗ ngực, cảm giác yết hầu thoải mái hơn liền nói: “Em không thể trách anh. Muốn trách thì trách đồ ăn quá ngon.”

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, nịnh bợ là một phương pháp rất hiệu quả.

Không khí lập tức liền khác. Trần Hàn cười, cùng Trần Xuyên vừa ăn vừa tâm sự rất tình cảm. Sau khi ăn xong, thậm chí không bắt Trần Xuyên đi rửa chén, tự mình xắn tay áo bận rộn đi làm.

Trần Xuyên nhìn bóng dáng Trần Hàn trong phòng bếp bận rộn cảm động một phen. Ông trời thật sự đối với mình thật tốt a, cho mình một tình nhân hoàn mỹ như vậy!

Vốn tối nay Trần Xuyên chuẩn bị xem bóng đá, nhưng Trần Hàn lại thúc giục hẳn lên giường ngủ. Trần Xuyên không cam lòng tắt ti vi đi rửa mặt, lúc đánh răng chợt nhớ tới thức ăn hôm nay hầu như đều là hải sản. Công dụng lớn nhất của hải sản là gì? Chính là bổ thận tráng dương, gia tăng thú tính.

Khó trách Trần Hàn lại bắt mình nhanh lên giường ngủ. Trần Xuyên nghĩ tới chuyện sắp phát sinh, dưới bụng lại rục rịch.

Hẳn nhanh chóng đánh răng, lấy tay hà hơi thử một chút, rồi nhanh nhanh chóng chóng tắm rửa để cho thân thể chuẩn bị đầy đủ.

Đi ra khỏi phòng tắm Trần Xuyên nhanh nhẹn cởi hết sạch nhảy vào ổ chăn, chỉ chờ Trần Hàn lên giường.

Trần Hàn vào phòng tắm rửa mặt xong trở ra, trước cặp mắt dê xồm của Trần Xuyên ngồi xuống trước bàn đọc sách rồi tìm kính đeo vào cầm bút viết.

Trần Xuyên chờ cái kia nóng vội a, thỉnh thoảng lại thúc giục: “Trần Hàn, chúng ta đi ngủ đi.”

“Anh ngủ trước đi, tôi viết xong này trước đã.”

“Cái gì?” Trần Xuyên buồn bực nói, “Một mình anh làm sao mà ngủ!”

“Nhắm mắt lại ngủ liền chứ gì.” Trầm Hàn không để ý tới hắn, tiếp tục viết viết.

Trần Xuyên cắn răng nói: “Buổi tối ăn nhiều hải sản như vậy anh cảm thấy không thoải mái. . . .”

Trầm Hàn cũng không quay đầu lại nói: “Hôm thuốc ở trong ngăn tủ thứ hai, anh tìm xem có thuốc đau bụng hay không.”

Trần Xuyên giận a, trực tiếp vén chăn lên, đứng ở trước mặt Trầm Hàn nói: “Anh là nói anh ăn hải sản nhiều, làm cho anh rất khó chịu.”

Trầm Hàn quay đầu, nhìn thấy hắn trần truồng rồi thêm phía dưới đã đứng thẳng bị làm hết hồn, chưa kịp phản ứng lại đã bị Trần Xuyên kéo nhét vào trong chăn.

Chăn quay cuồng lại quay cuồng, Trầm Hàn thở lại thở, Trần Xuyên gầm nhẹ lại gầm nhẹ. Tóm lại chúng ta có thể chứng minh hải sản quả thật có lợi cho sinh hoạt tình dục.

Sau khi Trần Xuyên ăn no, ôm lấy miếng thịt vừa ăn tiến hành “ôn tồn” sau khi ăn.

Trầm Hàn nói: “Cuộc sống là cuộc sống hai người.”

Trần Xuyên vội vàng gạt đầu: “Là cuộc sống hai người của chúng ta.”

“Nếu là gia đình vợ chồng bình thường thì cơ bản là chồng cường vợ nhược. Nhưng chúng ta khác a, chúng ta là hai người đàn ông, cuộc sống của chúng ta phải chú trọng công bằng.”

Trần Xuyên tiếp tục gạt đầu, một chút cũng không suy nghĩ sâu xa ý tứ những lời này của Trầm Hàn.

Trầm Hàn nói tiếp: “Vậy dựa vào cái gì mà việc nhà chỉ mình tôi phải làm?”

Trần Xuyên lập tức liền ngậy người, cách một hồi thật cẩn thận nói: “Cũng không phải để một mình em làm đâu.”

Trầm Hàn liếc xéo hắn: “Anh dám nói không phải?”

Trần Xuyên ha ha cười ôm hắn nói: “Tình cảnh bây giờ chúng ta không nên nói chuyện này nha.”

Trầm Hàn không để ý đến hắn tiếp tục nói: “Tôi đã nghĩ qua, chuyện sau này phải cùng nhau gánh vác mới được.”

Trần Xuyên trong lòng kêu chết rồi! Xem ra Trầm Hàn thật sự nghiêm túc muốn mình làm việc nhà! MY GOD!

“Ba năm bảy tôi phụ trách nấu cơm dọn nhà. Hai tư sáu thì anh làm. Mỗi ngày chủ nhật tổng vệ sinh một lần, không được dỉ nghị không được kiếm cớ. Ngày mai bắt đầu chấp hành!”

Trần Xuyên nói: “Không được đâu, anh nấu cơm mắc công lại không ăn được.”

“Vậy thôi, nấu cơm giao cho tôi, những chuyện khác giao cho anh.”

Trần Xuyên hôn hắn ra chiều nói: “Anh bỏ tiền tìm người giúp việc được không?”

Trầm Hàn híp mắt: “Anh có phải muốn nuôi tình nhân ở trong nhà hay không?”

Trần Xuyên hô to: “Oan uổng a! Anh nuôi làm gì chứ?”

“Quyết định vậy đi, không thương lượng nữa!”

Trần Xuyên buồn bực, tính lại làm thêm một lần cho hả giận. Hắn vừa xoay người đè lên Trầm Hàn thì Trầm Hàn lại nói tiếp: “Số lần sinh hoạt tình dục cũng phải hạn chế, đỡ bị hư thận.”

Trần Xuyên “a” một tiếng nằm sấp trên người hắn: “Vậy anh làm là được chứ gì? Em đừng cướp đoạt lạc thú khác của anh a đại nhân. . .”

18. Chương 18

Trầm Hàn tinh thần hăng hái vào công ty, Trần Xuyên đi theo phía sau tinh thần lại ỉu xiu. Hắn nghĩ đến lời tối hôm qua Trầm Hàn nói liền đau đầu vô cùng.

Trầm Hàn là người nói được làm được, xem ra sẽ bị tra tấn dài dài đây.

Trầm Hàn mỉm cười đem cửa thang máy làm gương soi, thực tự kỷ ngắm nghía mặt mình rồi cảm thấy bản thân thật hoàn hảo.

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một đôi tay dùng sức kéo cổ của Trầm Hàn. Phương Kỳ âm trầm nói: “Đồ đào ngũ, xem tôi thu thập cậu thế nào!”

Trầm Hàn la hét: “Buông tay buông tay, không thả được!”

Phương Kỳ làm gì thêm để ý đến hắn, một mạch mang hắn kéo sang một bên.

Trần Xuyên đứng ở đó kỳ quái nhìn hai người nắm tay nắm chân. Một tiếng “đình” vang lên thang máy mở ra, Trần Xuyên chỉ chỉ cửa, Trầm Hàn vẫy tay khó khăn nói: “Anh lên trước đi.”

Trần Xuyên nhún nhún vai, cất bước vào thang máy.

Trầm Hàn vừa muốn quay đầu giải thích với Phương Kỳ lý do ngày hôm qua mình bỏ chạy, chỉ thấy một bóng dáng hồng nhật lao thẳng vào thang máy, phát ra thanh âm nũng nịu ngọt xớt.

Trầm Hàn vùng vẫy muốn thoát khỏi tay của Phương Kỳ để lập tức ngăn chặn hành vi bạch tuộc của Đào Tầm, thế nhưng vẫn chậm. Trầm Hàn chỉ còn biết trơ mắt nhìn Đào Tầm khoác tay Trần Xuyên biến mất sau cánh cửa thang máy.

Trầm Hàn trừng mắt đưa tay đẩy hắn ra, Phương Kỳ “a” một tiếng ý cảm thấy hắn không bình thường vội vàng hướng cầu thang thoát hiểm mà chạy.

Trầm Hàn quay đầu mắt đỏ nhìn bóng lưng Phương Kỳ rồi hùng hổ đuổi theo. Phương Kỳ chạy trốn hắn mệt đến thở không ra hơi, quay đầu lại nói: “Đào Tầm kia với Trần Xuyên cũng rất xứng đôi mà! Hai người bọn họ muốn ở chung thì có sao đâu chứ! Tôi tốt mà hắn cũng tốt, mọi người ai cũng tốt”

“Tốt con mẹ cậu! Lão tử đã quay lại với hắn rồi!”

Phương Kỳ giả bộ ngu ngốc: “Vậy mà cậu cũng không thêm nói với tôi! Tôi thao, Trầm Hàn! Cậu có coi tôi là anh em không! Chuyện lớn như vậy cũng không nói với tôi một tiếng!”

Trầm Hàn mắng: “Tôi mới thao! Nếu là anh em thì cần gì phải nói, lẽ ra cậu phải tự cảm giác được chứ!”

Phương Kỳ chạy đã muốn đứt hơi rồi, đầu hàng ngồi bệt xuống đất nói: “Muốn chém muốn giết muốn róc thịt thì tùy cậu đấy, lão tử chạy hết nổi rồi!”

Trầm Hàn dừng lại ở trước mặt hắn, thở hổ hển một hồi mới khó khăn lên tiếng: “Đưa di động cho tôi.”

Phương Kỳ kỳ quái đưa di động cho hắn: “Làm gì đó?”

Trầm Hàn cầm di động không nói gì ngón tay ấn ấn một hồi, sau đó trả lại cho Phương Kỳ nói: “Được rồi, không có gì đâu”, sau đó vỗ vỗ vai hắn đẩy cửa cầu thang chuẩn bị đi qua chỗ Trần Xuyên nhìn một cái, nghĩ xem phải dùng phương pháp gì để đối phó nha đầu kia.

Phương Kỳ kêu gào thảm thiết, trực tiếp ngắt xiu.

Chỉ thấy trên màn hình điện thoại hắn cầm trong tay hiện lên một hàng chữ: “Bảo bối, đêm nay em có rảnh không? Anh muốn tìm em hảo hảo tâm sự. Khách sạn quốc tế phòng 505, không gặp không về.”

Người nhận tin là Đào Tầm.

Trầm Hàn chạy về hướng văn phòng Trần Xuyên, cũng may lúc đẩy cửa đi vào không nhìn thấy Đào Tầm, vậy nên hắn mới nhẹ nhàng thở ra. Trần Xuyên thấy hắn tới vội vàng đứng dậy nói: “Sao em lại lên đây?”

Trầm Hàn cầm cốc nước trên bàn tu ừng ực. Trần Xuyên không kịp ngăn hấn lại, chỉ còn biết nhìn Trầm Hàn bị nóng đỏ mặt, thề lưỡi trông rất thống khổ.

Trần Xuyên đau lòng nói: “Sao em lộp chộp quá vậy, anh vừa mới đổ nước sôi vào đấy!”

Trầm Hàn vẩy tay lớn tiếng nói: “Em đi xuống dưới.”

Trần Xuyên vỗ vỗ hấn xem như an ủi.

Đi tới cửa Trầm Hàn quay đầu lại nói: “Hôm nay là anh làm vệ sinh, nhớ rõ đó.”

“Nhớ rồi.” Trần Xuyên trả lời ỉu xiu.

Trầm Hàn coi như vừa lòng, lấy tay quạt lưỡi đi xuống lầu.

Trong phòng thư ký một đồng nữ nhân cách cửa kính nhìn nhìn, không hẹn mà cùng nói: “Oa, thật đáng yêu!” vì thế lại bắt đầu tám chuyện.

Tan tầm Trầm Hàn đi mua cây lau nhà và thùng nước, đem dụng cụ vệ sinh trong nhà mua đầy đủ.

Trần Xuyên ở trong công ty cố tình câu giờ một hồi mới chậm rì rì đứng dậy về nhà, thôi coi như chết sớm đầu thai sớm. Vừa lúc đi ra ngoài hấn gặp được một màn gay cấn, Đào Tầm ôm tay Phương Kỳ đi về a!

Cô tiểu thư này rốt cục chịu dời đi mục tiêu, Trần Xuyên mừng rỡ thoải mái vô cùng. Đương nhiên hấn sẽ không để vào mắt khuôn mặt như ăn phải ớt của Phương Kỳ.

Lúc trở về nhà, Trầm Hàn đã đem vật dụng chuẩn bị tốt chờ hấn làm. Trần Xuyên phun ra một ngụm hơi dỗi, vén tay áo lên chuẩn bị lau dọn nhà cửa. Trầm Hàn nói: “Trước tiên quét nhà, nếu không bụi sẽ bám vào đồ đạc.”

Trần Xuyên cực kỳ nghe lời cầm qua chổi nhanh chóng quét quét, trong ngoài đều quét qua một lần. Trầm Hàn đi theo phía sau hấn làm người giám sát.

Kỳ thật nhà cũng không bẩn, nhưng Trầm Hàn có bệnh khiết phích, không bẩn cũng bắt người ta dọn.

Trần Xuyên lấy tay vắt khăn lau đồ đạc, Trầm Hàn ở một bên chỉ đạo: “Bên dưới bên dưới. Đúng đúng, nơi đó phải lau kĩ.”

Lau xong đồ đạc còn phải lau nhà, Trần Xuyên cực kỳ đau khổ đi vào xách nước. Hấn đầm đầm đầu gối quỳ này giờ đã phát đau, thật sự là quá hồi hận a!

Trầm Hàn đi làm cơm, không để ý đến hấn.

Trần Xuyên xách nước đi ra, bắt đầu bắt tay lau dọn phòng khách. Lúc lau xong xui xẻo bị trượt chân, phịch một tiếng lưng cùng mặt đất thân mật tiếp xúc làm hấn đau đến thét ra tiếng.

Trầm Hàn sợ hãi đỡ Trần Xuyên đang kêu đau vào phòng sau đó bắt đầu tự trách. Nếu không phải mình bắt hấn làm việc hấn cũng đâu có thảm thế này. Nếu như té xảy ra chuyện gì thì mình làm sao bây giờ?

Nhưng thật ra một lần té này làm cho Trần Xuyên trong họa gặp phúc, Trầm Hàn không còn bắt hấn làm việc nhà nữa. Hấn mừng đến mức ngủ mơ đều cười ra tiếng.

Tuy rằng đã gần tháng ba nhưng thời tiết cũng chưa ấm lên, nhiệt độ không khí vẫn rất thấp. Đã vậy, tuần này tuyết lại rơi.

Thời tiết như vậy nằm trong chăn hưởng thụ ấm áp hưởng thụ chăm sóc là tuyệt vời nhất.

Trần Xuyên cái đồ lưỡi biếng dĩ nhiên nằm thoải mái không chịu dậy, nhưng Trầm Hàn thì khác, hấn chính là nằm không được. Hấn giương mắt nhìn trần nhà cảm thấy trên đó có rất nhiều mạng nhện, thật sự là vô cùng bẩn. Nhìn thấy như vậy hấn cũng chẳng nằm được nữa, vì thế liền nhảy xuống giường mặc quần áo bắt đầu cầm khăn lau tới lau lui.

Trần Xuyên nhìn Trầm Hàn bận rộn, trong lòng thầm nghĩ không biết cái tật xấu thích sạch sẽ này của Trầm Hàn có phải đã biến thành bệnh nan y rồi hay không? Rõ ràng mỗi ngày đều quét tước đầy đủ mà hấn vẫn còn cảm thấy bẩn, thiếu điều một ngày quét đủ ba lần mới hài lòng.

Chuyên gia nói, thích sạch sẽ cũng là một loại bệnh thần kinh, nếu quá mức nghiêm trọng thì phải đi trị liệu.

Trần Xuyên nghĩ thì nghĩ nhưng cũng không dám nói gì. Nói mấy lời đó không những làm Trần Hàn tức giận mà còn chọc cho hắn đem gối đập chết mình. Thôi kệ, Trần Hàn thích lau thì cứ việc lau.

Trần Hàn bớt chút thời gian chuẩn bị bữa sáng cho Trần Xuyên, sau lại cảm thấy phòng bếp bẩn, vì vậy lại bắt đầu xắn tay áo đi lau phòng bếp, trèo lên trèo xuống mấy lần mà cũng không biết mệt.

Trần Xuyên rốt cục chịu chui khỏi cái chăn ấm áp đi ăn cơm, còn Trần Hàn vẫn đang quỳ trên mặt đất liều mạng lau bàn trà.

Trần Xuyên nhìn thấy không ổn rồi, như vậy không chỉ rất lạnh mà còn làm đau đầu gối nữa. Lần trước hắn cũng đã ném qua, vì thế mở miệng nói: “Sạch rồi, em đừng lau nữa.”

“Sạch cái gì mà sạch. Anh nhìn thấy không, vẫn còn vết bẩn này.”

Trần Xuyên không thể ngồi trơ mắt nhìn hai tay Trần Hàn bị nước đông lạnh đỏ tấy được nữa, vội vàng đoạt lấy thùng nước: “Thôi để anh lau, em ra nghỉ một chút đi.”

Trần Hàn không chịu: “Lần trước làm anh bị té em còn chưa có bồi thường đủ đâu. Anh ra chỗ khác đi, nếu rảnh thì dắt OK đi dạo.”

Trần Xuyên bắt đầu dĩ buồn bực đi qua ăn cơm, cơm nước xong mà Trần Hàn vẫn còn loay hoay tới lui, hắn càng nhìn lại càng thấy áy náy. Sống chung với nhau nhiều năm như vậy, tất cả mọi chuyện thật sự đều do một tay Trần Hà làm, hắn người nhìn còn cảm thấy một hướng chỉ là người làm.

Trần Xuyên ngồi ở một bên đau lòng.

Rốt cuộc khi Trần Hàn dừng tay thì nguyên một ngày đã sắp trôi qua. Hắn xoa chân đi đến xô pha, chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trần Xuyên chạy nhanh lại, hai tay đặt lên vai Trần Hàn, lực đạo vừa đủ đâm bóp cho người yếu, cúi người cùng hắn thương lượng: “Trần Hàn à, thôi thì để anh đi tìm người giúp việc nha.”

“Không được, những người đó không có dọn sạch lắm đâu.” Trần Hàn không chút đắn đo lập tức cự tuyệt.

Kỳ thật chuyện tìm người giúp việc Trần Xuyên đã đề cập qua rất nhiều lần, không biết Trần Hàn cứng đầu như vậy làm cái gì, nhất định không chịu đáp ứng.

“Em làm nhiều việc như vậy làm anh đau lòng muốn chết a! Nhìn tay em kia, sắp đông như càng cua rồi.” Trần Xuyên nói xong cầm bàn tay lạnh cóng của Trần Hàn lên xoa xoa, muốn làm cho tay hắn ấm lại.

Trần Hàn quay đầu nói: “Anh không sợ người đến sẽ bàn tán về chúng ta sao?”

“Cứ để cho bọn họ nói, anh làm việc của mình là được rồi.”

Trần Hàn rất cảm động, nhìn hắn một hồi rồi chớp chớp mắt: “Nếu vậy thôi thì, tìm một người đi?”

Trần Xuyên tất nhiên là nguyện ý rồi, ngay lập tức đáp lời: “Lẽ ra phải nên tìm người từ lâu rồi. Ngày mai anh đi xem thử, bảo đảm sẽ tìm người làm cho em vừa lòng.”

Trần Hàn bĩu môi: “Dù sao cũng phải thử qua trước đã, nếu không đạt yêu cầu thì tôi không nhận đâu đó.”

“Được được.” Trần Xuyên cười, dùng sức bóp lưng hắn.

Trần Hàn kêu một tiếng: “Anh làm gì mạnh quá vậy, nhẹ chút.”

“Vậy được chưa?”

“Được rồi, xuống phía dưới chút, chỗ đó hơi đau.”

“Chỗ này à?”

“Đúng đúng, chỗ đó đó, thật thoải mái.” Trần Hàn sảng khoái hừ hừ vài tiếng, chui vào trong tai Trần Xuyên liền biến thành dạng khác. Hắn cúi người xuống hôn vành tai Trần Hàn, thổi một hơi: “Quyển rũ anh hả?”

Trần Hàn giơ tay gõ đầu hắn: “Tôi rất mệt, không rảnh đi quyển rũ anh. Nói chứ tôi mà phải dùng tới thủ đoạn quyển rũ gì gì đó chắc?”

Trần Xuyên từ sau sofa chuyển về phía trước, trêu hắn: “Vậy hôm qua ai đưa GV bảo muốn học vài chiêu tăng thêm tình thú vậy ta?”

Trần Hàn then thùng đổ mặt hét: “Fuck, vậy thôi anh đừng xem! Xem xong rồi còn nói nói cái gì!”

“Mới nói có một chút mà em đã cuống lên như vậy. Nhìn em kìa, đổ mặt hết rồi.” Trần Xuyên tiếp tục trêu hắn: “Qua đây cho đại gia hôn một cái nào.”

Trần Hàn làm bộ muốn chạy trốn. Trần Xuyên đưa tay chụp hắn ôm vào trong lòng. Hai người nháo nháo một hồi rồi ngọt ngào kề nhau xem tivi.

Trần Xuyên thật đúng là tìm người giúp việc tới, là một bác gái hơn 40 tuổi. Nhìn tay chân bác gái nhanh nhẹn, Trần Hàn sau khi kiểm tra thành quả cũng cảm thấy hài lòng, vì vậy lập tức nhận luôn.

Đợi đến nửa đêm, Trần Hàn mới oán giận với Trần Xuyên: “Bà ấy làm xong cũng không đem khăn lau đi giặt sạch, để ở đó khó coi quá a.”

Biết người yêu kĩ tính thích soi mói, Trần Xuyên cười cười ôm hắn nói: “Vậy để mai anh nhắc bà ấy, bảo đảm sẽ làm đúng ý em.”

Trần Hàn “ừ” một tiếng, lại cảm thấy cả người không thoải mái, nhưng lại không biết khó chịu ở chỗ nào. Ngủ cũng ngủ không được, chỉ có thể lặn qua lộn lại. Trần Xuyên thấy hắn kỳ quái hỏi: “Em bị sao vậy?”

Trần Hàn mặt như đưa đám nói: “Em cảm thấy một ngày không làm gì cả người thật khó chịu.”

Trần Xuyên dở khóc dở cười: “Em cứ thích tự ngược thôi, cho em nghỉ ngơi em còn chê khó chịu.”

Trần Hàn thở dài: “Có khi số của em là số chịu khổ a.”

“Nói nhảm gì đấy? Từ từ sẽ quen ấy mà, thôi ngủ đi.”

Hôm sau, Trần Xuyên đặc biệt lên mạng kiểm tra bệnh thích sạch sẽ. Trần Hàn xem chừng chỉ thuộc loại nhẹ, đối với cuộc sống không có ảnh hưởng nhiều, tuy nhiên vẫn phải chú ý nếu không có thể sẽ phát triển theo hướng cực đoan.

Cái gì gọi là cực đoan?

Phương Kỳ cười tủm tỉm nói: “Thích sạch sẽ hả? Nói mới nhớ, trước kia Trần Hàn đã từng kết giao với một người như thế. Nghe nói tên đó trước khi ăn quả táo phải đem đi rửa một lần, sau đó đeo bao tay vào để gọt, gọt xong rồi đi rửa tay, sau đó lại đem quả táo vừa gọt xong rửa lại bằng nước nóng, rồi sau đó tiếp tục đi rửa tay một lần nữa mới chậm rãi cầm lên ăn~~”

Trần Xuyên tưởng tượng Trần Hàn làm ra một loạt động tác như vậy, cả người đều nổi da gà. Thật sự là quá kinh khủng!

May mắn Trần Hàn thích sạch sẽ cũng chưa tới trình độ kia, nếu không mình đã bị làm cho điên sớm.

Trần Xuyên đột nhiên lại sững sốt, hắn phát hiện một khi Trần Hàn bị như vậy, mình có thể sẽ chịu không nổi rồi đi. Trần Xuyên bị suy nghĩ của mình đả kích, dưới đáy lòng vô cùng khó chịu, hắn nói với Phương Kỳ: “Quả nhiên giữa tình yêu và hiện thực, tôi sẽ chọn hiện thực. Cậu nói xem có phải tôi yêu Trần Hàn chưa đủ sâu hay không?”

Phương Kỳ cũng sững sốt, sau đó nói: “Nếu vậy thì tôi cũng chọn bên hiện thực. Thời buổi này, danh từ tình yêu thật sự không đáng tin. Yêu được bao lâu thì cứ yêu, thời gian cũng không phải là vấn đề, chiều sâu mới là quan trọng. Yêu mà không bị ngoại lực tác động mới là tâm thường nhất.”

19. Chương 19

Chưa đến mấy ngày, trong nhà đã bị trộm. Trầm Hàn kiểm tra hiện trường hỗn độn, cửa ra vào không có hư hao, xem ra là có kẻ đã trộm cái chìa khóa đi đánh. Mẹ nó! Đầu năm nay ai cũng không thể tin, bác gái cũng có thể là đạo tặc!

Trầm Hàn nói với Trần Xuyên hẳn chính là điển hình của việc dẫn sói vào nhà.

Trần Xuyên ở một bên thương tâm, tình cảm bị tổn thương nghiêm trọng. Những vật khác mất thì thôi, như thế nào OK cũng bị trộm luôn.

Chó ngu quả nhiên là chó ngu, bị người ta bắt cũng không sửa, nói không chừng đã bị người lột da làm bảy món rồi, Trần Xuyên càng nghĩ càng thương tâm, ngồi trên sofa ngẩn người.

Trầm Hàn thấy hẳn thành bộ dạng như vậy cũng không nhẫn tâm chửi hấn, tự mình động thủ thu thập đồ đạc bị lục lọi, thuận tiện kiểm tra xem còn mất cái gì, nếu như giá trị không lớn thì thôi khỏi báo cảnh sát, mấy cái đồ nhỏ nhặt mà phải ghi khẩu cung này nọ rất phiền toái. Đồ điện cũng không thiếu thứ gì, đoán chừng là bê không được, nhưng những đồ trang trí như tranh ảnh, bình hoa toàn bộ đều không thấy. Đúng là người già không biết nhìn hàng, tất cả đều là đồ không có giá trị.

Sau đó Trầm Hàn phát hiện chỉ phiếu trong ngăn kéo, sổ tiết kiệm toàn bộ đều không thấy, hẳn thật sự phần nọ rồi. Mẹ nó, không biết mật mã bày đặt trộm làm cái gì a, trộm về bày ra ngấm chắc! Cứ nghĩ đến phải đi tới ngân hàng báo mất hẳn liền cảm thấy đau đầu.

Cũng may mình và Trần Xuyên không có thói quen cất nhiều tiền mặt ở trong nhà.

Nếu hỏi mất cái gì quý nhất thì chính là OK.

Trầm Hàn ra khỏi phòng nói với Trần Xuyên: “Anh muốn báo cảnh sát không?”

Trần Xuyên ngu người một hồi mới làm ra vẻ nghiêm trọng mở miệng: “Báo! Anh muốn vì OK báo thù!”

Trầm Hàn tức giận bước qua chụp đầu hấn nói: “Thật là thiếu hiểu biết! Người ta biết OK giá trị mới bắt nó, đoán chừng là muốn đem bán. Anh cũng đừng quá buồn, nhà nào mua được OK thì cũng là nhà rất có tiền, không bạc đãi nó đâu.”

Trần Xuyên chê Trầm Hàn không có tình cảm, nói: “Nó không phải cũng là chó của em sao?”

Trầm Hàn trừng hấn một cái không đáp lại, mắc công lại cãi nhau ầm ĩ. Hiện tại bây giờ phải nhất trí đối ngoại, nội chiến để sau này rồi tính.

Trầm Hàn suy nghĩ một chút, tuy rằng cho dù báo cảnh sát cũng chẳng giúp được gì, hẳn vẫn quyết định đi báo, chủ yếu là không muốn nhìn thấy Trần Xuyên vì OK mà quá mức đau lòng.

Đi sở cảnh sát là Phương Kỳ dẫn hấn đi, tên kia không chỉ không đồng cảm mà còn rất vui trên nỗi đau của người khác. Ghi khẩu cung tốn không ít thời gian, sau đó còn phải chạy qua ngân hàng báo mất chỉ phiếu cùng sổ tiết kiệm, rồi còn phải chờ làm lại thẻ mất một tuần.

May mắn trên người vẫn còn chỉ phiếu, cũng đủ phí sinh hoạt trong một tuần của hai người.

Vài ngày trôi qua, cũng không có thấy cảnh sát báo tin tức gì, Trần Xuyên lại tiếp tục buồn khổ.

Trầm Hàn không đành lòng, vì vậy tìm bạn bè làm nghề in in không ít áp phích tìm chó phát đầy đường, mặt trên còn ghi rõ tiền thưởng cho người tìm được là 2 vạn. Trầm Hàn méo miệng, ngày trước mua OK còn chưa đến cái giá này đâu, đúng là lỗ vốn mà.

Nhưng chung quy vẫn không có tin tức gì.

Trần Xuyên cuối cùng cũng buông xuôi, hấn cảm thán như diễn tuồng: “Anh với OK đúng là có duyên không phân. . .”

Mấy ngày đó ở công ty kia cũng lan truyền rất nhiều tin đồn, nói nhà tổng giám đốc bị trộm, vừa khéo là nhà Trần quản lý bộ phận thiết kế cũng bị trộm!

Nghe nói mất một bức danh họa có một không hai, giá trị vài triệu nha!

Nhà của tổng giám đốc với nhà Trần quản lý ở cách vách, nhưng thế nào cũng cảm thấy hai người bất hòa.

Nghe nói Trần quản lý gọi gái bị tổng giám đốc bắt gặp, thù cứ như vậy kết oán

Miệng người ngoại trừ ăn cơm ra thì chỉ biết buồn chuyện thôi. SO, lời đồn đãi là không tránh được.

Nhờ việc đã từng nghe mấy lời bình về hình tượng của mình còn dữ dội hơn mấy lời đồn này, năng lực chống đả kích của Trần Hàn đã mạnh hơn nhiều. Cũng chẳng sao, tóm lại không truyền bậy chuyện yêu đương của mình thì cái khác cứ tùy các cô nói đi!

Tiếp qua một ít ngày, OK vẫn không có một chút tin tức. Trần Xuyên cảm thấy hoàn toàn hết hi vọng.

Hắn thu dọn đồ của OK chuẩn bị đem bỏ, để tránh thấy cảnh nhớ người. Trần Hàn gặm bánh bích quy ngồi xem Trần Xuyên lúi thủ vào vào ra ra, cảm thấy xót cho hắn, quay đầu nói: “Anh muốn mua con khác không? Mua một con giống OK anh thấy thế nào?”

Trần Xuyên thở dài: “Không cần đâu, trên đời này sẽ không tìm được con chó giống OK nữa.”

“Đúng nha, OK lớn lên ngu như vậy cũng đâu phải chuyện dễ dàng. Tục ngữ đều nói ‘chủ thế nào thì chó thế ấy’ mà.”

Trần Xuyên trừng mắt nhìn hắn. Trần Hàn nhin cười: “Haha, giỡn thôi giỡn thôi.”

Trần Hàn quay đầu tiếp tục cắn bánh quy xem tivi, trong lòng lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Nhớ tới trước kia OK đều thích chạy vòng quanh bên chân mình, Trần Hàn nhìn bánh bích quy trong tay, thở dài ném vào miệng: “Aiiii... OK.”

Không có OK mỗi ngày trôi qua đều buồn tẻ.

Đến cuối tháng ba, thời tiết bắt đầu trở nên ấm áp, vậy nên không cần phải mặc quần áo dày nữa. Trần Hàn chọn ngày để đem đồng lớn đồ đạc giặt giũ phơi nắng rồi cất vào tủ.

Trần Xuyên thản nhiên nằm trên sofa xem kênh giải trí, không hề có chút dấu hiệu muốn giúp đỡ.

Trần Hàn ôm đồng lớn đồ đạc trừng mắt bước qua trước mặt hắn, Trần Xuyên vẫn không phản ứng.

Trần Hàn nhin không được bước lại đá hắn nói: “Tháo rèm cửa xuống, tôi muốn giặt.”

“Em tự tháo đi.”

“Anh giúp tôi làm chút việc thì anh chết hả!”

“Không thấy anh đang xem tivi à?”

Trần Hàn mặc kệ, bắt đầu làm âm lên, mắng: “Trần Xuyên, ngoại trừ làm tình ra anh còn biết làm gì khác không? Tôi như thế nào càng nhìn càng thấy anh giống phế vật vậy.”

Lời này đã làm tổn thương lòng tự tôn của đàn ông một cách nghiêm trọng. Trần Xuyên cũng không để yên, ngồi dậy đứng lên nói: “Em nói ai là phế vật? Vậy hôm qua đèn hồng. . .”

Trần Hàn tiếp lời cho hắn: “Tôi thay.”

Trần Xuyên gãi đầu chỉ vào TV nói: “Hồi đó TV hư là anh sửa.”

Trần Hàn dựng ngón cái với hắn, bĩu môi nói: “Giỏi lắm, quá tuyệt vời rồi! Anh thật sự là rất có tiền đồ, có tiền đồ làm mấy cái việc như vậy thôi!”

Trần Xuyên nhìn thấy Trần Hàn thực sự tức giận, không muốn cãi nhau với hắn, xoay người đi tháo rèm cửa sổ.

Trầm Hàn thiết một cái, thâm nghĩ kiếp trước không biết Trần Xuyên có phải là con ngựa hay không, kiếp trước đi chết cũng đi từng bước như vậy? Thật sự là quá lắm rồi! Hắn bực mình xoay người bước ra ban công tiếp tục giặt drap giường.

Trần Xuyên ôm rèm cửa sổ đi ra, lười biếng hỏi: “Để ở đâu?”

“Để dưới đất. Này, anh đi tìm mấy sợi dây thừng buộc đi, để lát dùng phơi rèm cửa sổ nữa.”

Trần Xuyên thấp giọng nói thật phiền phức rồi chạy vào trong phòng tìm dây thừng.

Trầm Hàn nghe mấy lời này của hắn liền thật tức giận, cầm đại cái gì trong tay ném vào hướng trong phòng, bắt đầu điên máu.

“Mẹ nó! Anh ngại phiền tôi cũng ngại phiền vậy!”

Trầm Hàn gọi điện thoại cho Phương Kỳ, lớn giọng nói, làm như cố ý muốn cho Trần Xuyên nghe được.

Phương Kỳ nói: “Chắc chắn, mỗi lần xảy ra chuyện thì liền xem tôi như cái thùng rác mà trút giận. Nói đi nói đi, tôi đang nghe đây.”

Trầm Hàn xổ một trận: “Tôi sắp tức đến điên rồi! Cậu nói xem tôi tại sao lại phải đi nuôi một con ngựa? Tôi cả đời làm việc chưa đủ mệt hay sao mà còn phải đi hầu hạ hắn? Làm ơn đi, tôi là muốn sống chung với hắn chứ không phải mỗi ngày hết làm việc xong thì phải về nhà tiếp tục phục vụ hắn!”

Trầm Hàn có thể khẳng định Trần Xuyên đã nghe được, bởi vì lúc hắn đi ra ngoài, Trần Xuyên đang ngồi ở một bên giặt drap giường.

Trầm Hàn nhìn hắn vụng về cố sức làm cũng mềm lòng rồi, đi qua nói: “Thôi quên đi, để tôi làm.”

“Không sao đâu, anh làm cũng được.”

“Tôi chỉ là thuận miệng mắng vài câu thôi.”

“Anh hiểu mà,” Trần Xuyên cười đến rộng lượng, “Bây giờ là anh phục vụ em cả đời.”

Trầm Hàn giặt mình, sau đó có chút ngượng ngùng cười, “Thôi đi, cả đời của tôi cũng không có rẻ mạt vậy.”

Trần Xuyên cũng cười: “Xem ra vẫn còn rất vui vẻ.”

“Anh thật sự muốn giặt sao? Được rồi, đổ nhiều bột giặt vào, còn khăn trải bàn tiện tay thì giặt luôn đi.”

“Được,” Trần Xuyên đáp lời, lại thấy Trầm Hàn đứng dậy đi ra ngoài, vội vàng hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Mua chút cỏ khô cho anh.”

“Ừ. Hả, mua cỏ khô làm gì?”

Cơm trưa Trầm Hàn làm rất phong phú, cố ý thưởng cho Trần Xuyên.

Trần Xuyên ngồi trước bàn tươi cười rạng rỡ, xoa tay khoa trương nói: “Oa, Trầm Hàn nhà chúng ta quá tuyệt vời!”

“Anh bớt lăm mồm đi. Muốn uống chút rượu không?”

“Không uống quả thực rất uổng phí.”

Trầm Hàn lấy rượu ra, hai người vừa uống vừa thân mật nói chuyện, thỉnh thoảng còn đút chút đồ ăn cho đối phương.

Trầm Hàn cắn đũa nói: “Phòng cách vách giờ làm sao đây, cứ để không như vậy?”

“Em không đề cập tới thì anh cũng quên mất. Bán thôi, để đó cũng vô dụng.”

“Được, dù sao cũng là anh mua.”

Trần Xuyên lên mạng kiểm tra giá nhà hiện tại. Biết giá cả, có thể kiếm thêm chút tiền, cũng hỗ trợ thêm chi phí trong nhà.

Rất nhanh đã bán được phòng bên cạnh, là một đôi vợ chồng trung niên mua.

Giá cũng không có cao mấy, chủ yếu là do phương diện cách âm không làm cho người ta hài lòng lắm. Bên kia tìm có hạ giá, Trần Xuyên đồng ý xong giao dịch liền hoàn thành.

Lúc người ở phòng cách vách dọn đồ đạc đến làm rầm rầm cả ngày thật ầm ĩ. May là rầm rầm ban ngày, chứ buổi tối thì chắc ngủ.

Trầm Hàn suy nghĩ muốn đi qua nói một tiếng. Cửa vừa mở, một vật gì đó liền nhảy ra.

Trầm Hàn ngậy người, sững sốt, Sau đó kinh hô một tiếng: “OK!!”

OK giống như muốn vấy dứt cả đuôi, phát ra thanh âm ô ô bám chân Trầm Hàn.

Trầm Hàn hưng phấn, cứ nghĩ mất mà đột nhiên lại tìm được a! Hắn ôm lấy OK hôn lấy hôn để, sau đó nhanh chóng gọi điện thoại cho Trần Xuyên, kích động hét lên: “OK đã trở lại!”

Vừa mới nói hết câu, chuông cửa đột ngột vang lên. Trầm Hàn giật mình, tốc độ của Trần Xuyên sao nhanh quá vậy? Hắn ôm OK đi mở cửa, nhưng ngoài cửa không phải là người quen, mà là một cậu nhóc mặc đồng phục học sinh chỉ sang cách vách nói: “Cháu là con của gia đình vừa mới dọn đến. Cháu tên là Từ Hàng, chó của cháu không cần thận chạy vào nhà chú, chú có thể trả lại cho cháu không?”

Trầm Hàn nhìn con chó trong lòng một cái, xác định chắc chắn là OK mới ngẩng đầu tức giận nói: “Đây là chó nhà chú!”

Từ Hàng đưa tay đoạt lấy OK trong lòng Trầm Hàn, nói: “Chú có bệnh hả? Đây là chó của cháu!”

Trầm Hàn không chịu buông tay, lớn tiếng nói: “Đây là chó nhà tôi, hai tháng trước bị người ta trộm mất! Sao đây sao đây, nhất định là cậu nhóc trộm rồi, trộm cái gì không trộm lại đi trộm một con chó!” Nói xong hắn liền nhấc chân muốn đá người.

“Chú nói cái gì kì vậy? Chó này là cháu mua!” Từ Hàng tránh chân của hắn, gọi: “Điện Đoàn, mày qua đây ngay cho tao!”

Trầm Hàn phanh một cái trực tiếp đóng sầm cửa, ôm OK bước vào phòng ngủ, mặc cho Từ Hàng ở bên ngoài gào thét.

Lúc Trần Xuyên về tới nhà Từ Hàng còn đang đứng ở bên ngoài nhà hắn đập cửa. Trần Xuyên bắt gian tại trận, chạy nhanh lại đây chụp vai cậu nhóc nó: “Cháu bé, cháu đá hồng của nhà chú rồi, bồi thường đi.”

Từ Hàng vừa nghe hai chữ nhà chú hai mắt liền sáng, bắt lấy hắn nói: “Bác ơi! Người nhà bác bắt chó của cháu không chịu trả!”

Trần Xuyên vừa nghe chữ “bác” này liền cảm thấy không thích người trước mắt, vì vậy có lệ nói: “Để chú đi mở cửa xem thế nào, cháu chờ một chút.”

Trần Xuyên vào nhà sờ cảm mình, bộ mình nhìn già lắm sao? Bác? Bác cái gì mà bác!

Trần Xuyên vào nhà, thấy OK thì kích động một phen, ôm nó hết hôn lại hôn.

Trầm Hàn sờ đầu OK nói: “Cái thằng nhóc ngoài cửa đi chưa? Nó cứ nói OK của chúng ta là của nó, còn đặt cái tên gì mà Điện Đoàn. Phi, thật không có kiến thức. Nhìn kia nhìn kia, OK đã bị ngược đãi thành cái dạng gì rồi, chưa thấy con chó nào gầy như nó a.”

Trần Xuyên cẩn thận nhìn OK, nhỏ giọng nói: “Hình như mập ra a.”

Trần Xuyên cùng Trầm Hàn thật vô sỉ quyết định không để ý tới đứa ngốc ngoài cửa, thản nhiên ở trong phòng làm việc, mặc cho Từ Hàng ở ngoài cửa la muốn rách cổ họng.

Trầm Hàn nhìn OK chơi bóng trong góc phòng đột nhiên tiếc thương cho người ngoài cửa, quay sang nói với Trần Xuyên: “Anh nói xem nó là loại chó gì a! Vong ân phụ nghĩa kinh khủng! Dù thế nào đi nữa thằng nhóc cũng nuôi nó mấy tháng, anh nhìn nó kia, nửa điểm lưu luyến cũng không có.”

Trần Xuyên bao che khuyết điểm cho OK, trợn mắt bịa đặt với Trầm Hàn: “Thật ra OK chính là thừa kế bản tính của anh, quên không được người cũ.”

Trầm Hàn cười nhạo hỏi: “Trần tiên sinh, anh nói lời này có thật không?”

“Thật.”

“Anh đi ra xem thằng nhóc đi, nó rống này giờ cũng thật đáng thương.”

Trần Xuyên không chịu đi: “Nó kêu mệt sẽ tự nghỉ thôi.”

Trầm Hàn nghĩ cũng đúng, liền mặc kệ nó.

Thực hiển nhiên, bọn họ đều xem thường Từ Hàng. Từ Hàng tuy tuổi còn nhỏ nhưng có thể xem như thành phần tử tiểu tri thức, nó kêu đến yết hầu đau rát cũng chẳng quan tâm cái gì là lễ độ lần đầu gặp mặt, cũng chẳng quan là hàng xóm của nhau, cầm di động ấn 110.

Khi Trầm Hàn với Trần Xuyên nhìn thấy người ngoài cửa đội mũ kê-pi* thì há hốc mồm, khí thế cũng rút xuống đáy cốc.

*nón cảnh sát

Từ Hàng chỉ vào hai người bọn họ nói: “Bác cảnh sát, là bọn họ! Bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, bắt chó của cháu không chịu trả!” Từ Hàng trừng mắt nhìn Trần Xuyên, vốn cứ tưởng có thể nhờ bác này giúp mình, nguyên lai hai người này là đồng bọn!

Trần Xuyên phản ứng nhanh, vội vàng cười cười nói: “Hiểu lầm hiểu lầm thôi. Đừng kích động, chúng ta ngồi xuống từ từ nói.”

Trầm Hàn phía sau cũng cười theo, chạy đi rót nước bảo mọi người ngồi xuống rồi nói: “Anh cảnh sát anh gọi là gì, có chuyện gì chúng ta từ từ giải quyết ha,” hấn ngẩng đầu chỉ vào Từ Hàng nói, “Cháu cũng đừng tức giận, lại đây uống miếng nước đi, hết này giờ chắc khát nước rồi.”

Từ Hàng không đến, sợ Trầm Hàn không có ý tốt.

Trầm Hàn tâm tư xoay chuyển cực nhanh, hiểu được vấn đề trọng yếu hiện tại nhất chính là chứng minh OK là chó của ai. Hấn chọc chọc Trần Xuyên, bảo Trần Xuyên đi tìm hóa đơn mua chó, giấy chứng nhận cho phép nuôi chó, thuận tiện đem hình ảnh hay video clip gì đó, cái gì có lợi thì đều lấy ra.

Chứng cứ bày ra trước mắt, Từ Hàng không còn lời nào để nói, nhìn chăm chăm màn hình, viên mắt đều đỏ.

Trầm Hàn cười đến sáng lạn, đứng dậy tiễn cảnh sát xong rồi xoay người lại, bắt đầu kiêu ngạo, nói: “Cái gì của ông thì sẽ là của ông, nhóc con lấy không được đâu, đừng có hy vọng nữa.”

Từ Hàng đứng dậy trở về, bộ dạng giống như rút mất ba hồn bảy vía.

Trần Xuyên nhìn nó thấy có vẻ đáng thương, hơi lo lắng nói: “Chắc nó không đi làm mấy chuyện ngu ngốc chứ hả?”

Trầm Hàn liếc mắt nhìn hấn: “Lo lắng vớ vẩn, ai lại vì một con chó ngốc mà đi tự sát chứ? Trẻ con đều như vậy a, qua một thời gian ngắn thì sẽ tốt trở lại thôi.” Hấn đá đá OK đang chơi dép lê trên chân của mình, nói: “Mày có tiền đồ đó, kinh động đến cảnh sát luôn rồi kìa.”

Trần Xuyên vẫn có chút bất đắc dĩ: “Dù sao cũng là hàng xóm, nếu quan hệ quá căng thì chỉ có hại không có lợi a.”

Trầm Hàn cũng mặc kệ, hấn cảm thấy mình cũng không sai, bảo vệ quyền lợi của mình là hoàn toàn chính xác. Ai bảo Từ Hàng mua cái gì không mua lại mua nhằm OK, chỉ có thể coi là nó xui.

Tối nay, Trầm Hàn rửa mặt xong lên giường chuẩn bị ngủ. Hấn thoải mái phun một hơi, rồi cuộc cũng có thể ngủ lại rồi. Trần Xuyên nằm một bên không an phận, vươn tay sờ sờ hấn, hai bên tán tỉnh ôm ấp lẫn nhau một trận. Trần Xuyên xoay người đè lên phía trên, hết hôn lại sờ, đang chuẩn bị mặc giáp xông trận thì cách vách đột nhiên truyền đến tiếng hát nửa đêm, giống như tiếng ma rên. Trần Xuyên hết hồn giật một cái, phía dưới liền vút bỏ giáp, tiết.

Hắn xấu hổ nhìn Trầm Hàn, Trầm Hàn cứng ngắc cả người, trừng mắt nhìn hắn, một hồi sau mới kỳ quái nói: “Cái giọng này sao quen quá vậy ta?”

Trần Xuyên nghe cũng thấy quen thuộc. Trầm Hàn nói: “Đây không phải là giọng của tiểu tử kia sao!”

“Mẹ nó!” Trần Xuyên mắng. Vừa nãy đáng ra không nên thương cảm cho nó, hơn nữa đêm không ngủ hát hát cái gì, làm ông giật mình tiết sớm thì biết tìm ai khiếu nại đây!

Trần Xuyên nhảy xuống giường, bước vào phòng tắm cầm khăn lau chất lỏng màu trắng trên bụng Trầm Hàn, hưng trí cũng hết sạch. Trầm Hàn chịu không nổi như vậy, đẩy Trần Xuyên ra nhảy xuống giường, đi tắm rửa một lần nữa.

Cầm xà phòng chà người, thanh âm cao vút lại vang lên, xà phòng trong tay Trầm Hàn rơi xuống bồn tắm lớn. Lúc cúi người đi nhặt Trầm Hàn thầm nghĩ, tiểu tử này bộ đi học ca kịch à, cái âm siêu cao vậy cũng có thể lên được, hơn nữa đêm không để cho yên cho người ta ngủ!

Hôm sau, Trần Xuyên thừa dịp Trầm Hàn đi làm trước, bước sang gõ cửa nhà bên. Mẹ Từ Hàng mở cửa ra, ngấm chắc Trần Xuyên là tới trách con trai nhà mình hơn nửa đêm kêu như quỷ rống, biểu tình trên mặt cũng không được tự nhiên.

Trần Xuyên móc bóp da ra nói: “Chị Vần, thật sự xin lỗi. Chuyện của OK tôi cũng không nghĩ muốn làm lớn như vậy. Thôi thế này đi, lúc chị mua nó mất bao nhiêu tiền, tôi trả lại cho chị.”

“Này. . . Như vậy không được.”

“Nên mà nên mà.”

Trần Xuyên cảm thấy tốn chút tiền có thể ngăn được cái tiếng hát ma chê quỷ hờn của Từ Hàng cũng đáng. Hắn không muốn lần sau đang cùng Trầm Hàn cá nước thân mật lại bị một tiếng sấm đánh tới, như vậy hắn sẽ chết không toàn thây.

May mắn chuyện ngày hôm qua Trầm Hàn cũng không để ý. Nếu không, sau này khỏi mong góc đầu dậy!

20. Chương 20

Trầm Hàn vốn định sau khi tan tầm thì đi siêu thị một chuyến, mua thêm vài cái áo sơ mi cho Trần Xuyên, nhưng lại đột nhiên bị Phương Kỳ kèm chặt bắt đi nhà hàng tây.

Theo lời Phương Kỳ nói, hắn muốn Trầm Hàn cùng hắn ăn bữa cơm, thuận tiện đi ngắm gái đẹp.

Đầu Trầm Hàn chuyển đến chuyển lui, lúc đang lật xem thực đơn thì có một cô gái đi tới. Phương Kỳ rất có phong độ kéo ghế cho người đẹp, Trầm Hàn nhìn một cái liền hiểu, thì ra là muốn tiếp cận người ta a.

Trầm Hàn cảm thấy vui mừng, tiểu tử này rốt cuộc cũng chịu suy nghĩ kĩ rồi.

Tình huống như thế này mình cũng không nên quấy rầy.

Trầm Hàn tìm cơ rời ghế, Phương Kỳ lén lút giơ ba ngón tay ra dấu cho hắn, ý bảo hắn chờ 3 phút, 3 phút sau cùng nhau về.

Trầm Hàn chịu không nổi hắn, trước ra cửa rồi ngồi trong xe chờ. Chưa tới 3 phút sau, Phương Kỳ đã đi ra.

Trầm Hàn khởi động xe: “Sao rồi?”

Phương Kỳ nhún vai: “Cũng tốt, chỉ là mắt không đủ lớn, miệng không đủ nhỏ, chiều cao không đủ, thân hình không đủ béo. Nói tóm gọn hai chữ, không được.”

Trầm Hàn “a” một tiếng: “Cậu làm gì kén chọn quá vậy? Tôi thấy cô ấy rất được mà.”

“Xi, dĩ nhiên là phải kén chọn. Cưới vợ là chuyện quan trọng, phải nhìn mặt nhau cả đời đó!”

Trầm Hàn cười, nói Phương Kỳ rốt cuộc đã nghĩ thông rồi, bắt đầu chịu suy tính cho chuyện chung thân đại sự của mình.

Phương Kỳ bảo là hắn bị tác động. mấy ngày trước tham gia buổi họp lớp của bạn học trung học, một bàn hơn mười người trừ hắn ra tất cả đã lên chức ba mẹ hết rồi. Hắn nghe bọn họ thảo luận cái gì sữa bột hãng này hãng nọ chỉ biết trầm mặc, trong lòng không biết là tư vị gì. Đang nói một hồi Phương Kỳ lại chuyển đề tài: “Cậu xem cô bé hàng xóm nhà tôi kìa, béo núc ních trông thật đáng yêu.”

Trầm Hàn nghe lời này liền cảm thấy không ổn, hóa ra Phương Kỳ là muốn nhanh có con? “Cậu muốn làm cha?”

“Ừ, tôi muốn có con để chơi đùa.”

Khó trách mấy ngày nay màn hình máy tính của hắn đều đổi thành hình trẻ sơ sinh.

Trầm Hàn rất muốn đem đầu Phương Kỳ bỏ ra xem thử rốt cuộc bên trong chứa cái gì, hắn bật cười nói: “Phương Kỳ, cậu như vậy là không được. Yêu đương phải có trình tự, đứa nhỏ là bước cuối cùng. Cậu đem nó biến thành bước đầu tiên là chuyện không có khả năng.”

Phương Kỳ không cho là đúng, phản bác lại: “Lên xe trước rồi mới mua vé là chuyện rất bình thường.”

Trầm Hàn thiết một cái lưỡi cùng hắn nói nhảm, lái xe đến siêu thị: “Tôi muốn vào mua cho Trần Xuyên ít đồ, đi chung không?”

Phương Kỳ không đi, an vị ngồi đợi trong xe.

Trầm Hàn cũng không miễn cưỡng hắn, tự mình chọn mấy bộ quần áo rồi tiện tay mua đôi giày cho Trần Xuyên. Lúc trở về xe thì nhìn thấy Phương Kỳ đang nghịch một con gấu bông lớn.

Phương Kỳ thấy hắn đã trở lại, hướng Trầm Hàn cười, giơ giơ con gấu trong tay nói: “Thích hợp cho bé gái chơi.”

Trầm Hàn sợ run cả người, cảm thấy cả người rét lạnh. Hắn thật sự muốn đem Phương Kỳ đến gặp bác sĩ tâm lý.

Không biết có phải bị Phương Kỳ ảnh hưởng hay không, Trầm Hàn đột nhiên cũng bắt đầu sinh ra ý niệm làm cha trong đầu.

Sau bữa cơm chiều ngồi cạnh Trần Xuyên xem TV, tầm mắt Trầm Hàn vẫn dán chặt lên bụng Trần Xuyên, thỉnh thoảng hắn lắc đầu lại thở dài. Trừ phi Trần Xuyên có thể chất đặc biệt như trong tiểu thuyết, nếu không hắn sẽ không làm cha được.

Trần Xuyên thấy Trầm Hàn cứ lắc đầu nhìn bụng mình thở dài thì bị dọa sợ. Hắn vào công ty thỉnh thoảng túm vài người hỏi xem có phải mình béo lên hay không, có phải có bụng bia hay không? Hắn còn rất quyết tâm đến chỗ tập thể hình đăng ký làm hội viên chăm chỉ rèn luyện thân thể, sợ bị Trầm Hàn chán ghét.

Tháng năm, thời tiết càng ngày càng nóng, nhiệt độ tăng cũng tỉ lệ thuận với mong muốn làm cha của Trầm Hàn.

Trầm Hàn quyết định đi nhận nuôi một đứa nhỏ, lấy tài lực kinh tế của hắn cùng Trần Xuyên, nuôi một đứa nhỏ hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng mà Trần Xuyên không chịu.

Trầm Hàn cái kia bực mình a! Có một lần hắn còn tính cùng Phương Kỳ đi làm cái gì mà kế hoạch nuôi dưỡng trẻ em, Trần Xuyên dĩ nhiên không để hắn làm bừa, nghiêm trọng phân tích quan hệ lợi hại cho hắn, cuối cùng cũng dẹp luôn ý nghĩ của hắn.

Trần Xuyên nói hắn cũng muốn làm cha, nhưng mọi chuyện không phải dễ dàng như Trầm Hàn nghĩ. “Không nói những thứ khác, nuôi một đứa nhỏ trong hoàn cảnh gia đình như chúng mình, em có thể cam đoan nó sẽ không xấu hổ sẽ không phản cảm sao?”

“Xét theo một khía cạnh khác thì như vậy thật ích kỷ.”

“OK mặc dù là một con chó ngốc, nhưng ít ra cũng có thể thay thế một đứa con.”

Trầm Hàn im lặng nghĩ, cảm thấy lời Trần Xuyên nói có đạo lý. Hắn cuối cùng bỏ kế hoạch đi nhận con nuôi, đối xử với OK là càng thêm chu đáo. Con của mình dĩ nhiên mình phải thương rồi.

Thỉnh thoảng xem một bộ phim truyền hình gia đình tình thâm, Trầm Hàn vẫn sẽ oán giận vô bần hết vào mặt Trần Xuyên: “Sau này chúng ta già rồi ai nuôi hử? Trông cậy vào OK con chó ngốc này chắc!”

Trần Xuyên dở khóc dở cười nói: “Sau này già rồi thì chúng mình dựa vào nhau. Trừ anh ra còn ai nuôi em nữa chứ?”

Lời nói đơn giản liền làm Trầm Hàn hết giận. Dù sao cả đời của mình sẽ luôn cùng Trần Xuyên. Sống trên đời ngoại trừ trông cậy vào chính mình và người thân thì còn có thể trông vào ai?

Trầm Hàn bắt đầu cảm thấy mình có thể cùng Trần Xuyên ở cùng là tốt rồi, những chuyện khác cũng không quá trọng yếu.

Thời điểm trong tuần tháng năm, thành phố muốn tổ chức triển lãm xe quốc tế. Không biết là có phải vì chạy theo trào lưu không, toàn bộ thành phố đều muốn thu thập vật biểu tượng.

Cấp trên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, cấp tốc mở hội nghị bảo bộ thiết kế trong khoảng thời gian ngắn nhất làm ra tác phẩm để thu hút mọi người.

Trầm Hàn đáp ứng, nội tâm có chút kích động. Đã lâu rồi hắn không trải qua cảm giác khiêu chiến như thế này, cuộc sống quá mức an nhàn tựa hồ làm hắn giảm đi sức phấn đấu. Hiện tại Trầm Hàn muốn mượn cơ hội này bổ sung lại nhiệt huyết trong cơ thể mình.

Trầm Hàn lập tức mở cuộc họp nhân viên, đem sự tình giải thích khái quát. Có người hoan hô có người thở dài có người buồn đời. Con người ai cũng khác nhau, có người xem công việc là lạc thú, có người xem công tác là trói buộc.

Trầm Hàn vỗ vỗ tay tuyên bố: “Như vậy bắt đầu từ ngày mai sẽ tăng ca trong nửa tháng, chắc không thành vấn đề ha! OK, mọi người cố gắng làm việc thật tốt, sau khi hoàn tất tôi mời mọi người ăn cơm. E ON!”

Quay đầu nhìn Thạch Qua đang ngẩn người, Trầm Hàn vỗ vỗ vai hắn nói: “Cậu phải cố lên, đây là một cơ hội tốt.”

Thạch Qua suy nghĩ một chút rồi gật đầu mỉm cười: “Tôi biết.”

Tối nay tan tầm trở về, Trầm Hàn ghé vào siêu thị mua một đồng thực phẩm đông lạnh cất trong tủ lạnh, nói với Trần Xuyên từ nay vấn đề cơm tối hắn phải tự mình phụ trách.

Trần Xuyên cười hớ hớ: “Nói chứ anh cũng có thể tiện tay phụ trách bữa tối cho em luôn.”

Trầm Hàn vẫy vẫy tay: “Thôi khỏi, anh tự chăm sóc tốt cho mình là được rồi.”

Trần Xuyên bắt mồm: “Sao em có thể xem thường người khác như vậy! Nấu cơm chỉ là chuyện đơn giản như đang giỡn mà thôi, coi sách dạy nấu ăn mấy hồi là làm được chứ gì, anh chính là đầu bếp số 1!”

Trầm Hàn nhàn nhàn nói: “Anh có ngon thì làm đi. Anh nếu làm được món gì ra hồn tôi sẽ cho anh ở trên cả đời!”

Lời này vừa thốt ra làm cho Trần Xuyên thật sự suy nghĩ nghiêm túc, hôm sau hắn liền mua mấy quyển sách dạy nấu ăn. Trầm Hàn ở một bên cũng bắt đầu bận rộn rồi, không rảnh quản hắn, mặc kệ hắn một mình mò mẫm trong bếp. Chỉ có OK là khổ, mấy thứ loạn thất bát tao gì đó Trần Xuyên làm xong đều đổ vào miệng nó, hoàn toàn xem nó là vật thí nghiệm làm cho nó sợ tới mức phải trốn sang nhà bên cạnh chơi với Từ Hằng.

Trầm Hàn bắt đầu đi sớm về trễ, căn bản ít khi gặp mặt Trần Xuyên. Trần Xuyên cũng cảm thấy chẳng có vấn đề gì, dù sao đi công ty vẫn có thể nhìn thấy mặt nhau. Ai ngờ đầu hắn bước vào văn phòng, Trầm Hàn chỉ ngồi im đối bản nhấp phác thảo a phác thảo, không buồn ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

Trần Xuyên lòng đầy bị thương quay sang mời Phương Kỳ đi uống rượu giải sầu, nhưng cũng bị từ chối.

Phương Kỳ chỉ vào Trần Xuyên, vô cùng đau đớn nói: “Người yêu của anh liệu chết liệu sống, anh lại muốn đi uống rượu tìm gái, thật đau lòng hết sức.”

Trần Xuyên vỗ bàn mắng: “Cậu đừng nghĩ bậy bạ, ai muốn tìm gái!”

Phương Kỳ ngồi chơi game nói: “Bình thường mời khách đi ăn cơm luôn có mấy cô gái ra tiếp.”

“Tôi đâu có cách nào, mấy cô gái kia chỉ gọi đến làm nóng không khí thôi. Tôi thề tôi chưa động tới một ngón tay của người nào.”

“Anh thề với tôi làm gì, đi mà thề với Trầm Hàn.”

“Mẹ nó, cậu rớt cuộc có đi hay không!”

“Không đi!” Phương Kỳ không cho hấn chút mặt mũi nào, một hồi sau lại nói: “Này, Trầm Hàn tặng ca chung với Thạch Qua đó, anh không lo lắng hả?”

Được Phương Kỳ nhắc nhở như vậy, Trần Xuyên mới nghĩ thôi chết rồi, hấn như thế nào không nghĩ đến việc này. Trần Xuyên bỏ chạy qua bộ thiết kế chạy, cách cửa sổ thủy tinh dáo dác nhìn mới cảm thấy yên lòng. Trầm Hàn đang ngốc ngốc ở trong phòng làm việc của mình, xung quanh còn có những người khác của bộ thiết kế, không có cơ hội ở một mình với, tốt lắm tốt lắm.

Nhưng buổi chiều một mình Trần Xuyên thê lương ngồi xem phim truyền hình, ha càng nghĩ càng cảm thấy bất an. Hấn đứng dậy ném remote qua một bên, lái xe chạy tới công ti, thuận tiện đi mua bữa ăn khuya, quang minh chính đại mang theo đồ ăn khuya đến giám sát.

Vào bộ thiết kế Trần Xuyên liền nổi giận, không thấy những người khác đâu, chỉ thấy Trầm Hàn đang cùng Thạch Qua đầu dựa vào nhau thương lượng chuyện gì đó.

Trần Xuyên chạy nhanh đến gần, dùng thân thể ngăn cách đang hai người dính sát vào nhau.

“Sao anh lại tới đây?” Trầm Hàn đuổi lưng một cái hỏi.

“Sợ em đói bụng nên mua đồ ăn khuya cho em. Ăn trước một miếng đi rồi làm tiếp.”

Thạch Qua mỉm cười nói: “Tổng giám đốc thật chu đáo.”

Trần Xuyên hừ hừ, chính mình nếu không chăm sóc chu đáo thì sớm muộn Trầm Hàn cũng bị con hồ ly cậu chộp mất!

Thạch Qua thấy thái độ Trần Xuyên cũng hiểu đại khái, nhanh chóng thu thập đồ đạc của mình rồi quay về chỗ ngồi. Trầm Hàn dứt cháo vào miệng, nói: “Không cần gấp, ăn chung đi.”

Thạch Qua liếc nhìn Trần Xuyên đang chăm chăm nhìn mình, đáp: “Tôi không đói, quản lí anh từ từ ăn.”

Trầm Hàn nhìn cháo nhiều một mình cũng ăn không hết, kéo Trần Xuyên ngồi xuống, chia hơn phân nửa cho hấn, vừa nói vừa cười bảo: “Ăn cùng đi.”

Trần Xuyên cảm thấy ngọt ngào ăn, thuận tiện tặng cái ánh mắt hình viên đạn cho Thạch Qua.

Thạch Qua nín cười quay đầu đi, hấn rớt cuộc biết Trần Xuyên cùng Trầm Hàn xứng đôi ở chỗ nào rồi. Xem kia, đều trẻ con như vậy.

Thời gian càng trôi qua, Trầm Hàn càng thấy phiền. Các bản thiết kế không có bản nào làm cho hấn vừa ý, tâm trạng cũng càng thêm không tốt, trực tiếp ảnh hưởng đến giấc ngủ của hấn, gián tiếp ảnh hưởng đến giấc ngủ của Trần Xuyên, hai phu phu đều mất ngủ.

Trần Xuyên nghĩ như vậy không được, đêm nào cũng mất ngủ sẽ sớm bị rụng hết tóc. Hấn cũng không muốn trở thành bác trong miệng tiểu tử ngốc nhà bên kia quá nhanh. Vậy nên, hấn phải tìm cách cải thiện tình huống.

Trần Xuyên lên mạng tìm tư liệu, thấy người ta nói sữa trứng có thể trị mất ngủ rất tốt. Đêm đó hấn liền đi làm, khuyên can mãi mới ép được Trầm Hàn uống, ở trong phòng còn bật thêm nhạc nhẹ, hấn cảm thấy Trầm Hàn chủ yếu là tinh thần quá căng thẳng, phải thả lỏng một chút.

Công tác cần sự cố gắng chứ không cần sự liều mạng .

Trầm Hàn cũng nghe lời hần khuyên nằm lên giường, cố gắng thả lỏng thể xác và tinh thần, để cho bản thân đắm chìm trong âm nhạc.

Mí mắt bắt đầu đánh nhau, Trầm Hàn chậm rãi nhắm mắt lại.

Trần Xuyên cẩn thận đến gần xem hần đã ngủ thật chưa.

Trầm Hàn đột nhiên giật mình một cái ngồi dậy, đem Trần Xuyên đẩy ra rồi nhào về phía cái bàn, tìm giấy bút bắt đầu vẽ tiếp.

Trần Xuyên xoa cái trán bị người đụng đau điếng, mắng: “Trầm Hàn em muốn mưu sát chồng hả!”

Trầm Hàn nói: “Anh đừng phiền em. Ngoan, lên giường ngủ đi.”

Trần Xuyên chán nản, hừ hừ lên giường kéo chăn nằm xuống, lặn qua lộn lại đột nhiên cảm thấy ngủ như vậy không phải đạo. Trầm Hàn còn đang liều mạng mà hần lại nằm hưởng thụ như vậy sao được?

Cách một hồi lại thấy Trầm Hàn gọi điện thoại cho Thạch Qua, thảo luận rất sôi nổi cái gì gì đó. Trần Xuyên chỉ sợ bọn họ kịch liệt quá độ, vì vậy ngồi ở trên giường như hổ rình mồi giám thị, dựng thẳng lỗ tai nghe lén, cũng may nghe cả nửa ngày cũng không có từ mờ ám nào.

Trầm Hàn ở gần sáng mới đặt bút xuống, thở phào một hơi, khi đứng dậy toàn thân vô cùng đau nhức, giống như vừa mới đi lính xong.

Trầm Hàn cũng tính hoan hô vài tiếng, nhưng quả thật đã kiệt sức rồi. Hần gấp dài ba bước thành hai bước nhào tới giường, nói với Trần Xuyên một chữ rồi lặn ra ngủ như chết.

Trần Xuyên nháy mắt mấy cái, nửa ngày mới tiêu hóa một chữ này của Trầm Hàn.

“Xong?”

Trần Xuyên mừng muốn rớt nước mắt, rớt cục cũng có thể thoát khỏi tra tấn. Hần không cần cùng Trầm Hàn mất ngủ, không cần lo lắng Trầm Hàn ngoại tình, không cần mỗi ngày ăn ba cái đồ ăn sẵn không tốt cho sức khỏe!

Trần Xuyên cẩn thận xuống giường, đi thường thức thành phẩm Trầm Hàn sáng tác. Trên tờ giấy là mấy đường cong đơn giản, nhìn không ra là vật gì, bây giờ chỉ cần chỉnh lại một chút.

Trần Xuyên đem giấy bỏ vào ngăn kéo, nhin không được cảm thán, chỉ có vẽ vài nét mà Trầm Hàn lại tự tra tấn mình quá mức.

Hần xoay người lên giường, ôm lấy Trầm Hàn nhắm mắt ngủ, thoải mái thở dài, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc yên ổn.

Thấy Trầm Hàn ngủ đến quên trời đất, khoảng thời gian qua cũng thật mệt mỏi, Trần Xuyên liền xin phép cho Trầm Hàn nghỉ, để cho hần dưỡng sức thật tốt.

Hần vào công ty mới biết người của bộ thiết kế vẫn chưa tới, đại khái chắc hôm qua Thạch Qua thông báo bản thiết kế đã sắp xong, mọi người đã hẹn nhau đi ngủ.

Trần Xuyên nghĩ nên đối xử với người nhà tốt một chút, vì vậy hần đi vào bộ tài vụ thương lượng tăng lương cho bọn họ, xem như thưởng cho khoảng thời gian vất vả này.

Buổi chiều trở về, Trầm Hàn đã chuẩn bị cơm nóng. Trần Xuyên nhìn cơm trong lòng loạn cảm động một phen.

Trầm Hàn tinh thần đặc biệt hưng phấn, giống như hiến vật quý đưa cho Trần Xuyên xem bản thiết kế mà hần đã xem qua.

Trần Xuyên đặc biệt khen ngợi một phen, khen đến trong lòng Trầm Hàn sung sướng a. Trầm Hàn kích động ôm mặt của hần tặng cho hần một cái hôn vô cùng tình cảm.

Trần Xuyên đương nhiên không cam lòng bị phi lễ như vậy, lập tức hôn lại, thuận tiện dùng tay chân thoát quần áo của hắn, áp lên giường luôn.

Bởi vì hồi lâu không có làm rồi, hai người đều có vẻ rất nhiệt tình.

Bản thiết kế rất nhanh được đem đi nộp, Trầm Hàn bây giờ chỉ cần ngồi chờ đợi.

Phần thắng thật ra cũng không lớn, dù sao thành phố này lớn như vậy, nhân tài dĩ nhiên vô số kể. Tuy vậy nhưng trong lòng Trầm Hàn vẫn tràn đầy hi vọng mong bản vẽ của mình sẽ được lựa chọn.

Trần Xuyên cũng luôn luôn ở bên cạnh cổ vũ tinh thần Trầm Hàn, khiến cho lòng tin của Trầm Hàn lập tức bành trướng. Hắn cảm giác mình nhất định có thể thắng, hơn nữa sẽ thắng rất đẹp!

21. Chương 21

Trả lời với trích dẫn

Gửi bài Re: [Đam mỹ] Tiểu quy mô chiến tranh – Ngân Sâm - Điểm: 10

Sau đó không lâu, Thạch Qua đệ đơn từ chức.

Trầm Hàn ngoài ý muốn nói: “Không phải đang làm tốt à? Tại sao tự dừng lại muốn từ chức?”

Thạch Qua cười, nói rằng trước đó đã muốn đi rồi, sau vì thiết kế vật biểu tượng nên mới ở lại thêm mấy ngày. Hắn nói mình không cũng có duyên tiếc, trước kia cảm thấy có thể cùng Trầm Hàn làm chuyện có ý nghĩa như bản thiết kế cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện.

Hắn nói rất thành khẩn, lập tức khiến cho Trầm Hàn không biết nói gì.

Trầm Hàn thở dài chỉ có thể nhận đơn từ chức của hắn, nói: “Cậu trở về giúp bác trai bác gái xử lý việc làm ăn cho tốt. Thời gian qua coi như là một trải nghiệm cuộc sống vậy.”

Thạch Qua vẫn chỉ cười, tỏ vẻ đã hiểu.

“Muốn lưu lại chơi vài ngày hay không, chờ vật biểu tượng được làm ra thì mang về làm kỷ niệm.”

Thạch Qua nghiêng đầu suy nghĩ, bộ dáng vẫn đáng yêu giống như thật lâu trước kia Trầm Hàn đã thấy hắn, chỉ khác là khi đó tâm Trầm Hàn rung động, nhưng hiện tại thì không.

Quá khứ thật sự đã qua rồi.

Thạch Qua đáp được, còn rủ tối nay đi ăn cơm chung, kiểu bạn bè với nhau.

Trầm Hàn cười làm cái thủ thế OK.

Thạch Qua nói: “Kì thật mấy ngày nay công việc bẽ bộn một chết được, nhưng không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy đặc biệt thỏa mãn. Tôi nói lời này không ý gì khác, anh cũng đừng để ý. Dù sao tình yêu trên đời cũng rất ít, có người có được sẽ nhất định có người mất đi.”

Lúc Thạch Qua nói những lời này khóe mắt cong cong, giọng điệu bình thản. Hắn đã thật sự thông suốt rồi.

Có một số việc thật sự không sao cả .

Sớm tối tan tầm, Trầm Hàn tổ chức liên hoan, thuận tiện đem Phương Kỳ gọi đến.

Trầm Hàn tự mình nấu ăn, còn Trần Xuyên thì phụ trách tiếp khách.

Nghe Trầm Hàn nói Thạch Qua sắp đi rồi, Trần Xuyên liền mặt mày hớn hở, đối xử với Thạch Qua cũng ấm áp như mùa xuân, thật sự muốn bao nhiêu nhiệt tình thì có bấy nhiêu. Hắn làm cho Thạch Qua một trận hoảng hốt, không biết trong cái hồ lô Trần Xuyên này giấu cái gì.

Phương Kỳ nằm trên sofa rung chân kêu nhảm chán, quay đầu lại lớn giọng nói: “Trần Xuyên đại ca, anh gọi vài cô gái tới đây chơi đùa đi.”

Trần Xuyên chụp đầu hắn, nói: “Cậu đừng có thích chỗ nào thì phát xuân chỗ đó!” Nói xong đứng dậy đi qua giúp Trần Hàn đang bận rộn.

Phương Kỳ nói với Thạch Qua: “Cái tên này lại giả bộ đứng đắn nữa. Ai ai, cậu đang làm tốt như vậy tự nhiên sao lại bỏ đi a?”

Thạch Qua đáp: “Người trong nhà thúc giục.”

“Thúc giục cậu kết hôn hả?”

Thạch Qua cười: “Không phải, họ muốn tôi trở về giúp việc làm ăn của cha.”

“Thật tốt, tôi đây thì phải tự mình dốc sức làm việc a.”

Thạch Qua âm thầm, sau đó nói: “Chỉ hướng mỗi người mỗi khác. Kì thật tôi rất hâm mộ các anh.”

“Hâm mộ cái rắm, vì chút tiền lương đều phải liều mạng. Cậu thử ngồi làm ông chủ đi rồi biết, không muốn đứng dậy luôn ấy. Cậu không hiểu nỗi chua xót trong lòng đám nhân viên quên chúng tôi đâu.” Phương Kỳ giả bộ ôm ngực.

Thạch Qua cười: “Phương quản lý nói chuyện vẫn hài hước như xưa.”

Phương Kỳ cũng cười: “Trước kia nếu Trần Hàn chịu ở cùng với cậu thì cậu đã sớm trở thành anh em tốt của tôi rồi! Làm gì tới lượt tên ngu ngốc kia.”

Trần Xuyên đột ngột xuất hiện nói: “Cậu nói xấu sau lưng tôi đủ chưa? Lại đây lại đây, ăn cơm thôi.”

Phương Kỳ đứng dậy kéo Thạch Qua về phía bàn ăn.

Trần Xuyên chuyển mấy lon bia qua, mở cho mỗi người một lon, lớn giọng tuyên bố mỗi người phải uống ít nhất bốn lon, còn phải uống hết.

Hai tay Phương Kỳ lập tức che ngực, xấu hổ nói: “Trần Xuyên, anh chúc say tôi có ý đồ gì đó!”

Trần Hàn bưng thức ăn lại đây thuận tiện cho Phương Kỳ một đá: “Cậu đừng có nói nhảm nữa. 4 lon thì 4 lon, đừng hòng trốn.”

Phương Kỳ thiết một cái quay đầu nói với Thạch Qua: “Hai người này thật sự là tuyệt phối a. Một con sói một con bái*, cấu kết với nhau làm toàn chuyện xấu!”

*bái: hình như là có họ hàng với chó sói a~ đoán thế, cũng chả biết =]]

Thạch Qua cười, tiến lại gần thấp giọng nói: “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Dứt lời, hai người cười rộ một trận.

Trần Hàn mỉm cười: “Lát nữa không cho cậu ăn.”

“Được rồi, đây sẽ không khách khí với cậu nữa.” Phương Kỳ tự giác rót bia, đưa tay cầm chân gà chiên lên cắn.

Thạch Qua cũng không khách khí, gấp đồ ăn bỏ vào miệng. Hắn không uống được bia rượu, bất quá vì không khí vẫn uống không ít. Trong đầu thật sự cao hứng.

Sau lại thêm một thùng bia chia cho 4 người giải quyết. Người nào người nấy cũng uống đến ngã trái ngã phải. Phương Kỳ vốn định đi về, trong đầu mơ hồ nghĩ nếu say rượu lái xe có khi còn bị cảnh sát hốt, cuối cùng chịu không nổi men say lăn ra đất.

Trần Xuyên nửa đêm tỉnh lại, đem Trần Hàn ôm lên giường, còn kéo Phương Kỳ và Thạch Qua vào phòng khách, tùy tiện ném cho bọn họ tấm thảm, trở về ôm Trần Hàn tiếp tục ngủ.

Hôm sau Phương Kỳ là bị lạnh đến sắp đông đá giật mình tỉnh, quay đầu thì thấy Thạch Qua đang co rúc bên cạnh, mà tay của mình lại đang ôm chặt hắn, làm cho Phương Kỳ hoảng sợ nhảy dựng.

Phương Kỳ tưởng hôm qua say rượu đã làm chuyện bậy bạ, cúi đầu thì thấy quần áo trên người vẫn chỉnh tề mới thở phào nhẹ nhõm. Sau lại nghĩ, thật ra cũng không có gì lớn, ngủ với người khác phái mới đáng ngạc nhiên chứ!

Không lâu sau, cổ găng của bộ thiết kế đã được hồi báo. Quản sự của triển lãm xe quyết định trưng dụng thiết kế của bọn họ. Chủ tịch rất hài lòng, trong hội nghị đặc biệt khen ngợi Trần Hàn, khiến cho Trần Hàn nguyên bản da mặt rất dày cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Tăng lương thì không cần phải nói rồi, Trần Hàn chủ động mời toàn thể nhân viên bộ thiết kế đi hát K, HIGH đến quá nửa đêm mới say khướt trở về.

Trần Hàn say đến mức bả đầu nôn đó, cũng may Trần Xuyên biết trong lòng hắn vui vẻ cũng không nói cái gì, khó có dịp chịu khó thu dọn đồng bữa bãi trên đất, thuận tiện ôm Trần Hàn đi tắm. Xem ra đoạn thời gian trước thật sự là mệt thảm Trần Hàn, cũng may cuối cùng công sức bỏ ra cũng thu được thành quả.

Tắm rửa qua loa xong, Trần Xuyên ôm Trần Hàn lên giường mặc đồ ngủ cho hắn, ngón tay lạnh lạnh xẹt qua vai Trần Hàn. Trần Hàn cảm thấy ngứa, nhắm hai mắt cố giãy khỏi ngón tay của hắn, không nhịn được phát ra tiếng cười, lồng ngực phập phồng. Trần Xuyên bị hắn làm cho hưng phấn, kéo áo ngủ xuống xoay người đè lên trên.

Hôn hôn cắn cắn một trận, Trần Hàn cả người thoải mái phát ra tiếng rên rỉ, mang theo chút chống cự mơ hồ. Trần Xuyên cũng không để ý hắn đang nói cái gì, nhanh chóng xách thương ra trận.

Trần Hàn mở to mắt ra cắn bả vai hắn, nói mình muốn ở phía trên.

Kiểu ngồi cười đã lâu không dùng rồi, Trần Xuyên hôn cằm của hắn, vô cùng kỹ xảo mà dẫn dắt Trần Hàn. Hắn rất thích xem bộ dạng Trần Hàn ngồi trên người mình vịn vẹo thắt lưng, thực sự rất hấp dẫn.

Trần Hàn đang định nói gì đó đã bị chặn trong tiếng rên rỉ.

Lúc sáng sớm, Trần Hàn nghịch khuôn ngực lớn của Trần Xuyên, kéo ngực hắn. Trần Xuyên kêu đau, đẩy ra tay hắn bảo hắn bớt giỡn.

Trần Hàn trách móc: “Chúng ta phải thảo luận vấn đề tư thế cơ thể thật kĩ.”

Trần Xuyên a một cái: “Có cái gì đâu mà thảo luận. Tư thế nào thoải mái thì làm thôi.”

“Là tư thế nào anh thấy thoải mái anh mới chịu làm.” Trần Hàn liếc xéo hắn.

Trần Xuyên đưa tay vòng qua ôm, buồn bực cười: “Được rồi, anh biết. Thôi lần sau đi, em biết anh sợ đau mà.”

Trần Hàn liếm liếm môi, cười tủm tỉm nói: “Kỹ thuật của em rất tốt, sẽ không làm anh đau đâu.”

Trần Xuyên cảm thấy chua miệng: “Em tìm nhiều người luyện tập rồi à?”

Trần Hàn cười hắc hắc, rời giường mặc quần áo, đi chuẩn bị bữa sáng.

Trần Xuyên trở mình, nói với Trần Hàn: “Em không nêu rõ số người thì đừng hòng thưởng anh.”

Trần Hàn ném dép lê vào đầu hắn, mắng hắn bệnh thần kinh, sau đó lặc lư chui vào phòng bếp.

Chuyện vật biểu tượng này trôi qua, Trần Hàn cảm thấy bộ thiết kế đã rảnh rồi trở lại. Mỗi ngày hắn đều ngồi ở trong văn phòng quay bút.

Vật biểu tượng cũng quảng ra thị trường rồi, Thạch Qua đã mang một con đi, nhưng cũng không biết hắn hiện tại thế nào, lại không gọi điện thoại cho mình.

Trần Hàn có điểm nhàm chán đứng dậy, chuẩn bị đi kiểm chuyện với Phương Kỳ.

Tiện đường đi vệ sinh, nghe được một lời đồn đãi.

A: “Cậu nói thử xem công ty mình thiết kế vật biểu tượng như thế nào? Ngây thơ quá, mỗi lần nhìn bản thiết kế tôi đều cảm thấy được chọn quả thật chính là kỳ tích. Thế nhưng sau lại nghe người ta nói a, trong

ban giam khảo có bạn học của tổng giám đốc, tổng giám đốc vừa mời ăn cơm vừa tặng quà mua chuộc người ta a.”

B: “Mẹ nó, cậu đừng nói lung tung! Bản thiết kế của Trần quản lí rất đẹp nha.”

A: “Tôi lừa cậu làm cái gì, có người thấy tận mắt mà. Toàn bộ người trong công ty cũng biết hết rồi, chỉ có Trần quản lí vẫn còn tự lừa mình dối người dương dương tự đắc.”

Trần Hàn bị tin tức này làm cho tức đến sắp ngất. Hắn rất giận, mẹ nó, tên khốn kiếp nào rêu rao tin đồn vậy! Trần Hàn vén tay áo chuẩn bị đi ra ngoài cãi lộn, vừa bước ra thì hai người vừa đi tiểu đã sớm đi mất tiêu rồi.

Trần Hàn hít một hơi thật sâu để cho tỉnh táo lại. Không có việc gì không có việc gì, những người này là cố tình gây sự, bọn họ ghen tị với tài năng xuất chúng của mình.

Trần Hàn đối với tác phẩm của mình rất tin tưởng!

Hắn cất bước đi vào văn phòng của Phương Kỳ. Đào Tầm đã ở bên trong, cô nàng ghé vào bên tai Phương Kỳ nói cái gì đó, chuyện kỳ tích chính là Phương Kỳ thế nhưng không có tỏ ra khó chịu gì. Trần Hàn nghĩ thầm không phải là sắp có chuyện tốt chứ.

Đào Tầm cười ngọt ngào với Trần Hàn rồi xoay người đi ra ngoài.

Trần Hàn vẫn như cũ ngồi lên bàn, cười híp mắt hỏi: “Sao đây, rớt vào lưới tình của Đào Tầm rồi à?”

Phương Kỳ thực kích động, nước miếng văng tứ tung nói: “Cậu sẽ không tin chuyện này đâu, không bao giờ! Mẹ nó, chuyện này thật sự làm cho người ta khó có thể tin! Tôi đã nói với cậu về cái người bạn phối hợp rất ăn ý mười phần trong trò chơi của tôi a, chính là Đào Tầm đó! Hôm qua tôi vừa nhìn thấy cô ấy thì hết hồn, tôi như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ như vậy!!”

Trần Hàn ngoáy lỗ tai: “Gì, là Đào Tầm thiệt hả? Cô ta nhìn không giống người chơi game a!”

“Con mẹ nó ai mà biết!” Phương Kỳ vỗ bàn nói: “Duyên phận rồi, không thể phản kháng nữa!”

Trần Hàn té xuống đất: “Chỉ vì như vậy cậu liền muốn kết giao với Đào Tầm?”

Phương Kỳ trịnh trọng gật gật đầu, Trần Hàn lập tức nắm tay hắn: “Đồng chí tốt a đồng chí tốt, biết hy sinh bản thân vì tập thể. Phiên cậu về sau chú ý cô ta một chút, đừng làm để cô ta tiếp cận lão Trần nữa.”

Phương Kỳ ra về mang trọng trách đồng ý: “Tôi tuyệt đối sẽ không để cho đầu mình xuất hiện nón xanh!”

*đội nón xanh = bị cấm sừng

Trần Hàn kỳ thật cũng vui cho Phương Kỳ: “Đào Tầm là người quen chiều chuộng, hơi mê trai. Dù sao cũng không nên soi mói quá, đâu có người nào hoàn hảo.”

Trần Hàn thấy Phương Kỳ vui mừng rồi đi qua hỏi: “Đúng rồi, cậu có nghe lời đồn đãi chưa? Còn bà nó! Để tôi bắt được cái kẻ dám phỉ báng phá hoại thanh danh của tôi thì biết! Tôi mà là cái loại người như vậy sao? Đã vậy còn kéo Trần Xuyên xuống nước, mẹ nó!”

Phương Kỳ sững sốt, sau đó tiểu tâm dục dục hỏi: “Lời đồn đãi gì, vật biểu tượng hả?”

Trần Hàn ừ.

Phương Kỳ liền im miệng, cúi đầu giả bộ lật lật văn kiện.

Trần Hàn cảm thấy phản ứng của hắn hơi kỳ quái, híp mắt nói: “Tin này không phải cậu truyền chứ hả?”

Phương Kỳ cười gượng: “Sao có thể chứ, tôi là hạng người như vậy sao?”

“Vậy phản ứng của cậu là sao đây?” Trần Hàn vô cùng hoài nghi.

Phương Kỳ đáp: “Lời đồn đãi chỉ là lời đồn đãi mà thôi, cậu tính toán chi cho mệt?”

Trần Hàn gãi đầu nghĩ cũng đúng, liền rung đùi đắc ý đi trở về.

Buổi tối lúc ăn cơm cùng Trần Xuyên, Trầm Hàn nhắc lại việc này, giọng điệu cũng khá thoải mái, dù sao Trầm Hàn chỉ xem là có người ác ý hại hấn.

Trần Xuyên cũng vỗ bàn tức giận bất bình mắng: “Đúng là ăn nói bậy bạ. Tất cả bạn học của anh đều là học quản lý, làm gì có ai học thiết kế!”

Trầm Hàn nói: “Trong công ty nhiều người dở hơi lắm! Đúng rồi, Phương Kỳ với Đào Tầm thành một cặp rồi đó, nghe bảo là chơi game sinh tình luôn. Em cảm thấy hơi kỳ lạ, Đào Tầm không giống người sẽ chơi game nha.”

Trần Xuyên đáp: “Có câu ‘nhìn người không thể nhìn tướng mạo’, Phương Kỳ rốt cục cũng yên bề gia thất cũng tốt.”

Trầm Hàn liên tục gật đầu, cảm thấy nên chuẩn bị sẵn bao lì xì khi Phương Kỳ kết hôn.

Hắn có dự cảm, Phương Kỳ sẽ rất nhanh cưới Đào Tầm vào cửa.

22. Chương 22

Bên ngoài mưa to như trút nước.

Phương Kỳ nấu cháo điện thoại với Đào Tầm xong liền cúp máy rụt rụt cổ, thật là lạnh a! Hắn vừa đứng dậy chuẩn bị đi lên trên lầu thì nghe tiếng đập cửa cộng thêm tiếng rống giận của Trầm Hàn: “Phương Kỳ!”

Phương Kỳ chạy nhanh mở cửa, Trầm Hàn đứng ở cửa, toàn thân bị mưa xối đến ướt sũng, lạnh đến phát run. Phương Kỳ kinh hãi kéo hấn vào cửa, hỏi: “Cậu bị sao vậy?”

Trầm Hàn liếc hấn một cái rồi chạy lên lầu, bảo Phương Kỳ chuẩn bị quần áo cho hấn, hấn muốn ngâm nước nóng.

Phương Kỳ có điểm không hiểu đi theo lên lầu, lấy ra áo ngủ bước vào phòng tắm. Trầm Hàn đang nín thở nằm trong bồn tắm, Phương Kỳ hỏi: “Làm sao vậy? Bị Trần Xuyên đá khỏi nhà à?”

Trầm Hàn nổi lên, lau mặt nói: “Vừa rồi có người tới nhà tôi. Lâm Phỉ, là bạn đại học của Trần Xuyên.”

Phương Kỳ nghi nghi rồi nói: “Tôi không có ấn tượng lắm.”

“Con mẹ nó cậu còn giả bộ hả!” Trầm Hàn vỗ nước bắn tung tóe, Phương Kỳ nhanh chân nhảy ra, hô to: “Tôi thật sự không biết mà!”

Trầm Hàn đứng dậy tùy tiện cầm khăn mặt lau người, Phương Kỳ nhỏ giọng nói: “Khăn này tôi dùng rửa mặt đó. . . .”

Trầm Hàn đem khăn mặt ném qua một bên, nghênh ngang giặt lấy áo ngủ trên tay Phương Kỳ: “Cậu cùng Trần Xuyên cấu kết với nhau làm việc xấu!”

Phương Kỳ thấy cũng không giấu giếm được, nhẹ giọng nói: “Trần Xuyên sợ cậu thất vọng, sợ cậu thương tâm, sợ cậu bị dả kích mới đi nhờ cậy Lâm Phỉ thôi. Nói cho cùng hấn cũng là vì tốt cho cậu.”

“Tốt cho tôi?” Đáy lòng Trầm Hàn dâng lên tức giận, “Tôi không cần hấn tốt cái kiểu đó! Cậu có biết hấn đã hoàn toàn đập nát lòng tự trọng của tôi hay không! Trầm Hàn tôi không phải là người thua thì không dậy nổi. Bây giờ thì tốt lắm, mọi người khắp thiên hạ đều có thể cười nhạo tôi là đồ vô dụng, thiết kế đơn giản như vậy còn phải nhờ người đi cửa sau mới được chọn!”

Phương Kỳ thấy Trầm Hàn nổi giận đùng đùng, không dám nói gì nữa, lấy lòng hấn hỏi: “Cậu đói bụng không, tôi đi nấu ít đồ ăn cho cậu ha?”

Trầm Hàn bảo mất hết khẩu vị rồi, trực tiếp lên giường Phương Kỳ nằm xuống nói: “Đáng giận nhất chính là hấn ở chung với tôi lâu vậy rồi mà vẫn không hiểu tính tình của tôi. Hấn rõ ràng biết tôi không thích dùng phương pháp này mà vẫn dám đi làm! Hấn hoàn toàn xem thường năng lực của tôi!”

Phương Kỳ đứng một bên, khép nép rang nói tốt cho Trần Xuyên: “Hấn chỉ muốn cậu vui vẻ thôi ấy mà.”

Trầm Hàn nằm xuống: “Tôi thật sự rất thất vọng. Tôi cứ tưởng phần vinh quang này là do mình quang minh chính đại mà lấy được, đến cuối cùng lại bị người ta vu cáo là dùng chiêu trò, người chủ mưu lại còn là người yêu của mình! Tồn thương vì không được chọn so ra còn không sánh được với điều này!” Trầm Hàn nghĩ tới mấy ngày nay mình biểu hiện tự đắc như vậy ở trong mắt người khác chắc là buồn cười lắm đây. Hấn nghĩ Thạch Qua chắc cũng rất mỹ mãn rồi đi, trong lòng tràn đầy bi ai.

Trần Xuyên a Trần Xuyên, lần này để xem tôi tha thứ cho anh kiểu nào?

Hôm sau Trần Xuyên mới dám đến tìm Trầm Hàn xin lỗi. Hôm qua hấn không dám nói gì, dù sao Trầm Hàn đang nổi giận, hấn nói câu nào cũng bị Trầm Hàn bắn phá, càng nói nhiều lời thì càng sai.

Vào bộ thiết kế thì nghe nói Trầm quản lí hôm nay không có tới.

Trần Xuyên xoay người liền đi tìm Phương Kỳ, lộ ra khuôn mặt đẹp trai tiêu tụy. Phương Kỳ nhìn hấn suy sụp đến dạng này liền có chút ngượng ngùng mình đã bỏ đá xuống giếng, an ủi hấn nói: “Trầm Hàn ở nhà tôi ngủ tốt lắm.”

Trần Xuyên vừa nghe liền cảm thấy không ổn. Ai biết được Trầm Hàn lúc giận có thể làm ra cái loại chuyện không cứu vãn được hay không. Hấn trầm giọng hỏi: “Ngủ chung giường à?”

“Không, tôi sao dám chứ!” Phương Kỳ nói, “Tôi ngủ ở sô pha, ngủ đến toàn thân đều đau. Thấy tôi đối xử với người yêu của anh tốt không?”

Trần Xuyên lúc này mới hơi yên lòng một chút.

Tuy nói Phương Kỳ là bạn tốt của Trầm Hàn, nhưng Trần Xuyên cũng đã từng nghe Trầm Hàn nói qua mục đích hai người quen nhau lúc trước. Trầm Hàn vẫn là vì cái tật xấu không bỏ, định lừa Phương Kỳ lên giường. Ai ngờ Phương Kỳ là một cao thủ, lật ngược thế cờ của Trầm Hàn. Biết gian tình không làm được nữa, Trầm Hàn mới không cam lòng lui từng bước lựa chọn tình hữu nghị.

Phương Kỳ cũng là phần tử nguy hiểm!

Phương Kỳ tiếp tục nói: “Không có việc gì đâu, cậu ta chỉ giận một hồi thôi. Nói toạc móng heo ra là ước gì mọi người khắp thiên hạ đều biết mình đang yêu đấy chứ. Cãi nhau là chuyện nhỏ mà thôi, phỏng chừng vài ngày nữa sẽ trở lại.”

“Đơn giản như vậy thì tốt rồi! Việc này tôi thừa nhận tôi có sai, nhưng sao cậu ta không chịu nghĩ tại sao tôi phải làm như vậy chứ? Mấy ngày kia cậu cũng biết rồi đó, nhìn cậu ta mất ăn mất ngủ tôi rất đau lòng. Thử hỏi nếu không được chọn không phải cậu ta liền tức chết sao? Bây giờ trông thoải mái vậy thôi chứ thử không được chọn coi rồi biết, lừa quỷ a!”

Phương Kỳ nhìn chằm chằm Trần Xuyên: “Anh định xin lỗi hay là đổ thêm dầu vào lửa vậy?”

Trần Xuyên có vẻ thực ủy khuất nói: “Tôi cũng chỉ có thể ở trước mặt cậu oán giận vài câu, nếu không đến đó sợ tức quá mà phun ra hết.”

Phương Kỳ thở dài: “Hai người đều giống nhau, giận đối phương mà bản thân lại buồn. Sao không chịu đứng ở lập trường của nhau mà suy nghĩ lại? Tôi không hiểu tại sao hai người ban đầu lại có thể ở chung nữa.”

Trần Xuyên cũng cảm thán nói: “Trầm Hàn hiện tại với Trầm Hàn trước kia hoàn toàn khác nhau! Khi đó cậu ta ôn nhu biết bao nhiêu a! Trời mưa thì đưa ô, lúc nào cũng chú ý thời tiết nhắc nhở tôi mặc thêm quần áo mặc bớt quần áo, còn thường thường nấu canh bổ dưỡng tươi cười ngọt ngào đem cho tôi uống. Cậu nhìn bây giờ coi, không biết đã trở thành cái dạng gì rồi! Tôi nghĩ thế nào cũng cảm thấy lúc trước là cậu ta dụ dỗ tôi!”

Phương Kỳ cười cười: “Đàn ông theo đuổi người khác không phải đều như vậy sao? Sau khi quen nhau lập tức liền lộ nguyên hình, tôi không tin là anh không biết. Nói chứ tôi thấy hai người là anh tình em nguyện chứ làm gì có chuyện dụ dỗ.”

Trần Xuyên phiền muộn vẫy tay nói: “Thôi thôi, không cãi với cậu nữa. Phương đại ca, có rảnh thì giúp tôi nói tốt một chút. Tiểu đệ vô cùng cảm kích!”

Phương Kỳ vỗ ngực cam đoan: “Được được, yên tâm đi.”

Phương Kỳ mua chút đồ ăn mang về, hẳn biết nếu Trần Hàn buồn bực nhất định sẽ không xuống bếp. Lúc này khẳng định hẳn đang xem chương trình giải trí để thả lỏng tinh thần đây.

Quả nhiên, vừa vào cửa liền nhìn thấy Trần Hàn đen mặt trừng mắt nhìn TV. Thấy Phương Kỳ vào, hẳn liền đứng dậy oán giận: “Đúng là cái thứ chương trình chó má! Nói đi nói lại chỉ có mấy câu vớ vẩn, còn tự cho là hài hước lừa gạt người xem!”

Phương Kỳ bật cười: “Qua ăn cơm nè.”

Trần Hàn bước lại, ngồi xuống trước bàn ăn, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Đồ ăn bên ngoài làm không được sạch sẽ.”

Phương Kỳ mắt tròn trắng nói: “Tôi cũng không ngại cậu xuống bếp đâu!”

“Tôi chỉ nấu cơm cho người đàn ông của tôi ăn!” Trần Hàn đáp.

Phương Kỳ hoàn toàn hết chỗ nói rồi, cầm lấy chiếc đĩa nói: “Trần Hàn à. . .”

Trần Hàn dùng chiếc đĩa chỉ vào mặt hắn: “Cậu thử nói tên của Trần Xuyên ra xem, tôi lập tức chọc mù mắt cậu! Đồ Hán gian!”

Phương Kỳ đầu hàng: “Được được, tôi không nói được chưa. Nhưng cậu cứ ở chỗ của tôi như vậy à?”

“Vậy rồi sao? Ở nhà cậu vài ngày ăn vài bữa cơm cậu liền tính toán với tôi?” Trần Hàn liếc hắn.

Phương Kỳ vỗ bàn rống to: “Tôi là hạng người như vậy chắc!”

“Nói không đúng à!”

“Cậu tức giận thì mặc kệ cậu nhưng đừng có lây sang tôi!”

Trần Hàn nhún nhún vai, vùi đầu bới cơm, một hồi sau ngẩng đầu lên nói: “Cho tôi mượn bộ quần áo làm dáng chút.”

Phương Kỳ hừ hừ hỏi: “Mượn làm gì?”

“Đi câu đàn ông.”

Phương Kỳ lập tức phun ra một ngụm canh, nói: “Đại ca, cậu nếu như vậy tôi sẽ bị Trần Xuyên đánh chết.”

“Con mẹ hắn a! Tôi đã quyết định đem hắn cùng với lịch sử của tôi xóa sạch! Cậu không cần khuyên vô ích, tôi đã quyết định rồi!”

Phương Kỳ bị dọa rồi, yêu hay không yêu cũng chẳng phân biệt được. Hắn chẳng muốn đi quản chuyện hư hỏng của Trần Hàn, vì vậy đứng dậy đi tìm bộ quần áo, thuận tiện nói: “Lúc hành sự đừng quên áo mưa. Đầu năm nay bệnh AIDS lây lan nhiều lắm, người không có bệnh đừng tự chuốc lấy phiền phức.”

Trần Hàn mặc đồ xong liền phe phẩy đuôi khổng tước ra ngoài, trước khi đi không quên cảnh cáo Phương Kỳ không được mật báo cho Trần Xuyên. Phương Kỳ hừ hừ ha ha, cũng lười quản chuyện điên khùng của hai người bọn họ.

Lúc nửa đêm hắn đang nằm trên giường đột nhiên nhận được điện thoại của Trần Hàn. Trần Hàn ở đầu bên kia hùng hồn nói: “A lô, Phương Kỳ hả? Mang ít tiền đến đồn công an đi, tôi bị cảnh sát bắt rồi.”

Phương Kỳ không nói hai lời liền gọi điện thoại cho Trần Xuyên, giọng điệu cũng đặc biệt hùng hồn: “A lô, Trần Xuyên hả? Người yêu của anh chơi gái bị bắt, mang ít tiền theo chuộc cậu ta đi!”

Trần Xuyên cũng không kịp thay quần áo, mặc đồ ngủ một đường mắng mẹ nó mẹ nó thẳng đến đồn công an.

Trầm Hàn ôm đầu ngồi xồm trong góc, con mắt chuyển chuyển, bộ dáng đáng khinh cực kỳ.

Thấy Trần Xuyên chạy vào, mắt hắn híp lại, nhanh chóng quay lưng đối diện với vách tường.

Trần Xuyên liếc mắt liền thấy hắn, đến gần nói: “Em tưởng rằng quay lưng lại thì anh không thấy em chắc!”

Trầm Hàn hừ hừ không để ý tới hắn.

Trần Xuyên ôm ngực tức giận nói: “Anh tới đây làm gì chứ!”

Trầm Hàn hừ hừ không nói lời nào.

Trần Xuyên tiếp tục nói: “Quay mặt vào tường hơi bị chậm đấy.”

Trầm Hàn nhin không được quay lưng về: “Tôi thích vậy đó, anh quản được sao!”

Trần Xuyên thở dài: “Thôi được rồi, anh qua nói chuyện với người ta, cho em ở đây ngồi thêm mười ngày nửa tháng nữa.”

Trầm Hàn mắng Trần Xuyên nham hiểm, nhưng vẫn thức thời quay đầu lại. Hắn còn chưa mở miệng, Trần Xuyên vừa nhìn mặt hắn đã bị hù hết hồn. Trần Xuyên kinh hoàng ngồi xồm người xuống không để ý người chung quanh sờ sờ mặt của hắn, sắc mặt xanh mét rống: “Đây là làm sao vậy hả!”

Trầm Hàn bị hắn néo mặt đến biến dạng, khó khăn phun ra hai chữ: “Đánh nhau.”

“Em tưởng em giỏi lắm à! Đánh cái gì mà đánh!” Trần Xuyên cực kỳ đau lòng, quả nhiên không thể để hắn một mình bên ngoài. Nhìn đi nhìn đi, mới có hai ngày đã bị người đánh còn bị túm vào đồn cảnh sát.

Trầm Hàn cực kỳ kiêu ngạo nói: “Nhìn không vừa mắt thì đánh!”

Trần Xuyên lên giọng: “Em nhìn không vừa mắt thì có thể đánh người ta sao!”

Trầm Hàn thực ỷ khuất nhìn hắn. Trần Xuyên đầu hàng bảo chờ chút! Hắn đứng dậy móc di động ra gọi điện thoại.

Trầm Hàn vẽ vẽ vòng tròn một hồi, Trần Xuyên liền tới kéo hắn chạy lấy người .

Trầm Hàn ngạc nhiên: “Không cần ghi gì hả?”

“Em còn muốn ghi lại tội ở đồn công an à!” Trần Xuyên liếc hắn.

Trầm Hàn lè lưỡi nói: “Không phải là có trình tự này sao?”

“Hừ, đấy là do anh có bạn làm ở sở.”

Vừa nghe lời này, đáy lòng Trầm Hàn lại nổi hỏa, mắng: “Đúng là ngựa quen đường cũ, suốt ngày đi quan hệ!”

Trần Xuyên cũng nổi hỏa lên, nói: “Trầm Hàn, con mẹ nó em phải rõ tình huống bây giờ chứ! Cứ ra về thanh cao như vậy cũng không giúp được em đâu! Chắc bị bắt nhốt vài ngày sau đó truyền khắp công ty em mới thích đúng không!”

Trầm Hàn đuối lý, liền bắt đầu hờn dỗi không thèm để ý tới Trần Xuyên. Hắn hiểu được chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ, nhưng chuyện vật biểu tượng làm sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy?

Trần Xuyên thở dài lần thứ N trong một đêm, giữ chặt tay Trầm Hàn nhỏ giọng hỏi: “Em về nhà nha?”

Trầm Hàn quay đầu nhìn xa xăm, không lên tiếng.

Trần Xuyên đơn giản xem như hắn đồng ý, gọi taxi đem hắn nhét vào, sau đó nói cho lái xe địa chỉ.

Trần Xuyên suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Anh biết em tức giận, đúng là anh có tìm người. Anh cũng không phủ nhận anh đã sai, nhưng Lâm Phỉ bộ em không biết sao? Hắn cũng nổi danh là có nguyên tắc, anh tìm hắn ăn cơm tặng đồ cho hắn nhưng mà hắn không nhận, hắn lại mời cơm anh lại một lần xem như huề nhau.

Vậy nên, nếu bản thiết kế của em không nổi bật làm cho hấn không nhìn trúng anh cũng đâu có biện pháp. Cũng may em làm không tồi a, vừa vặn đúng ý hấn, điều này em cũng trách anh?”

Trầm Hàn thực kích động hét: “Anh làm rõ ràng trọng điểm a! Gì gì đó không quan trọng, cái quan trọng là con người anh! Con mẹ nó rõ ràng anh xem thường tôi!”

Trần Xuyên nhanh chóng trưng ra vẻ mặt thành khẩn nói: “Anh đâu dám a. Chỉ là nhìn em mất ăn mất ngủ anh rất đau lòng, sợ em thất vọng thôi.”

Trầm Hàn trừng mắt nhìn hấn: “Anh đừng có nói ngọt”, tâm cũng dần dần mềm nhũn.

Trần Xuyên thừa thắng xông lên, tiếp tục nói: “Em không đau lòng bản thân cũng đau lòng anh đi. Mấy ngày nay anh đói khổ lạnh lẽo còn phải chịu áp lực tâm lý thật lớn, OK nó cũng sắp đi bán muối luôn rồi.”

Trầm Hàn bĩu môi nói: “Nhảm nhí, anh mà bị áp lực tâm lý gì chứ?”

Trần Xuyên nhỏ giọng nói: “Sợ mất em chứ sao.”

Trần Xuyên rốt cuộc vẫn thật bản lĩnh dỗ ngọt hai ba câu liền đem Trầm Hàn thu phục, lừa gạt ôm về nhà.

Câu “sợ mất em chứ sao” của hấn làm cho Trầm Hàn vô cùng cảm động. Hấn nghĩ Trần Xuyên thật sự chẳng có ưu điểm gì, ưu điểm duy nhất là thật lòng yêu mình thôi. Quên đi, vẫn nên quay lại với hấn, dù sao tìm người yêu mình thật lòng như vậy cũng rất khó khăn.

Trầm Hàn mặt mũi bầm dập cười, cười rộ lên trông rất khó coi.

Trần Xuyên ôm Trầm Hàn vô cùng cao hứng vào phòng lơ đãng hỏi: “Sao tự nhiên lại đánh nhau?”

Trầm Hàn chi chi ngô ngô á khẩu. Hấn thật sự chột dạ rồi, sao có thể nói với Trần Xuyên rằng bởi vì người nọ cắt kiểu tóc giống anh nên em không cẩn thận nhìn nhầm, liền xông tới gây sự với người ta, ai ngờ người ta cũng không phải dễ chọc, cuối cùng đánh tới đồn công an.

Trần Xuyên thấy hấn không có ý định nói cũng không ép hỏi, đứng dậy luộc trứng gà cho hấn, thuận tiện đem OK từ chỗ Từ Hàng dắt về.

Lúc lăn trứng gà, Trần Xuyên dặn: “Về sau không được cãi nhau nữa, thương tổn tình cảm lại thương tổn tinh thần. Thật sự rất lỗ.”

Trầm Hàn nói: “Anh không chọc em em cũng không tự dưng đi kiếm chuyện với anh.”

Sau đó Trần Xuyên ôm Trầm Hàn lên giường ngủ. Ánh mắt Trầm Hàn lóe sáng, nhìn chằm chằm Trần Xuyên hồi lâu phát hiện hấn không có động tĩnh mới không biết xấu hổ mở miệng hỏi: “Anh không làm hả?”

Mỗi lần cãi nhau huề lại chủ yếu phải dùng ngôn ngữ cơ thể, chính là làm tình để bù đắp lại tình cảm.

Trần Xuyên nói: “Hơn nửa đêm rồi mà em vẫn không mệt?”

Trầm Hàn vui vẻ trực tiếp xoay người áp lên hấn, liếm liếm môi nói: “Anh mệt mỗi thì để em làm cho!”

Trần Xuyên đưa tay cởi quần áo hấn, cười hỏi: “Thượng qua bao nhiêu người rồi?”

Trầm Hàn cắn môi hấn, bắt đầu giở trò, lẩm bẩm: “Cũng không nhiều lắm.”

Trần Xuyên hôn cái miệng của hấn: “Em lại nói linh tinh đi!”

Trầm Hàn hôn ngực hấn nói: “Giờ phút quan trọng anh đừng có sát phong cảnh giùm cái!”

Trần Xuyên xoay người lại: “Muốn chuyên nghiệp thì phải trải qua tập luyện.”

“Lão tử là địa chủ, lão tử muốn làm cái gì thì sẽ làm cái đó!”

Trần Xuyên lộn người lại không giãy dụa. Trầm Hàn sờ sờ quả thật làm cho hấn cảm thấy hưng phấn. Hấn giật giật hầu kết bảo Trầm Hàn nhẹ chút, ngày mai còn phải đi làm.

Trầm Hàn cho hấn một nụ hôn thật sâu, thở gấp đáp: “Khỏi lo, ngày mai xin phép cho anh!”

Lúc Trần Xuyên tìm Phương Kỳ lỗi nhải, Phương Kỳ đang trưng ra vẻ mặt đau khổ ăn cơm hộp tình yêu mà công chúa đưa cho hắn. Trần Xuyên cảm thán: “Một đồng chẳng biết là cái gì kia như vậy mà cậu cũng có thể ăn được?”

Phương Kỳ phun ra, rên rỉ: “Hết cách rồi, công chúa được nuông chiều từ bé, chịu vì tôi xuống bếp xem như có lòng rồi.”

Trần Xuyên liền cười đến thật đắc ý thật kiêu ngạo: “May là tôi có Trần Hàn nha, trù nghệ của cậu ta chỉ có thể tóm gọn trong hai chữ, quá đỉnh!”

Phương Kỳ thối miệng: “Thôi đi, lúc trước ai đã nói đàn ông vào bếp là đồ ẻo lả hả!”

Trần Xuyên thực khiêm tốn nói đó là do hồi trẻ không hiểu chuyện, rồi còn nói mình gặp được Trần Hàn là tam sinh hữu hạnh, kiếp trước đã tích rất nhiều đức.

Phương Kỳ hừ lạnh: “Bây giờ anh qua đây khoe khoang chuyện này với tôi à?”

Trần Xuyên nói: “Sau khi tan tầm đi siêu thị đi. Sắp đổi mùa phải đổi quần áo rồi, mấy cái áo sơ mi của Trần Hàn mặc tới mặc lui cũng quá khó coi rồi.”

Phương Kỳ a a: “Anh lại tìm cách lấy lòng cậu ta a, ý đồ gì đây?”

Trần Xuyên đáp: “Không phải lấy lòng, mà là cuộc sống, cuộc sống ở chung đấy.”

Phương Kỳ gật đầu: “Được được, đi thì đi.”

Lúc Trần Xuyên mang theo gói to cùng Phương Kỳ nói đùa thì nhận được điện thoại của Trần Hàn. Trần Hàn ở đầu dây bên kia nói: “Anh sắp về chưa? Lúc nào ghé siêu thị thì mua giúp cho em cái áo sơ mi Dior nhé, màu xám, hàng mới ra đó, em ở trên mạng nhìn hình thấy rất đẹp.”

Trần Xuyên nhìn áo sơ mi màu xám trong túi: “Được, anh nhất định sẽ mua.”

Phương Kỳ lú lẫm nói: “Hai người tâm linh tương thông cũng quá mạnh rồi đó.”

Trần Xuyên rất đắc ý: “Cảm thụ cuộc sống cẩn thận một chút sẽ phát hiện ra rất nhiều lạc thú, ví dụ như chuyện ăn ý với nhau thế này nè.”

Phương Kỳ cái hiểu cái không.

Trần Xuyên nói tiếp: “Cậu a, có thể hốt được Đào Tầm thì nhanh chóng hốt đi, bỏ người thì dễ nhưng tìm người rất khó.”

Thời đại hòa bình, người trong thành phố đều đòi hỏi quá cao, cuối cùng trong lúc lơ đãng gây tổn thương nhau. Bị thương, ảo não, đa số là tự mình tìm, bảo rằng tình yêu không đẹp thì có thể trách ai?

Cũng may chính mình sớm thanh tỉnh, giáo hoạt đem Trần Hàn lôi trở về.

Trần Xuyên gọi điện thoại cho Trần Hàn: “Lát về anh muốn ăn thịt hầm.”

Trần Hàn cười: “Vừa mới hầm xong, em chờ anh về ăn cơm.”

Trần Xuyên cũng cười. Gió thổi thật ấm, cũng sắp tới mùa hè rồi.

Vậy là lại qua một mùa, hắn cùng Trần Hàn lại tranh cãi ầm ĩ cùng nhau qua một mùa mới thật không có gì có thể tốt hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-quy-mo-chien-tranh>